

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAYRAM ALTAN

Falcılık ve Kehânet

(Dünü, Bugünü ve İslâmî Hükmü)

FAŁCILIK VE KEHÂNET
Dünü, Bugünü, ve İslâmî Hükmü

FALCILIK VE KEHÂNET

(Dünü, Bugünü ve İslâmî Hükümü)

BAYRAM ALTAN

ÇELİK YAYINEVİ

**Beyazsaray No: 13
Beyazıt/İSTANBUL
Tel: 520 99 55**

Grafik ve Sayfa Düzeni: Bayram ALTAN

DİZGİ : Şizin Arapça, Latince Fotodizgi Sistemleri
Sümer 1. Sok 20/9 • 06440 • Kızılay • ANKARA
Tel: 229 08 88

Baskı : ENGİN OFSET
Baskı Tarihi : 1989
Telefon : 516 50 40 - İSTANBUL

— HER HAKKI MAHFUZDUR —
İSTANBUL - 1989

ÖNSÖZ

Bir milletin birlik ve bütünlüğünü bozmak; o milletin mânevî temellerini sarsmak, âdet ve geleneklerini değiştirmek ve o milleti tefrikaya düşürmekle mümkündür.

Asırlardan beri müslümanları cephelerde yenemeyen İslâm düşmanları, bu yola başvurmuş, bu sinsi planı uygulamış ve zaman zaman bu gayelerinde muvaffak da olabilmişlerdir.

Örnek mi İstiyorsunuz?

Bugün saf ve temiz inancımızı sarsmak için aramıza sokulan bid'at ve hurafeler, batıl fikir ve düşünceler, o sinsi planın korkunç neticeleri değil midir?

Pek çok insanın evine, işyerine kadar giren ve bulundurulmasının lüzumuna inandırılan mavi boncuklar, at nalları, kafatasları, üzerlikler, teslis inancını sembolize eden şekiller vs. fetiş malzemeleri bunun açık delilleri değil midir?

Bilhassa kadınlar arasında yaygın olan kurşun eritmeler, uğur boncukları, mavi boncuklu yüzük, bilezik, künye ve kolyeler taşıma ihtiyacı... El, ayak, yüzük, bakla, kahve falları... Ruh çağırma, medyum konuşturmalar... Yıldızname açtırma ve kuş uçurtmalar... evet bütün bunlar İslâm düşmanları tarafından aramıza sokulan veya taklit yoluyla kendimize malettiğimiz itikadi yapımızı tahribe yönelik birer batıl inanış bombaları değil midir?

Suya bakarak KADER programıyla ilgili bazı hadiseler hakkında bilgiler verme, burçlarla insanın geleceği hakkında bir takım yo-

rumalarda bulunma, yıldızlardan hükümler çıkarma, kehanette bulunma gibi insanları tembelleğe, uyuşukluğa, şeytanî tangirtılara sürükleyen felaketler de, bu zincirin bir halkası değil midir?

Evlenecek olan gençlerin evlenmeden önce birbirlerinin burçlarını sormaları, aynı burçtan olmaları durumunda evlenmeleri, aksi hâlde vazgeçmeleri, arkadaşlık ve dostlukların devamında bile burçların sorulması ve ona göre hareket edilmesi fikri, arapların cahiliyye dönemindeki falcılık ve kehanet inançlarına benzemiyor mu?

Evet, bugün büyük bir tehlike hâline gelen bu cahiliyye kalıntıları, gayri müslimlerin âdet ve gelenekleridir. Böyle olmasına rağmen çeşitli hile ve oyunlarla müslümanların arasına sokulmuş ve İslâm'a mal edilmek istenmiştir.

Toplumun büyük bir bölümünü etkisi altına alan ve mânevî yapımızı tehdit eden bu korkunç tehlike karşısında ne yapmamız gerektiğini araştırdık. Bu konuyu âyet ve hadislerin ışığı altında inceledik. Dünü ve bugünü ile ilgili çeşitli örnekler tesbit ettik. İnsanların zihinlerini bu'andıran, kalplerini karartan, inançlarını sarsan falcılık ve kehanet gibi iki büyük tehlikeyi haber veren, iç yüzünü anlatan ve İslâmî hükmünü açıklayan bu eserî hazırladık.

Bu yeni eserimin; dünyayı saran tehlikelerin farkında olamayan milyonlarca insana ışık tutacağına, bu konuda gerçeği (İslâmî hükümleri) öğrenip; batıl, hurafe ve cahiliyye kalıntıları olan bu tehlikelerden korunmalarına vesile olacağına inanıyorum.

2 Haziran 1989/CUMA

**BAYRAM ALTAN
ANKARA**

BİRİNCİ BÖLÜM

(Falcılık)

YOLLARIN AYRILIŞ NOKTASI

Asırlar önce insanlık, cehalet karanlıkları içinde ne yaptığını, nasıl hareket ettiğini bilemez bir hâlde şaşkın ve perişan bir durumda iken, hızır misâli yetişen İslâm; fakir, yetim ve kimsesizleri zulme ve haksızlığa uğramaktan, ezilmekten, inlemekten kurtarmış, kız çocuklarına hayat hakkı vermiş, kadınlara yaşama sevincini, aile ocağının temel direği olma şerefini bahşetmiştir.

İnsanlık, İslâmiyet sayesinde içinde bulunduğu cehalet karanlıklarından kurtulmuş ve gerçek hayat hakkını elde etmiştir. Yaşayışını Kur'ana göre düzene koyan insanlar, huzura kavuşmuş, isyan edip nankörlük edenler ise; bela ve sıkıntılar girdabından kurtulamamışlardır. Allah'a ve Allah'ın gönderdiği peygamberlere gerçek anlamda imân eden insanlar, selamete ermiş; isyan edenler ise, küfür denizinin o korkunç dalgaları arasında boğulmuş ve bu dünya hayatından silinip gitmişlerdir. Ahiret âleminde görecekleri azap ise ayrıdır.

Bu, tarih boyunca böyle olmuştur ve kıyametin kopuşuna kadar da böyle olacaktır. İki yol vardır. Biri Hak, diğeri batıl. İyi ve kötü... Hidayet ve dalalet... İman ve küfür... Bütün bunlar tamamen birbirinin zıddı olan şeylerdir. Ateşle barut bir arada olmayacağı gibi bu iki zıt kutuplar da bir arada bulunamazlar.

Hak yolunda yürüyen sevap kazanacağı gibi, ebedi âlemde mükâfat görecektir. Batılda yürüyen, küfre kayan, kötü çığır açan kimseler de bu dünya hayatında belâ ve musibetlerden, dert ve sıkıntılardan kurtulamayacakları gibi ebedî âlemde de ceza görecektir ve perişan olacaklardır.

Eşsiz insan Sevgili Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimiz, bir Hadis-i Şeriflerinde şöyle buyuruyorlar:

مَنْ سَنَّ فِي الْإِسْلَامِ سُنَّةً حَسَنَةً فَلَهُ أَجْرُهَا وَأَجْرُ مَنْ
عَمِلَ بِهَا بَعْدَهُ مِنْ غَيْرِ أَنْ يَنْقُصَ مِنْ أَجُورِهِمْ شَيْءٌ،
وَمَنْ سَنَّ فِي الْإِسْلَامِ سُنَّةً سَيِّئَةً كَانَ عَلَيْهِ وِزْرُهَا
وَوِزْرُ مَنْ عَمِلَ بِهَا مِنْ بَعْدِهِ مِنْ غَيْرِ أَنْ يَنْقُصَ مِنْ
أَوْزَارِهِمْ شَيْءٌ

“Müslümanlıkta iyi bir çığır açan kimseye açtığı o çığırın sevabı verileceği gibi o yolda gidenlerin sevabı da verilir; bununla beraber onların sevabından da bir şey eksilmez. Müslümanlıkta kötü çığır açan kimseye açtığı çığırın günahı yükletildiği gibi kendisinden sonra o yolda gidenlerin günahı da yükletilir, bununla beraber onların

günahı eksilmez.” (Buhari ve Müslim, Riyazussalihin, C.1, S.214)

Evet insanları, hakka, hakikate, hidayete, doğruya, insanca yaşamaya, iyiliğe, güzelliğe, Allah yoluna, Kur'an nuruna davet eden bir kimse ile; insanları küfre, cehalete, sapıklığa, şeytani desiselere, zulmete, dört ayaklı mahlukların yaşayış tarzına, sorumsuzluğa çağıran bir kimsenin durumu bir olur mu hiç?

Yaptığı işlerle iyi bir çıkır açan, insanların bu iyi çıkırdan yürümelerine gayret eden, bu yolda yürürken tek ideali Allah rızası olan bir insanla; kötü bir çıkır açan ve insanların bu kötü çıkırdan yürümelerini temine çalışan insanlar aynı seviyede kabul edilebilir mi?

Ak ile karanın, ilim ile cehaletin, aydınlık ile karanlığın, hidayet ile dalaletin bir olması nasıl mümkün değil ise; bu iki insanın da bir olarak kabul edilmesi kesinlikle mümkün değildir.

Yeryüzünde yaşamış, Allah'ın emir ve yasaklarını insanlara tebliğ etmiş, insanları doğru yola davet etmiş Peygamberler, iyi çıkır açan faziletli ve mümtaz insanlardır. Allah'ın veli kulları, Salih, âbid ve şehidler de aynı durumdadırlar. Yani iyilik üzere bulunan insanlardır.

Bir de bunların dışında kalan ve kötü çıkır açan kimseler vardır ki onlar da; Firavunlar, Nemrutlar, Şeddadlar, Ebu Cehil, Ebu Leheb ve onların yolundan, izinden, çıkırından yürüyenlerdir. Kötü çıkır açanlar ve o yolda yürüyenler, bu fani dünya hayatında yaptıkları çirkin işlerin, fenalıkların, batıl inanışların, insanları küfre, isyana sürüklemelerinin cezasını mutlaka göreceklerdir ahiret âleminde. İşte bu sözlerimizi teyid eden bir Hadis-i Şerif:

Ebu Hureyre (R.A.)'den rivayet edildiğine göre Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimiz şöyle buyurmuştur:

مَنْ دَعَا إِلَى هُدًى كَانَ لَهُ مِنَ الْأَجْرِ مِثْلُ أُجُورِ مَنْ تَبِعَهُ لَا يَنْقُصُ ذَلِكَ مِنْ أُجُورِهِمْ شَيْئًا وَمَنْ دَعَا إِلَى ضَلَالَةٍ كَانَ عَلَيْهِ مِنَ الْإِثْمِ مِثْلُ آثَامِ مَنْ تَبِعَهُ لَا يَنْقُصُ ذَلِكَ مِنْ آثَامِهِمْ شَيْئًا

“Başkalarını doğruluğa çağıran kimseye kendisine uyanların sevabı gibi sevab verilir. Bununla beraber onların (kendisine uyanların) sevabından da hiçbir şey eksilmez.

Sapıklığa çağıran kimseye de ona uyanların günahı gibi günah verilir. Bununla beraber ona uyanların günahlarından hiç bir şey eksilmez.” (Müslim, Riyazussalihin, C.1, S.216-217)

Bu durumda; sihirbazlar, falcılar, kâhinler, ruh çağırıcıları, istidrac gösterenler... evet bütün bunlar insanları doğru yoldan Allah ve Rasulünün yolundan uzaklaştıran, İslâmın kesinlikle haram kılmış olduğu işleri yapan âsi kimseler değil midir? Bunlar, ahiret âleminde şiddetli bir azaba düçar olacakları gibi bunların söylediklerini tasdik eden, bunların yolundan, izinden giden insanlar da aynı akıbette düçar olacaklardır.

İnsanların geleceği hakkında bazı yalan ve yanlış iddialarda bulunan, fal veya tılsım adı altında bir takım tahmini sözlerle insanları yönlendirmeye çalışan bu insanlar, birçok aile ocaklarını söndürdüklerinin, birçok yuvaları

yıktıklarının, pek çok insanı karanlık dünyalara, ümitsizliğe düşürdüklerinin farkında mıdır acaba?

Kendini aydın zanneden, ilerici kabul eden, güyâ kültürlü bir falcı, falına baktırmak isteyenlerden önce şu bilgileri istiyor:

“Adınız, soyadınız, doğum tarihiniz, doğum saatiniz, anne ve babanızın adları, öğrenmek istediğiniz konular...” Bütün bunları anlattıktan bir bir söyledikten sonra nesi kalıyor bu işin Allah aşkına? Fal bunun neresinde? Falcı ne söyleyecek? Hemen her derdini açık açık anlatan bir öğrenciye bakınız ne söylüyor kültürlü geçinen falcı:

Okul hayatınızda başarısız bir döneme giriyorsunuz. Bu bakımdan derslerinize ilgiyi artırmanız gerekiyor, aksi takdirde başarılı olamayacak ve sınıfta kalacaksınız. Bir an önce çalışmalara başlamanız ve okul dönemine hazırlıklı girmeniz gerekir.

Evlilik konusunu şimdilik düşünmemeniz gerekir. Çünkü bu gibi olaylar, gençlerin okulda başarısız olmasında en büyük pay sahibidir. Bunun en açık örneğini çevrenizde erkeklerle arkadaşlık yapan kız arkadaşlarınızın başarı durumundan öğrenebilirsiniz. Hemen hemen hepsi de başarısızdır.

Fakat ben yine de size cevap vermek istemiyorum. Evlilik konusunda hayli şanslısınız. İyi ve oldukça paralı bir evlilik yapacak ve evlendiğinizde kendinize aid bir evde oturacaksınız. İlk seneler çocuğunuz olmayacak, tabi kendi arzunuzla istemeyeceksiniz. Fakat üçüncü seneye yaklaştığınızda bir erkek çocuğuna sahip olacaksınız. Daha sonra bir erkek çocuğunuz daha olacak.”

Evet işte böyle söylüyor kendini kültürlü zanneden falcı. Bu sözlerin bir kısmı, gencin açıklamalarından esinlenerek yapılan bir tahmin, geri kalanlar ise tamamen yalan ve asılsız sözlerdir.

Yüce Rabbimiz bir hikmet olarak bazı şeyleri gizlemiştir. İnsan öleceği zamanı bilemez. Nasıl ve nerede öleceğini kesinlikle bilemez. Şayet Cenab-ı Hak, her insana öleceği zamanı, nasıl ve nerede öleceğini bildirmiş olsaydı, kader de değişmeyeceğine göre, insanların ölüm saati yaklaştıkça çıldırmaları gerekirdi. İşlerini, güçlerini, bütün çalışmalarını bir tarafa bırakarak üzüntü içinde bir kenara çekilip kara kara düşünmeleri gerekirdi. O zaman dünya çapında hayat felce uğrardı. Nizam alt üst olurdu. Ölüm korkusuyla kimse bir iş yapamaz, huzur içinde yaşayamazdı.

İşte bunun içindir ki, KADER denilen Allah'ın çizdiği ve takdir buyurduğu hayat programı insanlara bildirilmemiş gizli tutulmuştur. Kaderinde neler olduğunu kimse bilemez. Falcıların söyledikleri, istikbâle aid verdikleri haberleri, kaderle ilgili ifadeleri tamamen yalan ve yanıltıcıdır. Büyük günahıdır. Onlara inanmak, onların yolundan gitmek, söylediklerini doğrulamak da aynı suçu işlemek, aynı günaha girmek gibidir.

Aynı falcı, bir başkasının falına bakarken de şunları söylüyor:

“Sizin bir an önce o evden başka bir eve taşınmanız gerekiyor. O eve büyü yapılmış. Yok etmek de imkansız gibi. Bu bakımdan başka bir yere taşınmanız her şeyin sonu olacaktır. Ve yeniden huzur bulacaksınız. Kocanızdan da sadece bu yüzden ayrılmışsınız. Başka hiçbir nedeni yok.

Kızınızın fazla üstüne gitmeyin. Onun üstüne fazla iş yüklemeyin, gençliğini yaşamasını sağlayın imkanlar dahilinde.

Dediklerimi yapar da başka bir eve taşınırsanız her şeyin yoluna gireceğinden kuşkunuz olmasın. Mahkeme konusunda da siz hiç merak etmeyin, kazanacaksınız, diyebiliyorum...”

Kadıncağıza evini taşıttırarak rahat rahat oturduğu yerden... Güya büyü yapılmış, kocası ile bu yüzden ayrılmışlar... Büyüyü çözen pek çok yollar vardır. Fal bakıp insanları yalan yanlış söylerle yönlendirmesini beceren herhalde büyü çözmesini de becerebilir... Fakat büyü bozma, fal bakmaya hiç mi hiç benzemez... Kur'an-ı Kerim'e ancak temiz olanlar el sürebilir.

Kalbi, günah ve küfür paslarıyla kararmış, kulakları hakka ve hidayete, İlâhi seslere tıkalı, gözlerine gaflet perdesi inmiş, yolunu ve hedefini kaybetmiş, nasipsiz bir insan Kur'an'a dokunabilir mi? Hayır!

Kur'an, yalnız inananlar için şifa kaynağıdır. Bütün dertlere devâdır. Nur ve feyiz kaynağıdır. Bu sebeble Kur'an'dan yalnız ona inananlar, onun İlâhi hükümlerine boyun eğenler, Kur'an'ın nurlu ve mübarek yolundan yürüyenler istifade edebilirler.

Kendisine büyü yapılan veya büyüden endişe eden kimseler ancak Kur'an'la, Kur'an âyetlerini okumak ve İslâmın icaplarını yerine getirmekle kurtulabilirler bu sıkıntılardan, bu tehlikelerden... Büyü bozmak imkânsızdır, sözü yanlıştır.

“Nazar ve Büyü” isimli eserimde belirttiğim gibi Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimize büyü yapılmıştı. Yahudilerden Lebid bin Asam ve onun kızları tarafından...

Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimizin kendilerine yapılan büyüünün etkisi altına girdiklerini, rahatsız olduklarını, bazı müfessirler kaydetmişlerdir tefsirlerinde... Ancak bunun üzerine Felâk ve Nâs sûrelerinin nazil olduğunu, bu sûreleri okuyup rukye yaptıktan sonra Allah'ın izniyle büyüünün etkisinden kurtulduklarını belirtmişlerdir.

Büyüden, büyüünün etkisinden korkmamak gerekir. Her ne kadar bugün yeryüzünde yaşayan milyarlarca insanın korkulu rüyaları haline gelmiş olsa bile...

Tek kurtuluş; gerçek birer Müslüman olmak, İslâm'ı tam anlamıyla yaşamak, sağlam ve sarsılmayan bir imâna sahip olmak, Kur'an'ın nuru ile İslâmın çizmiş olduğu hudutlar dahilinde yaşamak, Allah ve Resulünün tarif buyurdukları dosdoğru yoldan yürümektir. Gerisi laf-ı güzaftır.

ÂYETLERİN AYDINLIĞINDA...

Bizleri mükemmel bir surette yaratan ve sayısız nimetler ihsan eden Yüce Rabbimiz, Rahmet ve hidayet kaynağı olan Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruyor:

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالْدَّمُ وَلَحْمُ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهْلَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ وَالْمُنْخَنِقَةُ وَالْمَوْقُوذَةُ وَالْمُتَرَدِّيَةُ وَالنَّطِيحَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبْعُ إِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى النُّصُبِ وَأَنْ تَسْتَقْسِمُوا بِالْأَزْلَامِ ذَلِكُمْ فِسْقٌ الْيَوْمَ يَكْفُرُ الْكَافِرُونَ مِنْ دِينِكُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا *

“Size şunlar haram edilmiştir: Ölü, kan, domuz eti, Allah’dan başkası adına boğazlanan -(henüz canı üstünde iken yetişip) kesdikleriniz müstesna olmak üzere- boğulmuş, vurulmuş, yukarıdan yuvarlanmış, (başka bir hayvan tarafından) boynuzlanmış, cenavar tarafından parçalanmış olup da ölenler, dikili taşlar üzerinde (onlar adına) boğazlanan (hayvanlar), fal oklarıyla kısmet (ve hüküm) aramanız... İşte bunlar, yoldan çıkıştır. Bugün kafirler, dininiz(i söndürebilmek)den ümidlerini kestiler. Artık onlardan korkmayın, (yalnız) benden korkun. Bugün sizin dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslâmı (seçtim, ondan) hoşnud oldum” (Mâide sûresi-3)

Bu âyet-i kerimenin tefsirine geçmeden önce bazı kelimelerin anlamlarını belirtmek istiyorum:

MEYTE: Bıçakla kesilmeden kendi eceliyle ölen hayvandır. Kesilmeden ölen veya kesilirken besmele çekilmeyen hayvan ölü hükmünde olup etinin yenmesi haramdır.

Hazin tefsirinde şu bilgilere yer verilmiştir:

“Ölen bir hayvanın kanı, etlerinin arasında hapsolür. Damarlar arasında kalınca eti ifsad eden ve insan bedenine zarar vereceğinden Cenab-ı Hak, ölü hayvan ve murdar eti yemeyi haram kılmıştır. Ancak zaruret hâli müstesna. Açlıktan son derece kıvranan, perişan olan, ölüm tehlikesi ile karşı karşıya gelen bir insanın ölmeyecek kadar (az bir miktar) yemesine Dinimizde izin verilmiştir.

Kan ve domuz etinde bol miktarda zararlı mikroplar olup insan vücudunda bir takım zararlar ve hastalıkların

meydana gelmesine sebep olacağından onların yenilmesi-
ni Cenab-ı Hak şiddetle yasaklamıştır.

Kesilirken Allah'dan başkasının adının zikredildiği hay-
vanın etinin yenmesi de haram kılınmıştır.

MÜNHANİKA: Boğulmak suretiyle ölen hayvandır.

MEVKUZE: Döğülerek öldürülen hayvan.

MÜTEREDDİYE: Yüksek bir yerden düşüp ölen hay-
van.

NATİHA: Süşüşmekle ölen hayvandır.

Bütün bunlar, meyte gibi insan vücuduna zararlı ol-
duğundan haram kılınmış; insanların, yukarıda belirtilen
hayvanların etlerinden yemeleri men edilmiştir. Yırtıcı hay-
vanlar tarafından bazı azaları yenilip öldürülen hayvan-
ların geri kalan etleri cahiliyye döneminde yenirdi. Cenab-ı
Hak, bu âyet-i kerime de onun da haram olduğunu beyan
buyurmuş ve mü'minleri vahşi hayvanlar tarafından bazı
azaları yenilerek öldürülmüş olan hayvanların geri kalan
etlerini yemekten men etmiştir. Yalnız henüz hayat belir-
tisi varken besmele ile boğazlanan hayvanlar müstesna tu-
tulmuştur bu hükümden...

NUSUB: Bu kelimenin putlar anlamına geldiği ihtimali
varsa da Fahri Razi'nin beyanına göre; putların yanına
kurban kesmek için nasbolunup üzerinde müşriklerin kur-
ban keserek kurbanın kanıyla boyayıp putlara tazimen kur-
banların etlerini üzerine koydukları taşlardır.

Ashab-ı Kiram, Resulullah (S.A.S.)a:

— Cahiliyye ehli Ka'beye kanıyla tazim ederler, biz de
onlar gibi tazim edelim mi? dediklerinde Resulullah (SAS)
'ın sükutu üzerine bu âyetin nazil olduğu rivayet edilmek-
tedir. Bu nedenle, putlara karşı kurban kesmek ve tazim-

le o taşlar üzerine kurbanların etini koymak ve o yolda kesilen kurbanların etini yemek haram kılınmıştır.

EZLAM: Hayrı ve şerri bilmek için atılan oklardır. Ezlamla istiksam: Ok atmakla kismet talep etmek ve okta meydana gelecek hale göre hükmetmektir. Kaza ve kade-ri bırakıp da bu gibi şeylerle bir işin hayır veya şer olduğuna hükmetmeyi Cenab-ı Hak, haram kılmıştır. Çünkü Hazin tefsirinde beyan olunduğuna göre cahiliyye döneminde Ka'bede "hubel" denilen putun yanında üç veya yedi ok bulundurulur, hususi bu iş için memur tayin ederler o memur da müracaat edenlere oku atmakla işini haber verirdi. O memura da yüz dirhem gümüş para vermek şarttı.

Okların sayılarının üç olduğu kabul edilirse: "EMERENİ RABBİ" yani (Rabbim emretti) yazılı idi, diğerinde "NEHANİ RABBİ" yani (Rabbim nehyetti) ve üçüncüsünde ise "ĞAFELE" yani (gaflet etti) ifadeleri yer almakta idi. Cahiliyye döneminde nikah, yolculuk, ticaret ve savaş gibi önemli işlerden birine başlayacakları zaman okları bir torba içine koyar ve içinden birini alırlardı. Eğer "EMERENİ" yani "emretti" yazılı olan ok çıkarsa o işi yaparlar, "NEHANİ" yani "nehyetti" yazılı ok çıkarsa o işi yapmaktan vazgeçerler, "ĞAFELE" yani "gaflet etti" yazılı ok çıkarsa, emir veya nehiy oklarından biri çıkıncaya kadar fal oklarının çekimine devam edilirdi.

İşte Cenab-ı Hak, cahiliyye döneminde Arapların me'luf oldukları bu çirkin adeti haram kılmıştır ki, bununla amel etmek ve ondan para kazanmak da haramdır.

Şu halde günümüzde mevcut olan falcılık (bakıcılık), cincilik, bakla atmak ve kum üzerine çizgi çekmek gibi

falcılık ve bunların benzeri şeylerle meşgul olmak ve ondan para almak hayır ve şerre hükmetmek haramdır. Haram kılındığına bu âyet delildir. Zira gaibe hükmetmek açısından haram olduğu gibi doğru olduğuna inanmak bile küfür sayılmıştır.” (Hülasatü'l-Beyân Fi Tefsirü'l-Kur'ân C.3/4, S.1144)

Elmalılı Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'an dili adlı eserinde bu konuda şu ifadelere yer vermektedir:

“Cahiliyye dönemindeki Araplar, bir sefere, bir gazyaya, bir ticarete, bir nikaha, hasılı önemli bir işe teşebbüs edecekleri zaman, üç zar ile bir kısmet çekerlermiş. Zarın birinde “Rabbim emretti” veya “yap” diye emir, diğerinde “Rabbim nehyetti” veya “yapma” diye nehiy yazılı, biri de boş olurmuş. Torbaya elini sokar, birini çeker, emir çıkarsa yaparlar, nehiy çıkarsa yapmazlar, boş çıkarsa bir daha çekerlermiş. İşte bu âyette bu ve benzeri falcılık nehyedilmiştir. Cumhurun görüşü budur. Bu surette istiksâm, rızık ve benzeri ihtiyaçlara taalluk eden hayır ve şer kısmeti bilmek sevdası olur.

Tefsir-i Kaffalde der ki, bu istiksâm, cahiliyyenin bir ibdaı idi. Mücahid: Burada ezlam, Fars ve Rum'un kumar oynadıkları tavla zarları ile Arab'ın ok gibi olan zarlarından eamm (umumi) olduğunu söylemiştir. Arabda küçük çakıl taşlarından zarlar olduğu da nakledilmiştir. Diyorlar ki, Arapların asıl ezlamı üç çeşittir.

1- Üç zardır. Ki bunu herkes temin edebilir ve kendisi yapabiliirdi.

2- Yedi zardır. Ka'be'nin içinde “hubel” denilen putun yanında dururdu. Birinde “el-akıl” yazılı idi ki, diyet (kan bedeli) işlerinde bu yediği çekerler, “el-akıl” kime

çıkarsa diyet ona lazım gelirdi. Birinde “naam” (yani evet), diğerinde “la” yani “hayır” yazılıdır. Çekerler, çıkan ile amel ederlerdi. Birinde “Minküm”, birinde “Mülsekın” birinde “mingayriküm” yazılı idi. Bir insanın kendilerinden olup olmadığını tanımak için çekerler, çıkana uyarlardı. Birinde de “miyah” yazılı idi. Su için çıktıklarında da bunu çekerlerdi.

Bu yedi zar, kahinlerin ve hukkamın nezdinde de bulunurdu. Hubelin yanında bulunan zarlar gibi.

3- On zardır. Bu da Bakara sûresinde geçen “VE YES’E LÛNEKE ANİL HAMRİ VE’L MEYSİR...” âyetinde tafsil olunan içki ve piyango zarları idi. Bazı müfessirler, burada “istiksam bil elzam”dan murat, yine bu meysir olduğuna kail olmuşlardır. (*Hak Dini Kur’ân Dili C.3, S. 1566*)

Hasılı hangi şekilde ve hangi şartlarda olursa olsun, nasıl modernize edilirse edilsin, hangi isim altında yayılırsa yayılsın her çeşidiyle fal, falcılık ve kumar oynamak haramdır, günahtır. Bütün müslümanların bu gibi şeytani işlerden, günahlardan, isyan tuzaklarından uzak durmaları gerekir.

Bir diğer âyet-i kerimede ise Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ
وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ
تُفْلِحُونَ * إِنَّمَا يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقَعَ بَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةَ

وَالْبَغْضَاءُ فِي الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيَصُدُّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ
وَعَنِ الصَّلَاةِ فَهَلْ أَنْتُمْ مُنْتَهُونَ * وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا
الرَّسُولَ وَاحْذَرُوا فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ عَلَى رَسُولِنَا
الْبَلَاغُ الْمُبِينُ *

“Ey imân edenler, içki, kumar, (tapmaya mahsus) dikili taşlar, fal okları ancak şeytanın amelinden birer murdardır. Onun için bun(lar)dan kaçının ki muradınıza erisiniz.”

“Şeytan, içkide ve kumarda ancak aranıza düşmanlık ve kin düşürmek, sizi Allah’ı anmaktan ve namazdan alıkoymak ister. Artık siz(hepiniz)vazgeçtiniz değil mi?”

“Allah’a ve Rasulüne itaat edin, sakının. Eğer yüz çevirirseniz bilin ki, Peygamberimizin üstüne düşen yalnız apaçık tebliğden ibarettir.” (Maide sûresi, 90, 91, 92)

Bu âyette geçen “HAMR” kelimesinden maksat, sarhoşluk veren şeylerdir. Her neden meydana gelirse gelsin, içerisine hangi mayi karıştırılırsa karıştırılsın farketmez. Sarhoşluk veren, akli gideren, şuuru kaybeden ve insanı dört ayaklıların durumuna düşüren her şey haramdır, büyük günahlardandır.

MEYSİR: Kumardır. Hangi şeyle oynanırsa oynansın, hangi isimler altında yayılırsa yayılsın, hangi çeşit olursa olsun, kumar oynamak haramdır, büyük günahlardandır.

ENSAB: İbadet etmek için yapılmış putlardır. İster taştan, ister ağaçtan, ister madenden, ister helvadan, neden olursa olsun tapınmak amacıyla yapılan bütün putlar kü-

für sembolüdür. Onlara tapınmak, onlar adına kurban kesmek, adak adamak, mum yakmak, bez bağlamak küfürdür, putperestliktir.

EZLAM: Bir iş tutacaklarında, onun hayır veya şer olduğunu bilmek için üzerine hayır ve şer yazarak kase içinde muhafaza edip icabında kur'a çektikleri taş ve ağaç parçalarıdır.

Bu âyetteki dört şeyin şeytanın işlerinden olduğu, şeytanın bunları insanları saptırmak için kullandığı ve bu dört şeyin necis olduğu beyan edilmektedir.

Cenab-ı Hak, inanan insanları bu gibi işleri yaparak şeytanın tuzağına düşmekten menetmiş ve iki şeyle insanları bunları irtikab etmekten nefret ettirmiştir.

1) Şeytanın işlerinden olduğu belirtilerek inananları bu işleri yapmaktan vazgeçirmiş ve nefret ettirmiştir.

Şeytan insanları doğru yoldan uzaklaştırmaya çalışan, hak yoldan saptıran, daima kötülüğü, Allah'ın haram kıldığı işleri teşvik eden en büyük düşmandır. Mü'minler, onun telkinatına kulak asmadıkları gibi ondan ve onun gittiği yoldan Allah'a sığınır.

2) Bu işlerin necaset hükmünde olmalarıdır. Şeytan, iyilikleri, güzellikleri, hayırları, hidayeti telkin eder mi? Elbette hayır. Şeytanın işleri necistir. Şeytan, habis olduğundan işler de habis olduğu cihetle şeytana nisbet edilen herşeyin habis olacağında şüphe yoktur. Bu gibi habis olan işlerle meşgul olmaktan kaçınmanın vacib olduğu te'kiden beyan olunmuştur. Bunlarla meşgul olarak zaman öldürmenin, zamanı boş yere kaybetmenin akıl ve hikmete aykırı olduğu da belirtilmektedir.

İçki, kumar ve fal okları gibi Allah'ın kesin olarak ha-

ram kılmış olduğu işlerle meşgul olmaktan kesinlikle kaçınmak, insanoğlunun kurtuluşuna ve felâhına neden olur. İnsanca yaşamak isteyen, huzur, saadet ve mutluluk dolu günler geçirmek isteyen herkesin bu şeytani işlerden şiddetle korunmaları gerekir.

HADİSLERİN AYDINLIĞINDA...

İslâmın ilk intişarından günümüze kadar bütün müslümanların başvurdukları ve kıyamete kadar gelecek olan bütün müslümanların da başvurmaları gereken iki büyük kaynak vardır. Bunlardan biri, Allah'ın kelamı olan KUR'AN-I KERİM, diğeri ise Sevgili Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimizin HADİS-İ ŞERİFLERİ'dir.

Bu iki kaynak, Allah'a ve O'nun Rasulüne inananların mihenk taşı hükmündedir. Müslümanlar, yaşamlarını bu iki kaynağa, onlardaki hükümlere göre düzenlerler. Yeryüzünde bulunan ve sayıları altı milyarı aşan insanın kurtuluşu, huzura kavuşması, mutluluk dolu günlere erişmesi hep bu iki kaynaktan fışkıran İslâmi hükümlere bağlı kalmaları, inanmaları ve icaplarını yerine getirmeleriyle mümkündür.

İşte bu nedenle biz de her konuda olduğu gibi bu konuda da değişmeyen, sönmeyen, eskimeyen, modası geçmeyen, tahrife uğramayan, aslından, yeniliğinden hiçbir şey kaybetmeyen bu iki kaynağa müracaat ettik. Bu konu ile ilgili âyet ve hadisleri biraraya getirdik.

İşte bu konuda tesbit etmiş olduğumuz Sevgili Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimizin hadis-i şeriflerinden bir demet:

Ebu Ubeyd'in kızı Safiyye (R. anha)'dan rivayete göre Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimiz:

مَنْ أَتَى عَرَّافًا فَسَأَلَهُ عَنْ شَيْءٍ فَصَدَّقَهُ لَمْ تُقْبَلْ لَهُ
صَلَاةٌ أَرْبَعِينَ يَوْمًا

“Her kim, bir arrafe (çalınan veya kaybolan bir şeyin yerini haber veren kimseye) gelip ondan bir şey sorar da onu tasdik ederse; o kimsenin kırk gün namazı kabul olmaz.” buyurdu. (Uhdesinden farz sakıt olsa bile sevabına nail olamaz.) (Bu Hadisi Ebu Davud, sahih isnadı ile rivayet etmiştir.) (*Riyazu's-Salihin*, C.3, S. 219)

Günümüzde herhangi bir eşyası kaybolan, kızları evinde kalan, bir takım huzursuzlukları olanlar, hemen falcıların yolunu tutuyor, onlara paralar ve hediyeler verip fal baktırıyorlar. Falcı nereden bilecek Allah'ın takdir buyurduğu, insanların bilemeyecekleri kaderi?...

Falcı nereden bilecek, çalınmış bir malı kimin çaldığını, şeklinin, şemalinin ne olduğunu, çaldığı malı nereye götürdüğünü? (Bir takım düzenbazlıklarla işlerini yürüten falcıların sözleri, verdikleri bilgilerin hepsi sadece tahmindir. Fakat kendilerine hizmet eden cinleri olanlar böyle değil... Onlar istikbale ait haberler veremezler. Ama cinlerin yardımı ile maziden haber verebilirler.

Ancak, Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimizin risalet görevine başlamalarından günümüze kadar istikbale ait (yani suya bakarak, her çeşit fal malzemeleriyle bir insanın ba-

şına ileride neler geleceği, ne zaman öleceği, kim ile evlenip kaç çocuğu olacağı şeklinde) verilen bilgilerin hemen hepsi tahmin ve yalandan ibarettir.

Bir Hadis-i Şeriflerinde Rasul-i Ekrem (S.A.S.) şöyle buyuruyor:

الْعِيَاةُ وَالطَّيْرَةُ وَالطَّرْقُ مِنَ الْجَبْتِ

“Kuşun ötmesinden, uçmasından teşeüm etmek, ufak taşlar (nohut ve baklalar)la fal açmak, kum üzerine hatlar çizmek, bunlardan istikbale aid hükümler çıkarmak sihir ve kehanet nevindendir.” (Bu Hadis-i Şerifi de yine Ebu Davud, sahih isnadı ile rivayet etmiştir.) (Riyazu’s-Salihin, C.3, S. 219)

İbn-i Abbas (R.A.)’dan rivayete göre Resulullah (S.A.S.) şöyle buyurmuştur:

مَنْ اقْتَبَسَ عِلْمًا مِنَ النُّجُومِ اقْتَبَسَ شُعْبَةً مِنَ السَّحْرِ زَادَ مَا زَادَ.

“Her kim, yıldızlar (ilmin)den bir bilgi edinirse, sihir-den bir parça iktibas etmiş olur. (Bu konuda) bilgisi arttıkça günahı da ziyadeleşir.” (Hey’et ilmi-rasathane çalışmaları-bu hüküm dışındadır.) (Ebu Davud, Riyazus Salihin C.3, S.219)

وَعَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ الْحَكَمِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنِّي حَدِيثُ عَهْدٍ بِالْجَاهِلِيَّةِ وَقَدْ جَاءَ اللَّهُ تَعَالَى بِالْإِسْلَامِ وَإِنَّ مِنَّا رَجُلًا يَأْتُونَ الْكُهَّانَ؟ قَالَ:

«فَلَا تَأْتِيهِمْ» قُلْتُ: وَمِنَّا رِجَالٌ يَتَطَيَّرُونَ؟ قَالَ: «ذَلِكَ شَيْءٌ يَجِدُونَهُ فِي صُدُورِهِمْ فَلَا يَصُدُّهُمْ» قُلْتُ: وَمِنَّا رِجَالٌ يَخْطُونَ؟ قَالَ: «كَانَ نَبِيٌّ مِنَ الْأَنْبِيَاءِ يَخْطُ فَمَنْ وَافَقَ خَطُّهُ فَذَلِكَ.

Muaviye b.el-Hakem (R.A.)’den rivayet edildiği üzere şöyle demiştir:

Bir gün; — Ya Rasulullah, ben bir cahiliyye devrini yaşadım. Allahü Teâlâ bizi İslâm Dini’ne hidayet buyurdu. Bizden bazı kimseler vardır ki, kahinlere müracaatla gaybe ait haberler ediniyorlar, ne buyurulur? dedim.

Rasul-i Ekrem (S.A.S.):

— Onlara gitmeyin (verdikleri haberlere inanmayın) buyurdu.

— Ya Rasulallah! Bazılarımız da bir kuşun ötmesinden, sol yana uçmasından teşe’üm ediyor (buna ne dersiniz?) dedim.

Rasul-i Ekrem (S.A.S.):

— Bu (insanlık hâli) kalblere ârız olan bir takım zan kabilindendir. Bu teşe’üm onları işlerinden alıkoymasın, buyurdu.

— Ya Rasulallah! İçimizde kumlar üzerinde hatlar çizerek istikbali keşfetmek iddiasında bulunanlar var, dedim.

Rasul-i Ekrem (S.A.S.):

— Enbiyalardan biri emri İlâhi ile hatlar çizirdi. Bir kimsenin çizdiği hat onun hattına tevafuk ederse işte o isa-

bet etmiş demektir. (Tevafuk etmezse isabet de yoktur) cevabını verdi.” (Buhari ve Müslim, Riyazus Salihin t. C.3, S.220)

Aliyyü'l-Kâri merhum, MİŞKAT ŞERHİNDE;

“Asrımızda bu da memnudur. Çünkü muvafakat, ma'dum (yok olan) veya mevhum (aslı olmayıp evham mahsulu olan)dır.” diyor.

Ebu Mes'ud el Bedri (R.A.)'den rivayet edildiği üzere Rasul-i Ekrem (S.A.S.):

أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَهَى عَنْ ثَمَنِ الْكَلْبِ وَمَهْرِ الْبَغِيِّ وَحُلْوَانِ الْكَاهِنِ.

“Kelb(in satış) bedelinden, fuhuş yolu ile kazançtan ve falcılık ücretinden nehyetmiştir.” (Buhari ve Müslim, Riyazus Salihin t.C.3, S.221)

Hız. Aişe (R. anha) validemizden rivayete göre şöyle demiştir:

“Bir gün bir cemaat, Rasul-i Ekrem (S.A.S.)'den kahinler hakkında ne buyurursunuz? diye sordular.

Rasulullah (S.A.S.):

— Doğru bir şey değildir, buyurdular.

Ashab-ı Kiram:

— Ya Rasulullah, Onlar bize bazen istikbale aid haber veriyorlar da dedikleri gibi çıkıyor, dediler.

Bunun üzerine Rasul-i Ekrem (S.A.S.):

— Onların (vakıa mutabık) haberleri meleğin ilham ettiği gerçeklerdendir ki, onu bir cin, süratle kaparak kahinlerden bir dostunun kulağına fısıldar. Onlar da “gerçeğe

kendilerinden yüzlerce yalan karıştırırlar, buyurdu. (Buhari ve Müslim)

Buharinin rivayetinde, Hz. Aişe (R.anha) validemiz; Rasul-i Ekrem (S.A.S.)’den şöyle buyurduğunu işittim, demiştir.

إِنَّ الْمَلَائِكَةَ تَنْزِلُ فِي الْعَنَانِ وَهُوَ السَّحَابُ فَتَذْكُرُ
الْأَمْرَ قُضِيَ فِي السَّمَاءِ فَيَسْتَرْقُ الشَّيْطَانُ السَّمْعَ
فَيَسْمَعُهُ فَيُوجِّهِهِ إِلَى الْكُهَّانِ فَيَكْذِبُونَ مَعَهَا مِائَةَ كَذِبَةٍ
مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِهِمْ.

“Melekler, an’ane yani bulutlara inerler de gökten istikbal’e aid vaki’ olacak bazı şeyleri aralarında konuşurlarken şeytanlar meleklerden bir haber kapıp işittiklerini kahinlere gizlice ulaştırırlar. Bu havadislerle beraber kendiliklerinden de yüzlerce yalan uydururlar.” (Riyazu’s-Salihin, C.3, S.218).

Cerir (R.A.)’den:

Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimiz bana:

— Sen beni, Zülhalasa’dan kurtarıp rahata kavuşturamazmısın? dedi. Ben:

— Evet, diyerek Ahmes kabilesinden yüzelli süvari ile oraya gittim. Beraberimdekiler iyi binici idiler, Ben ise hayvan üstünde duramaz, düşerdim. Bu durumumu Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimize söyledim. O (Resul-i Ekrem), elini göğsüme koyarak:

— Allah’ım! Sen bunu (hayvan sırtında) ve doğru yolda

sebatlı, başkalarına doğruyu gösterici kıl, buyurdu.

Bundan sonra ben, hiç hayvandan düşmedim.

ZÜLHALASA: Yemen'deki haş'am kabilesinin ve Becile adlı kadının puthanesi olup halk arasında Yemin'in Ka'besi diye anılırdı. Orada bir taş vardı. Kafirler, ona taparlar ve kurbanlarını orada kesip kanını taşın üzerine akıtırlardı. Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimiz bundan çok müteessir idi.

Ben oraya gittiğimde birisi, cahiliyyet geleneği olarak ezlam denilen okları atarak fal bakıyordu. Bu adama, Peygamberin memuru buradadır. Seni öyle görürse boynunu uçurur, denmiş.

O sırada ben onu gördüm ve kendisine:

— Şimdi putları ve okları kır. **ALLAH'DAN BAŞKA İLÂH YOKTUR, MUHAMMED (S.A.S.) ALLAH'IN ELÇİSİDİR**, de. Yoksa boynunu vururum dedim.

O putları kırarak şehadet getirdi. Ben putların bulunduğu yeri yakıp yıktım. Birini Peygamberimiz (S.A.S.)'e müjdeci olarak gönderdim.

Müjdeci:

— Ey Allah'ın elçisi. Seni hak Peygamber olarak gönderen (Allahü Zülcelâl)'e yemin ederim, o puthaneyi uyuzlu deve gibi (perişan halde) bırakıp geldim, dedi.

Peygamberimiz (S.A.S.)

“(Beş defa), Allahım, Ahmesli süvarilere ve yiğitlere bereket ver, diye dua etti.” (*Zübdetül Buhari t.S.807*)

Ebu Hureyre (R.A.)'den:

“Allah (C.C.) bir şeyi yapmak hükmünü verince melekler kanatlarını-düz taş üzerine zincir çeker gibi çırpı-

rak korktuklarını belirtirler. Kalplerinden korku zail olunca Cebrail (A.S.) gibi mukarreb meleklerle: Ne var? Rab-bimiz ne buyurdu? derler. Onlar ise: Hak ve hakikati buyurdu. O yücedir, derler.

Bazen zincir gibi yerden birbirinin üzerine dizilerek kulak hırsızlığı yapmak isteyen (şeytanlar, cinler) bu sözleri duyarlar.

Bu sırada şeytanlara-yıldırım gibi-ateş parçası yetişip sonrakilere haber vermeden baştakini yakar. Bazen de ateş yetişmeyip bu haberi birbirlerine verirler. Sonunda, yüz yalan ilavesiyle sihirbazlara (kahinlere, falcılara, efsunculara, gaibden haber verdiklerini iddia edenlere) yetiştirirler.

İnsanlar bu büyücülerin sözlerine inanırlar ve yüzde bir doğru çıkması onları şaşırtır da sâhir, (kâhin, falcı) böyle dememiş miydi? İşte çıktı! derler.” (Zebdetü'l-Buhari t. S. 807.808)

Bu konuyla ilgili olarak Cenab-ı Hak, Kur'an-ı Kerim'-de şöyle buyuruyor:

وَحَفِظْنَا هَا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ * إِلَّا مَنْ اسْتَرَقَ
السَّمْعَ فَاتَّبَعَهُ شِهَابٌ مُبِينٌ *

“...ve göğü taşlanan (Allah'ın rahmetinden koğulan) her şeytandan koruduk.

Ancak kulak hırsızlığı eden şeytan vardır ki, onu, apaçık bir yıldız takip eder (ve üzerine düşerek onu yakar).” (Hicr sûresi, 17. 18)

İbn-i Ömer (R.A.)'den:

Peygamberimiz (S.A.S.), Ömer (R.A.) gibi sahabe ile

birlikte İbni Sayyad denilen bir kâhinin bulunduğu Medine'de Mekale kabilesinin köşkleri yanındaki yere vardılar. Ergin olmayan İbni Sayyad'ın çocuklarla oynamakta olduğunu gördüler. Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimiz iltifat için ona eliyle dokundu ve ona:

— Allah'ın elçisi olduğuma şehadet eder misin? dedi. Sonra bu teklifi bıraktı:

— Ben Allah'a ve Peygamberine inandım, dedi ve ona:

— Ne var, ne yok, ne görüyorsun? Ne rüya görüyorsun? dedi. İbn-Sayyad:

— Bana doğru da gelir, yalancı da gelir. Yani gördüğümün bazıları doğru, bazıları yalan çıkar, dedi. Peygamberimiz:

— Öyle ise senin işin karışıktır. Seni imtihan için kalbimde bir şey tuttum. Bil bakalım, buyurdu. İçinden:

— YEVME TE'TİS SEMÂU BİDUHANİN MÜBİN (göğün açık bir duman savuracağı, kurak ve açlık getireceği günü bekle) meâlindeki âyeti tutmuştu. O:

— İçinizdeki "Eddah" dedi. Yani iki harfini cinnilerin söylemesi ve feraseti ile söyledi.

Peygamberimiz (S.A.S.),

— Yıkıl, kahinlikten öteye geçemezsin. Vahiy ve keramete eremezsin, buyurdu.

Ömer (R.A.):

— Efendim izin verin de İbni Sayyad'ın boynunu vürayım, dedi.

Peygamberimiz (S.A.S.):

— Bu deccalsa onu öldüremezsin; değilse öldürmekte

ne fayda var? (Yani onu ahir zamanda Hz. İSA öldürecek) dedi.

Bir müddet sonra, o sihirbaz mı? Kahin mi? Falcı mı? diye denemek için Peygamberimiz (S.A.S.), İbn Sayyad'ın bulunduğu bahçe içinde bir ağacın arkasına gizlenmek isterken İbni Sayyad'ın annesi onu gördü ve oğluna:

— Be hey sersem! İşte Muhammed (S.A.S) orada! deyince İbni Sayyad, yattığı yerden fırladı. Bunun üzerine Peygamberimiz, yanında bulunan Ubey İbni Ka'b gibi sahabeye dönerek:

— Anası beni görüp haber vermiş olmasaydı İbni Sayyadı kendi halinde bıraksaydı onun kâhin mi, sihirbaz mı, falcı mı, deccal mı olduğu ortaya çıkardı, buyurdu. (Zübdetül Buhari t. s. 200)

FALCILARIN VERDİĞİ HABERLER

Günümüzde çok konuşulan ve hemen pek çok insanın merak ettiği konu haline gelen bir meslek vardır ki, o da: FALCILIK mesleğidir.

Evet bu mesleği şiar edinmiş olanlar, çok önemli ve hassas konularda ileri geri birtakım sözler söylemek, istikbale aid haberler vermek suretiyle dikkatleri üzerine çekmiş ve halen de aynı şekilde faaliyetlerini sürdürmektedirler.

Şu bir gerçektir ki; huzursuzlukların büyük bir bölümü falcılığı kendilerine meslek edinmiş, İslâmdan nasipsiz insanların küfür ve şirk kokan ifadelerinden kaynaklanmaktadır. Yıkılan yuvaların çoğu da bu yüzdendir.

Falcılığı kendilerine meslek edinen kimselerin sayıları

daha düne kadar parmakla gösterilecek kadar az iken, bugün hemen her köşe başında sereserpile oturmuş bakla, el ve ayak falına bakan falcılara rastlamaktayız.

Her geçen gün sayıları bir kat daha artan, istikbale aid haberler verdiklerini iddia eden bu zavallılar; şimdi de zihinleri bulandırmak, inançları zedelemek, hizmetleri ak-satmak, dikkatleri çekmek, dedi kodulara sebep olmak için Türkiye Cumhuriyeti Başbakanının falına bakıp geleceğinden söz etmektedirler.

Aslında Sayın Başbakan Özal'ın böyle şeylere kana-cağını, bu tür tahminlerle, yorumlarla, yalan-yanlış ha-berlerle, doğru bildiği yolda yürümekten vazgeçeceğini tahmin etmiyorum. Akli başında olan, iman esaslarının hepsine birden inanan, dili ile ikrar, kalbi ile tasdik eden insanların böyle şeylere rağbet edeceklerini sanmıyorum. Böyle olmasına rağmen yine de zaman zaman gazeteler-de bu tür falların yer aldığını üzüntü ile müşahade ediyoruz.

İşte yüksek tirajlı bir gazetede 13 Ekim 1985 Pazar günü yer alan Başbakan Özal'ın falı...

Haber aynen şöyle:

“58. doğum gününde Başbakan Özal'ın geleceğini okuttuk. Ünlü falcı kadın, Başbakanın kahve falına baktı.

Başbakan Turgut Özal, bugün, 58. doğum gününü kut-luyor.

Mutlu ve acı hatıralarla dolu 57 yılı geride bırakan Baş-bakan Turgut Özal'ı 58. yaşında neler bekliyor?

Falcı kadın, kahvesinin son yudumunu da içtikten sonra elindeki fincanı ters çevirdi:

— Başbakanın niyetine kapatıyorum. Hayırlı fallar çıksın...

Fincanı soğumaya bırakan falcı kadın, Başbakan Özal'ın fala çok meraklı olduğunu belirterek “fal baktırmayı çok seviyor ama baktıracak adam bulamıyor” şeklinde konuştu.

Parmaklarıyla fincanın soğuyup soğumadığını kontrol eden falcı kadın, daha sonra fincanı kaldırarak, çeşitli şekiller alan kahvenin telvesine uzun uzun baktı.

Falcı kadının ilk sözleri şunlardı:

“Başbakanımız son yıllarda maddi sıkıntı çekmemiş. Bundan sonra da varlık içinde hayatını sürdürecektir, çok uzun ömürlü olacak ve 85 yaşına kadar yaşayacaktır.”

Elindeki fincanı sağa sola çeviren falcı kadın, gördüklerini anlatmaya şöyle devam etti:

“Çok merhametli, çok duygusal bir insan, Ama duygularını pek belli etmiyor. Soyü sülalesi hem kalabalık, hem de varlıklı... Maddi sıkıntısı yok. Memleket meselesi ve biraz da çocukları yormuş onu. Sıkıntısından yemek yiyor... Ama fazla kilolar başına iş açabilir. Şişmanlık kalp damarlarını zor durumda bırakmış. Ayrıca giderek sıkıntılı ve sinirli bir insan oluyor... Sık sık terliyor. Biraz da dinlenmesi lazım.

Özal çok zeki. Öyle ki yüksek mevkilere getirdiği en yakınlarına bile akıl danışmak istemiyor” diyen falcı kadın daha sonra şunları söyledi:

Kendisine yardım edecek kabiliyette biri de yok. O da kimseye bunun için akıl danışmıyor. Her kafadan bir ses çıkmasına sinirleniyor. Kendisine karışan, tenkid eden çok. Ama karışmasalar, memleket için daha hayırlı olacak, va-

tana, millete daha çok hizmet edecek,”

Falcı kadın, parmağı ile fincanın içinde bir seli işaret ederek, Başbakan Özal’ı 1986 da yedi kağıdın beklediğini, hepsinde de iyi haberler olduğunu söyledi ve sözlerini şöyle sürdürdü:

“Başbakan önümüzdeki yıl içinde Amerika’dan çok hayırlı bir haber alacak. Gelecek haber kendisini çok sevindirecek. Ayrıca Arabistanlı bir büyükten de yardım ve destek görecektir. Bu uzun boylu insan bir Arap Şeyhi de olabilir. Kıbrıs’ta gelişecek bir olay, Başbakan’ı mutlu edecektir. Böylece bazı sorunlar da çözümlenecek.”

Falcı kadın, dış ülkelerde de Başbakan Özal’ı seven ve takdir edenlerin çok olduğunu ve bunların zor anlarında Özal’a yardıma koşacaklarını söyledi.

Elindeki fincanı ve tabağı yeniden inceleyen falcı kadın, Özal’ın eşi ve çocukları ile ilgili olarak da şöyle konuştu:

“Çocuklarının geleceği çok iyi. Erkek evlatlarını iyi mevkiler bekliyor. Kızı ise ikinci evliliğinde çok mutlu olacak. Yakında da evlat sahibi olacak.

Eşi de yardımsever ve iyi kalpli. Gezmeyi ve giyinmeyi seviyor. Önümüzdeki yıl, Başbakanla birlikte birçok seyahata çıkacak. Daha çok Arap ülkelere gidecekler.”

Falcı kadının, Başbakan Özal’ın falı diye söyledikleri sözler bir bir incelenecek olursa görülür ki, bu sözlerin büyük bir bölümü Başbakan’ın mazisi, bir kısmı şu andaki hali ve bir kısmı da geleceği ile ilgilidir. Zaten bu son bir iki haberi de söylemezse fal bakmanın hiçbir anlamı kalmaz herhalde. İstikbale matuf, söylemiş olduğu sözler, haberler sadece tahminden ibarettir.

Cinlerle işbirliği halinde olmayan bütün falcılar hep tahmin eder bazen de yalan ve yanlış beyanda bulunurlar. Böylece aile yuvalarının yıkılmasına, karı-koca arasının açılmasına, komşunun komşuya hasım olmasına, kardeşin kardeşi istememesine, arkadaşın arkadaşına kem gözle bakmasına, akrabanın akrabaya düşman kesilmesine neden olurlar.

Yine gazetelerde yayınlanan yazılardan önemli gördüğüm birkaç tanesini buraya almadan geçemeyeceğim. Posta ile sorulan falların neticeleri şöyle:

“Kardeşinizde büyü var. Zaman zaman kendini kaybediyor. Tedavisi için mutlaka beyin hastalıkları doktoruna görünmeniz gerek. Ayrıca büyü bozmak için aşağıdaki duaları okuyun. Buna hergün devam edin. Okuduktan sonra etrafına üfürmeyi ihmal etmeyin. Ayrıca, hergün üç kere “leyle” sûresini okuyun, hiçbir şikayeti kalmayacak.”

İşte bir gayri Müslimin ağzından çıkan ve İslâmı alet eden, Kur’ân-ı Kerim’deki bazı sûrelerin isimlerini verip okunmasını tavsiye ederek insanları aldatan fikir tuzağı...

İslâm Dininde böyle safsataların yeri olmadığıнын her fırsatta söylendiğı, anlatıldığı, basın ve yayın yoluyla ilan edildiğı halde böyle hurafeleri, batıl inanışları, insanı küfre sürükleyen şeyleri İslam’a ve Müslümanlara mal etmeye kimsenin hakkı yoktur.

15 asırdan beri yeryüzünde hiçbir değişikliğe uğramadan günümüze kadar gelen, ilk intişarındaki canlılığını yeniliğini o günkü gibi koruyan İslâm Dini yeryüzünde tek ve değişmeyen bir Din’dir. Onun hükümleri eskimez. Onun nuru sönmez. Ona tabi olanlar karanlıkta kalmaz. Onun icaplarını yerine getirenler asla perişan olmaz. En büyük

huzur İslam Dininde ve o Yüce Dinin icaplarını eksiksiz ve kusursuz olarak yerine getirmededir.

İslam'a tam olarak inanıp onun icaplarını da tam olarak yerine getiren bir insan böyle şeylere (yani büyücülüğe, falcılığa, kehanete) güvenmez. Gerçek bir Müslüman, kendisini isyana ve küfre sürükleyen her türlü safsataları reddeder.

Bugün yeryüzünde korku boyutlara ulaşan bu şeytani mesleğe, hemen her köşe başını işgal edip bakla fâlına bakan falcılara, İslâm'ın icaplarını tam olarak yerine getiren hiçbir Müslüman inanmaz, güvenmez, iltifat etmez. İmkanlar ölçüsünde onlara engel olmaya çalışır. Bu mânevi yangına körükle koşulmaz. Yangını söndürmek için bir takım tedbirlere baş vurulur. Dünyayı çepeçevre etkisi altına alan bu korkunç mânevi yangın büyücülük, falcılık ve kehanettir.

Bunlardan korunmak, olgun bir imân, sağlam amel, sönmeyen bir ümid, yılmayan bir azim, sonsuzluğa doğru uzanan gerçek bir sevgi ile mümkündür ancak.

BİR GAZETECİNİN TESBİTLERİ

Türkiye'de yayınlanan yüksek tirajlı günlük gazetele-
rin büyük bir bölümünü incelemek âdetimdir.

Yine birgün, (1 Ekim 1985), gazeteleri incelerken il-
ginç bir haber gördüm gazetelerden birinde...

Evet sanatçılardan biri, sokakta oturmuş bakla fâlına bakan bir falcıya, evlenip evlenemeyeceği, geleceğinin iyi olup olmayacağı, kuracağı yuvanın huzur içinde devam edip etmeyeceği hakkında fal baktırıyor...

Gazeteci deyip de geçmemek gerekir. Mesleğini seven, gazetecilik mesleğinde başarılı olanlar, ilginç haberleri arayıp bulur, resimlendirir ve güzel bir ifade ile de onu kamu oyuna duyurur.

Sözkonusu gazetenin muhabiri de İzmir’de ilginç bir olayı fotoğraflarla tesbit etmiş ve haber olarak muhabiri olduğu gazeteye yayınlanması için göndermiş...

Muhabir aynen şunları yazmış:

“Sanatçı, bin lirayı bastırdı ve geleceğini öğrendi. Televizyon çekimi için İzmir’e gelen sanatçı ayağının tozu ile sokakta fal baktırdı. Falcıya bin lira veren sanatçı, evlilik çıkınca çok sevindi.

Sanatçının bakla falına bakan falcı kadın şunları söyledi:

— Senin falın çok parlak. Allah gönlüne göre verecek. Duvak görüyorum. En geç, üç aya kadar telli duvaklı olacaksın. Bir kısa boylu kadınla bir uzun boylu erkek senin için çöp çatanlık yapıyorlar. Önündeki engelleri kaldıracaklar, çok sevineceksin. İki büyük şehirde apartman dairesi alacaksın. Çok para kazanıyorsun ama boşa harcıyorsun.”

Bu sözlerin yalan ve uydurma olduğu besbelli. Bunları sıradan bir insan da söyleyebilir, fal bakmadan. Zaten çoğu falcıların cinlerle irtibatlı olmayan falcıların söyledikleri hemen her söz tahminidir. Falcıların çoğu, fal baktırmak için gelenlere, adını, soyadını, baba ve anne adlarını, doğum tarihini, evli mi bekar mı olduklarını, çalışıp çalışmadıklarını sorup ondan sonra fal bakıyorlar.

Bütün bunları öğrendikten sonra ne anlamı olur fal bakmanın veya baktırmanın?... Değer mi üç-beş yalan ve

tahmini sözlere karşılık bin lira vermek?...

Falcının yukarıda geçen sözlerini dinledikten sonra sevincine diyecek olmayan sanatçının hemen yerinden fırlayıp soluğunu “susuz dede” türbesinde aldığını, susuz dedenin kabrini ziyaret ettiğini ve kabir başında dua ettiğini, kabri suladığını, mum yaktığını ve dilekte bulunduğunu belirtiyor gazete muhabiri...

Hemen şunu belirtmek gerekir ki, bizzat falcının yanına giderek, telefon edip sorarak veya mektup yazıp cevabını alarak, her ne şekilde olursa olsun, hangi fetiş malzemeleriyle bakılırsa bakılsın öz ifadeyle fal bakmak ve baktırmak, falcının söylediklerinin, verdiği haberlerin doğruluğunu tasdik etmek küfürdür. Allah’a ve Peygambere isyandır. Kur’an’ın kâinatı aydınlatan hükümlerini inkar etmektir.

Falcının müjde verici ifadelerine aldanıp gerçekten olacağına inanıp sevinmek veya ileride bir felakete maruz kalacağını söylediğinden mahzun olup perişan olmak, yaşamaktan bıkip üsanmak, hayata küsmek cehalettir, ahmaklıktır.

Âlemlere rahmet olarak gönderilen Sevgili Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimiz bir Hadis-i Şeriflerinde şöyle buyuruyor:

“Kuşun ötmesinden, uçmasından teşe’üm etmek, ufak taşlar (nohut ve baklalar)la fal açmak, kum üzerine hatlar çizmek, bunlardan istikbale ait hükümler çıkarmak sihir ve kehanet nevindedir.” (Sünen-i Ebû Dâvud, Riyazu’s-Salihin terc. C.3., S. 219)

Fal çeşitlerinin (kahve, fincan, iskambil, yıldız, el, ayak ve yüz fallarının) hepsi bu cümledendir. Hangi isim altın-

da arz-ı endam ederse etsin, hangi renge boyanırsa boyansın, ne şekil alırsa alsın hiç değişmez, hepsi aynıdır. Aynı hüküm kapsamına girer.

Hal böyleyken, aklı başında, aydın, kültürlü, meşhur, içtimai mevkii veya tarihi şahsiyeti olan, ileri görüşlü olarak bilinen bazı kimselerin de zaman zaman kendilerini fal rüzgarına kaptırdıkları görülmektedir.

Şayet bu akışa engel olunmaz, falcılardan hesap sorulmaz ve kendi hallerine terk edilirse insanların geleceği için hiç de iyi netice vermez. O zaman herkes, her iş için işini gücünü bırakıp KADER adı verilen İlâhi programı inkâr ederek falcıların yolunu tutmaktan kendilerini alamazlar. Bu ise, cahiliyyet dönemi denilen insanlık meziyetlerinden sıyrılıp cehalet karanlıkları içinde yolunu, hedefini kaybederek perişan oldukları, inledikleri, küfür ve dalalet sancıları içinde kıvrandıkları o korkunç durumlara dönüş sayılmaz mı?

O zaman karşımıza şu ilâhi hüküm çıkmaz mı? Yüce Rabbimiz Rahmet ve Hidayet kaynağı olan Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruyor:

وَمَنْ يَتَّبِعْ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي
الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ

“Kim İslâm'dan başka bir din ararsa (bu din) asla (ondan) kabul olunmaz ve o, ahirette en büyük zarara uğrayanlardandır.” (Al-i İmran sûresi, 85)

Evet İslâm Dini, en son ve en mütekamil bir dindir. Kıyamete kadar gelecek insanların ihtiyaçlarına cevap ve-

recek, her konuda aydınlatacak niteliktedir.

İslâm Dini hak ve hakikat dinidir. Batıl ve hurafelere kesinlikle yer vermeyen, cehalet karanlıklarını gideren, küfür ve cehalet putlarını yerle bir eden, haksızlık, zulüm ve her türlü kargaşalığa son veren, yalnız insanca yaşama azmiyle iman edenleri kardeş ilan eden; insanları felakete, sapıklığa, küfre sürükleyen her şeyi reddeden; insana doğruyu, iyiyi, güzeli, huzuru, saadet ve mutluluğu veren, yalnız bu kısacık dünya hayatını değil, ebedi âlemi de aydınlatan, her iki âlemde de bahtiyar kılan bir dindir.

İşte bu sebebledir ki Yüce Dinimiz İslâm; insanlığa zararlı, insanların zihinlerine, akıllarına, kalblerine, yaşayışlarına ve inançlarına menfi yönden etkili herşeyi reddetmiş, onlarla iştigali haram kılmıştır.

Büyü, fal, kehanet ve bütün batıl inanışları, insanı küfre sürükleyen bütün fetiş malzemelerini yasaklamıştır.

İslâm'dan nasibini alamamış, hakkı ve hakikatı bulamamış, hidayete erememiş, iman aydınlığında yolunu ve hedefini doğrultamamış, cehalet karanlıklarından kendini kurtaramamış, küfür pasları ile kulakları İlâhi hakikatleri duyamaz hâle gelmiş bazı nasipsiz, kendilerini aydın zanneden aslında cahil; kendilerini ilerici zanneden aslında gerici, kendilerini kültürlü ve ileri görüşlü zanneden aslında gerçekleri bilmeyen, insanlığı huzura kavuşturan kültürü alamamış, doğru yolda olduğunu ifade eden aslında sapıtmış ve yolunu şaşırmış bazı kimselerin bu tür işlere tevessül ettikleri, büyücülere, falcılara, kâhinlere servetlerini verdiklerini duymaktayız.

Bu nasipsizlere; kurtuluşun, insanca yaşamanın ancak

imanda, İslâm'da ve İslâmî yaşayışta olduğunu telkin etmek gerekir. İmanlarını yenilemeleri ve hidayete ermelerini ümid ederek imân esaslarını belirten bir Hadis-i Şerifi buraya almakta fayda mülhaza ediyorum.

Sevgili Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimiz bir Hadis-i Şeriflerinde şöyle buyuruyorlar:

“İmân; Allah’a, meleklerine, kitaplarına, Peygamberlerine, ahiret gününe ve kadere-hayrına da şerrine de-senin inmandır.” (Feyzül kadir, C.3, S. 184)

Şu kısacık dünya hayatında olduğu gibi ebedi hayatta da huzur içinde yaşamamızı, bahtiyar olmamızı cennet ve Cemalullah ile mükafatlandırılmamızı temin eden işte bu değişmeyen iman esaslarıdır.

MEZARLIKTAKİ FALCILIK

Kabir ziyaretini çok severim. Fırsat buldukça da kabristana gider, tasavvufta “tefekkürül mevt” adı verilen mezarlara bakarak ölümü düşünürüm. Bir zamanlar dünya hayatında bizim gibi yaşarken **“KÜLLÜ NEFSİN ZÂİ-KATÜL MEVT”** yani **“Her canlı mutlaka ölümü tadacaktır”** İlâhi hükmü gereğince ruhlarını Rahman’a teslim ederek ahirete irtihal edenleri düşünmek suretiyle nefis muhasebesi yapmak ruhen olgunlaştırıyor insanı...

Bir gün onlar gibi bizim de ruhumuzu teslim edeceğimizi tefekkür etmek, dünya hayatındaki yaşayışımıza göre mezarımızın: **“ya cennet bahçelerinden bir bahçe veya cehennem çukurundan bir çukur”** olacağını tahayyül etmek elbette insanı ibadete, mânevi değerlere yönelmeye, Allah’ı

zikretmeye sevkeder.

Kabir ziyareti ayrıca insanın nefisini terbiye eder, insanı masiyetten korur, gelecek hayata, ebedi olan âleme hazırlar insanı...

İşte bu düşüncelerle fırsat buldukça ihmal etmem kabir ziyaretini. Hemen hemen her ziyaretten sonra ruhumda bir rahatlık, gönlümde bir ferahlık, inancımda bir olgunluk hissedirim.

Rahmetli babamın aramızdan ayrılışından sonra sık sık kabristana gidip bilhassa babamın kabri başında oturup Kur'an okumaz, dua etmezsem ruhumda bir sıkıntı, gönlümde bir eziklik duyuyordum. Rahatsız oluyordum doğrusu.

Bizi yetiştirebilmek için durmadan, dinlenmeden, kış yaz demeden çalışan, dürüstlüğü, doğru sözlülüğü, İslâm'a olan bağlılığı ile kendisini tanıyanların gönlünü kazanan rahmetli babamın aziz ruhuna Kur'an okuyup bağışlanması için ellerimi açıp Cenabı Hakka yalvarmak elbette bir evlatlık görevimdir.

Yine birgün bu duygularla kabristana doğru açıldım. Kabristana yaklaşıncaya başladım hafif bir ses tonuyla Kur'an-ı Kerimden bazı sûreleri okumaya...

Hem Kur'andan sûreler okuyor, hem ağır ağır ilerliyordum kabristanda... Bir ara, mezarların arasında taşının üzerine mum sürülmüş, yanı başında da cam parçaları bulunan bir mezar ilişti gözüme.

Durup baktım, baktım ama hiçbir anlam veremedim mezar taşının mumlanışına ve yanı başındaki kırık cam parçalarına...

Ne demek oluyordu mezar taşının mumlanması? Ve

hangi anlama geliyordu yanibaşına kırık cam parçalarının bırakılışı?..

Biraz baktım, düşündüm ve hiçbir anlam veremeyince tekrar Kur'andan sûreler okuyarak devam ettim yoluma...

Kabristanda benden başka kimse yoktu diyebilirim. Çünkü bir bekçi vardı. O da kulubesine çekilmiş, pencereden seyrediyordu gelip geçenleri ve ihata duvarından içeri girenleri...

Babamın kabri başında diz çöküp Kur'an okudum ve ellerimi açıp Cenab-ı Hakdan af ve mağfiret dileyerek dua ettim. Okuduğum sûrelerin sevabının babamın ve bütün mü'minlerin ruhlarına bağışlanması için yalvardım durdum Cenab-ı Hakka...

Duayı bitirdim. Ellerimle yüzümü meshederken birkaç kadın ve bir erkeğin topluca mezarlık kapısından içeri girerek mumlanmış mezar taşına doğru gittiklerini, orada ellerini açıp dua ettiklerini, sonra da yerden cam parçalarını alarak mumlanmış mezar taşına doğru attıklarını gördüm. Merak etmiştim mumlanmış mezar taşını ve kırık cam parçalarını...

Oturduğum yerden kalktığım gibi doğru o gurubun bulunduğu yere geldim. Önce yanlarına yaklaştığımı farketmediler. Farkedemezlerdi. Çünkü, kendilerini öyle kaptırmışlardı ki bu işe, başka sesleri duymak, başkalarını görmek imkansız denecek kadar zordu.

Merak saikasıyla baktım onların hareketlerine. Birşeyler mırıldanarak mezarın hemen yanibaşında duran kırık cam parçalarından birkaç tane alıyor, yine bazı şeyler terennüm ederek mumlu kabir taşına doğru atıyorlardı o cam

parçalarını...

Şayet cam parçaları mumlu mezar taşına yapışırsa sevinçlerine diyecek yoktu. Hatta sevinçlerinden kendilerini kaybederek mezarlıkta el çırpıyor, bağırışıyorlardı. Yok eğer yapışmazsa üzüntülerinden suratlarından dökülen bin parça oluyor, kaşlarını çatıyorlar ve yüzleri kilise kolonlarına dönüyordu adeta.

İnanır mısınız meraktan çatlayacak reddeye varmıştım. Hayatta ilk defa karşılaşıyordum böyle tuhaf hareketlerle. Ne demek oluyordu bu hareketler, hiçbir anlam veremiyordum doğrusu?...

“Bana ne canım, ne olursa olsun, beni ne ilgilendirir? Çok mu önemli sanki?...” diyerek geçip gitseydim yine de düşünüp dururdum “nedir?” diye...

Ne hikmetse sanki hep bana rastlıyordu böyle garip şeyler. İyi ki karşılaşmışım bu gariplikle. Yoksa nereden bilebilirdim bu batıl inanışları, İslâm adına yapılan bu tuhaflikleri?

Evet zamanla duyuyordum, böyle tuhaf ve garip şeyleri, akıl almaz oyunları, batıl ve hurafeleri, mü'minin imanına etki edecek hatta cehenneme girmesine neden olacak işlerin yapıldığını...

Fakat bir türlü inanamıyordum, bir İslâm toplumunda, nüfusun % 98'inin Müslüman olduğu bir memlekette, Müslümanların camileri hınca hınç doldurdukları bir ülkede böyle şeylere inanılacağına, böyle küfrü gerektiren işlerin yapılacağına...

Bu durumu görünce sabrım taşıtı. Hemen o adamın yanına yaklaştım ve kendisine:

— Afedersiniz, az önce buradan geçerken bu mezarı

görmüştüm. Şu taşın üzerine sürülmüş mumların ve cam parçalarının ne demek olduğunu bir türlü anlayamamıştım. Dönüşte sizleri gördüm. Bayanların şu cam parçalarından alıp mumlu mezar taşına doğru attıklarını ve cam parçalarını atarken de bazı şeyler söylediklerini müşahade ettim. Lütfen söyler misiniz ne demek oluyor bu hareketler? Niçin yapıyorsunuz bu işi? Ve camları atarken ne söylüyorsunuz?

— Efendim siz ilk defa mı geliyorsunuz bu mezarlığa?

— Yooo. İlk defa değil. Zaman zaman geliyorum. Ama ilk kez gördüm bu mezarı ve bu mezarın üzerinde yapılan bu gariphareketleri...

— İzah edeyim o halde. Bu mezar, ermişlerden birinin mezarıdır. Bu cam parçaları da dilek için konmuştur buraya. Yani dileği olan bir kimse buraya gelir. Şu gördüğünüz cam parçalarından alır, dileğini söyleyerek ve dua ederek atar cam parçasını mezar taşına doğru. Şayet yapışır, kalırsa dilek sahibinin dileği yerine gelir. Yok eğer yapışmayıp da yere düşerse o dilek kabul olunmamış anlamına gelir. Cam parçası yapışınca kadar tekrar tekrar atılır...

— Yani bir nevi falcılık değil mi?

— Hayır efendim ne münasebet? Falcılık olur mu hiç? Bu mezarda yatan ermiş bir zat. Onun hürmetine oluyor bu işler. O istemezse olmaz.

— Afedersiniz anlayamadım. Biraz daha izah edersiniz? Yani siz bu kabirde bulunan zatın adını söyleyerek mi dilekte bulunuyorsunuz? Camın, mumlu taşla yapışıp yapışmadığını da bu zatın kabul edip etmediğine mi yo-

rumluyorsunuz?

— Bir bakıma öyle. Anlatamadım herhalde. Şimdi biz, dilekte bulunmak için geldik buraya... Yalnız biz değil, bizim gibi yüzlercesi, hatta binlercesi gelip dilekte bulunuyorlar. Bizim çocuğumuz olmuyor yıllardan beri... Bunun için de üzülyorduk. Komşularımızdan yaşlı bir kadın dedi ki: “Falanca mezarlıkta bir kabir var, oraya gider, dileğinizi söyleyerek cam parçaları atarsanız dileğiniz yerine gelir.” İşte biz de onun için geldik. Ayrıca kardeşim de hasta. Yıllardır çekiyor bu hastalığı. İnce hastalık diyorlar. Acaba kurtulabilecek mi? diye atıyor cam parçalarını... Siz de dilekte bulundunuz mu? İsterseniz siz de bir deneyin, belki dileğiniz kabul olur.” dedi.

— Ben Müslümanım elhamdülillah. Böyle batıl şeylere inanmam. Sizin bu yaptığınız şey, bir nevi falcılıktır. Bu kabirde yatan zatı rahatsız ettiğinizin farkında mısınız?

— Biz de Müslümanız. Müslüman olmazsak bir İslâm mezarlığına gelir, dua eder miyiz?

— Bu nasıl Müslümanlık Allah aşkına? Söyler misiniz var mıdır İslâm Dininde böyle gelip de bir İslâm mezarlığında, belki de büyük bir zatın, bir Allah dostunun kabri başında fal bakmak?... Nereden çıkarıyorsunuz bunu? Nasıl mal ediyorsunuz bu safsataları, batıl inanışları Yüce İslâm dinine? Ne hakla iddia edebiliyorsunuz bu işin meşruluğunu ve bu işleri yaptığınız halde günahkâr olmadığınızı?..

— Efendim, suçlu yalnız biz miyiz? Buraya bilhassa Perşembe günleri öğleden sonra yüzlerce insan geliyor. Aynı şeyleri yapıyorlar. Aralarında bu işin yanlış olduğunu,

İslâmi hükümlere ters düştüğünü, küfrü gerektiren bir hareket olduğunu bilen yok mudur dersiniz? Varsa niçin müdahale edilmemiştir bugüne kadar? Niçin içlerinden biri çıkıp da halkı aydınlatmamıştır bu konuda? Mademki İslâma aykırı bir harekettir, mademki hatadır, suçtur, günahıdır, öyleyse söylesinler din adamlarımız. Anlatsınlar yetkililerimiz. Bu konuda ilim tahsil etmiş, ihtisas görmüş büyüklerimiz...

Neden Diyanet İşleri Başkanlığı bu konuya eğilmiyor, etkili bir çözüm bulamıyor bu önemli sorunlara?...

— İslâm Dininde falcılık, kehanet, büyüculük, hurafeler kesinlikle reddedilmiştir. Böyle şeylere inanmak Allah’a şirk koşmak kadar günah sayılmıştır. Araplar cahiliyye döneminde üzerinde “Rabbim emretti”, “Rabbim nehyetti”, “gafil oldu” ifadeleri yer alan üç okla fal baktırırlardı falcılara. Bu işle meşgul olan falcı idare ederdi bu falcılık oyununu. Dileği olan bir kimse gelir, falcıya bir ücret öder, sonra da falcıya ok çektirirdi. “Emretti” yazılı olan ok çıkarsa o işi yapar veya arzusu yerine gelirdi. “Nehyetti” yazılı olan ok çıkarsa o işten vazgeçerdi veya dileği yerine gelmediğine inanırdı. Üzülür ve kahrolurdu. Şayet üçüncü çıkarsa, o zaman diğerlerinden biri çıkıncaya kadar ok çekme işlemine devam edilirdi.

Onlar henüz Müslüman olmamışlardı. Putlara tapıyorlardı. Allah’a şirk koşuyorlardı. Öz ifade ile kafir idiler.

Kur’an güneşi doğduktan sonra küfür karanlıkları bir anda sıyrılmıştır. Küfrü gerektiren herşey yasaklanmıştır. Küfür pasları ile tıkanan kulaklar, hak sesleriyle hidayete açılmış, putperestlik inancıyla kararan kalpler, iman nuru ile aydınlanmış, gaflet perdeleriyle görmeyen gözler,

hakkın nuru ile açılmıştır.

Bir âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor:

وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا *

“(Habibim) De ki; Hak geldi, batıl zail oldu. Şüphesiz batıl zeval bulmaya mahkumdur.” (İsrâ sûresi, 81)

Şimdi bu gerçekler meydanda iken kalkıp da cahiliye adetlerini tatbik etmek neden?...

Aydınlık dururken karanlığa yönelmek, doğru varken eğriye koşmak, hak ortada iken batıla teveccüh etmek cahillik değil de nedir söyler misiniz?...

Bu davranışlar İslâm düşmanları tarafından ortaya atılan birer fitneden başka birşey değildir. Gerçek bir Müslüman bu fitnelerden kendisini, ailesini, yakınlarını korumasını bilir. Elinden geldiği kadar bu fitnelerin yayılmasına engel olur.

Bir Hadis-i Şeriflerinde Sevgili Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimiz şöyle buyuruyor:

“Sizden biriniz bir kötülükle karşılaştığı zaman onu önce eliyle düzeltmeye çalışsın. Eliyle düzeltmeye muktedir değilse diliyle düzeltmeye çalışsın. Diliyle de düzeltmeye çalışmazsa kalben buğz etsin. Bu da imanın en zayıf derecesidir.” (Sahih-i Müslim, C.1, S. 50)

Ben de sizi Allah için uyarıyorum. Burada bu işler (yani falcılık) belki hoşunuza gidebilir, şeytan size iyi gösterebilir ama bunun karşılığında ateş vardır... Parmağınızı bir kıvılcıma doğru uzatın, ne kadar dayanabilirsiniz? Bir, iki saniye sonra parmağınızın yandığını, canınızın acıdığını

hissedersiniz değil mi?

İşte insan, bu fani dünya hayatında işlediği günahlara karşılık cehenneme girecek, orada azab görecektir. Hem de bu dünya hayatındaki ateşle, azabla, işkence ile mukayese dahi edemeyeceğimiz kadar şiddetli bir ateş ve korkunç bir azab...” dedim.

O zaman bayanlardan biri beni kasdederek yanındaki erkeğe hitaben:

— Beyefendi doğru söylüyor. Bu yaptığımız iş, gerçekten de anlamsız. Attığımız cam parçaları taşa sürülen mumun bol yerine isabet ederse yapışıp kalıyor, az yerine değerse de yapışmayıp yere düşüyor. Mumun sürülmediği bir yere atalım tutacak mı? Tutmaz. Gerçekten de beyefendinin söylediği gibi bu iş bir nevi fal oyunudur, dedi.

Bu söz üzerine diğerlerinden hiç mi hiç ses çıkmadı. Başlarını önlerine eğip sessizce biraz durdular. Bunu bir fırsat bilerek onlara:

— İster misiniz sevab kazanalım? Bir günahın işlenmesine, insanların küfre girmelerine engel olalım? (hep bir ağızdan:)

— Tabii.

— O halde, şu kırık cam parçalarını toplayalım ve götürüp uzaklarda bir çukura veya çöp bidonuna atalım. Bir cam parçasıyla da taşın üzerindeki mumları kazıyalım, dedim.

Önce mumları kazıdık, mezar taşını temizledik, cam parçalarını topladık, bekçinin yanında bulunan bir tenekeye doldurduk. Tam götüreceğimiz sırada caddeden Belediye Temizlik İşlerine ait kamyonun geçmekte olduğunu

gördüm. Durdurduk ve tenekedeki cam parçalarını dök-
tük kamyonun içine...

Sonra tekrar o zatın kabri başına gelerek gönül huzu-
ru içinde, yasin-i şerif okuduk, ruhuna bağışladık okudu-
ğumuz Kur'an'ın sevabını...

Kendilerine teşekkür ve dua ederek devam ettim yo-
luma...

İHTİYAR FALCI

Yıl 1980. Güneşin bütün şiddetiyle yeryüzünü iyice ısıt-
tığı, insanların, ağaçların gölgesine sığındığı veya evle-
rine kapanıp kapı ve pencereleri tamamen açıp rahatlama-
ya, serinlemeye çalıştıkları bir yaz mevsimi!..

Masa ve sandalyemi büyük bir kaysı ağacının gölgesi-
ne yerleştirmiş, devam ettiğim Yüksek Okul son sınıf ara
sınavlarına hazırlanıyordum evimizin bahçesinde...

Kendimi öylesine derse vermişim ki; tâ uzaklardan ge-
len ve bahçede ders çalıştığımı öğrenip de yanıbaşımda du-
ran, okumakta olduğum ders kitabımı bitirmemi beklediği
için hiç ses çıkarmadan olduğu yerde sessizce kalakalan
tanıdığım bir hemşehrmin varlığından bile haberim olma-
mıştı.

Bir ara dinlenmek için okumakta olduğum ders kita-
bının sayfalarını karıştırmamak ve kaldığım yerden hemen
devamedebilmek için okuduğum son sayfanın üst köşesi-
ni içeri doğru kıvrıp kapatıverdim kitabı. Geriye yaslan-
dım dinlenmek için. Tam o sırada yanıbaşımda bir insan
gölgesi görünce hemen oturduğum yerden fırlayarak yan
tarafa dimdik duran hemşehrmin gülümseyen bir ifade

ile beni selamladığını gördüm.

Uzun zamandan beri görüşmemiştik. Sarıldık birbirimize sevgi ve kardeşlik duygularıyla... Kendi sandalyemi masanın diğer yanına alarak:

— Buyrun oturun, kendim için hemen sandalye getiririm, dedim. Sandalye almak için eve gideceğim anda kardeşim kavuşturdu bize sandalyeyi. Biraz hasbihalden sonra soğuk meşrubat aldık. Bir taraftan bardaklara doldurduğumuz meşrubatı içerken diğer taraftan da sohbete başladık.

Merakla sordum kendisine:

— Hayrola ziyaret mi, yoksa ticaret mi?... İstanbul'dan buraya kadar gelişinizin önemli bir nedeni olmalı herhalde? Şu ağustos sıcaklığında yol zahmetine ve yorgunluğuna tahammül edemez herkes.

— Haklısınız hocam. Evet hem ziyaret, hem de ticaret maksadıyla geldim buralara kadar.

— İnşallah hakkınızda hayırlı olur bu yolculuğunuz.

— İnşallah hocam, dedi ve biraz sessiz kaldı. Dalgın ve düşünceliydi. Bir sorunu olduğu belliydi. Derdi olan bir insan, yüz metre ilerden bile hemen farkedilir. Sıkıntılı bir insan, ya kaşları çatık, ya dalgın, ya da başı önüne doğru eğik, içe kapanık bir halde yürür durur... Yanından çok sevdiği bir insan veya bir yakını da geçse hiç farkında bile olmaz. Bazen o kadar dalgın olur ki, baktığı halde göremez en sevdiği insanı... Sesini duyduğu halde anlayamaz ne dediğini... İşte dert, sıkıntı ve sorunlar, gözlerini kör, kulaklarını sağır eder insanların.

Hemşehrimin de bir derdinin olduğunu yüz hatlarından, dalgınlığından ve sessizliğinden farkettiğim için ken-

disine:

— Ne düşünüp duruyorsunuz? Bir sorunuz mu var?

- Maalesef hocam! Beni buralara kadar sürükleyen, bu kavurucu sıcak yaz günlerinde yol zahmetlerine katlandırıran hep bu dert...

Zihnim karmakarışık hocam! Benim ticari hayatımı bilirdiniz. Maddi kazancımın ne durumda olduğunun farkındaydınız. Yıllarca böyle olduğu halde her nedense şu son zamanlarda işlerimin tadı tuzu kalmadı. İnanır mısınız siftoah etmeden iş yerimi kapatıp üzgün bir halde evime döndüğüm günler oluyor.

Bu durum böyle devam edecek olursa yakında iflas bayrağını çekirim herhalde.

- Üzüldüm. Hayırlısı olsun, sabredin. İyi olur inşaallah. Allah'tan ümid kesilmez. Bir yardımım olabilir mi?

- Onun için rahatsız ettim. Bilmem ki söylesem mi? Gerçi sizin böyle bir şeye razı olacağınızı hiç de tahmin etmiyorum. Yine de geldim yanınıza.

- Büsbütün merak ettim. Nedir razı olamayacağım konu? Benim razı olamayacağım konular bellidir. İlahi hükümlere, inancımıza, İslâmî yaşayışımıza, fikri yapımıza ters düşen bir konu ise elbette razı olmayız. Söyler misiniz nedir sizi böyle perişan eden mesele?

- Efendim, Elazığ yolu üzerinde ihtiyar bir falcı varmış. Suya bakıp insanın istikbali ile ilgili bazı bilgiler veriyormuş. İstanbul'a gelen dostlardan, hemşehrilerden sordum. Bayağı da biliyormuş. İnsanın ileride başına nelerin geleceğini bir bir söylüyormuş. Nedir bu başıma gelen nasipsizlik bir sorayım? diye buraya geldim. Birlikte gidebilmek için rahatsız ettim sizi. Belki beni azarlayacak,

ayıplayacaksınız ama ne yapalım... “Denize düşen yılan sarılır” derler ya? Ben de o duruma düştüm işte.

- Demek bir Müslüman olarak bütün ümidinizi fala bağladınız öyle mi? Yazık hem de çok yazık. Falın, bir tahmin veya zandan başka birşey olmadığını bilmiyor musunuz? Falın gerçeikle hiçbir ilgisi yoktur. Hiçbir ilmi dayanağı olmayan bu safsatayı İslâm dini kesinlikle reddediyor.

İçki, kumar ve fal oklarının (falcılığın), şeytanın işlerinden birer murdar (yani pis işler) olduğunu beyan buyuran Yüce Rabbimizin kulu olduğunuzu unutuyor musunuz?

Falcıya giden, onun söylediklerinin doğru olduğunu kabul ve tasdik eden bir Müslümanın kırk gün namazının kabul olmayacağını haber veren Peygamberimiz (SAS) Efendimize inandığınızı, O eşsiz insanın ve son Peygamberin ümmeti olduğunuzu hatırlınızdan çıkarıyor musunuz?

Evet İslâm’ın cadde-i kübrasında yürüdüğünüzü, İslâm’ın icaplarını yerine getirdiğinizi, öz ifade ile Müslüman olduğunuzu unutuyor musunuz?

Yüce Dinimiz İslâm, büyücülüğü, falcılık ve kehaneti reddetmiş, onlarla meşgul olmayı büyük günahlardan saymıştır. Hatta Allah’a şirk koşmakla aynı seviyede olduğunu beyan etmiştir.

Bir taraftan Allah’a iman ettiğinizi iddia edeceksiniz, diğer taraftan Allah’a şirk koşacaksınız öyle mi? Bir yandan Müslüman olduğunuzu iddia edeceksiniz, diğer yandan Allah’ın haram kılmış olduğu, küfrü gerektiren işler yapacaksınız ha?

Bu, sabunla tertemiz yıkandıktan, iyice temizlendik-

ten sonra gidip pisliğe girmek gibi olur. O zaman ne anlamı kalır temizliğin, yıkanıp pırıl pırıl olmanın?... dedim.

Bunları anlatırken hemşehrîmin hiç de sesi çıkmıyor, utancından yere bakıp duruyordu. Ne diyebilirdi ki? Haklıydım. Batıl ve hurafelerin, safsata düşüncelerin yayılmasına engel olmalıyız birer Müslüman olarak... Adamcağız sanki bu anlatılanları hiç duymamış gibi birden:

- Yalvarırım hocam. Bir defa olsun gidelim. Siz de görmüş olursunuz neler olduğunu? Gerçekten dediğiniz gibiyse onu da ikaz edersiniz. İnşallah hidayetine vesile olursunuz da o fesat yuvası kapanıvermiş olur. Benim gibi kilometrelerce uzun mesafeler katedip de gelmezler buralara kadar... Hocam yalnız ben değilim uzaklardan gelen. Benim gibi yüzlercesi geliyormuş. Kadıncağız birşeyler bilmezse gelirler mi insanlar böyle akın akın?

“Ateş yanmayan bacadan duman tütmez” derler ya. İşte bu kadıncağız da herhalde bir iki insanın derdine çare olmuş veya düştükleri bunalımlardan kurtulmalarına yardımcı olmuştur ki böyle adını duyurmuş büyük bir çevreye...

Birlikte gidelim de yine inanmayın. Gerçekten küfrü gerektiriyorsa anlatırsınız konuyu âyet ve hadislerle... Orada bulunanlar ikna olur ve durum da etrafa yayılırsa daha kimse gitmez oraya. Fitne ve fesat kaynağını kurutmuş, böylece İslâmî bir hizmette bulunmuş olursunuz, dedi ve çok ısrar etti, yalvardı adeta, birlikte gidebilmemiz için...

Kardeşime haber verip bindik arabasına ve koyulduk yola... Malatya'dan Elazığ'a doğru giderken yolun sağında büyük bir köy var. Bir tepecik üzerine kurulmuş. Tahminen 30-35 haneyi geçmez köydeki evlerin sayıları... Ma-

latya'ya 40 km'lik mesafededir o köy.

Gitmeyecektim ama hemşehrîmin ısrarlarına dayanamadığımdan değil, gerçekten uzaktan ve yakından gelen insanların olup olmadığını, falcının onlara neler söylediğini, gelenlerin de o söylenenlere inanıp inanmadıklarını, fala itibar edenlerin Müslüman mı yoksa gayri Müslimlerden mi olduklarını yerinde görmek için gidiyordum.

Duyuyordum bu tür şeyleri de dikkate almıyordum. El ve ayak falına bakanları... Kahve fincanındaki telve falına bakanları... İskambil falcılarını... Evet daha isimlerini veremediğim pek çok falcıları duyuyorduk zaman zaman... Ama hiç birine de rastlamamıştım. Nasıl fala baktıklarını ve neler söylediklerini duymamıştım doğrusu...

Yakın tarihe kadar bu işin sadece cahil insanlar arasında yayıldığını zannediyordum. Zaman bize gösterdi ki, bu iş aydın geçinen, kültürlü, medeni insanlar arasında da yaygınmış...

Büyücülük, falcılık ve kehanetin, şeytanın tuzaklarından başka birşey olmadığını bütün dünyaya ilan etmek, batıl inanışların ve hurafelerin yayılmalarına engel olmak, küfre düşme tehlikesi ile karşı karşıya gelen zayıf inançlı insanların imdadına yetişmek Müslümanlık görevlerimizden biri belki de en önemlisidir.

İşte batıl inanışların ve hurafelerin yayılmalarına engel oluruz düşüncesiyle çıktık yola... Nihayet bir saate yakın bir yolculuktan sonra falcı kadının bulunduğu köye geldik. Arabayı müsait bir yere parkederken birden köydeki çocuklar sardılar etrafımızı... Sorduk köylü çocuklarına falcı kadının evini. İçlerindenbiri eliyle işaret ederek:

- İşte şu ilerde çatısı görünen ev. Araba gitmez. Yü-

rüyerek gideceksiniz, dedi. Arabanın kapı ve camlarını kapattıktan sonra ilerledik çocuğun tarif ettiği yöne doğru... İki katlı, kerpiçten yapılmış bir evin önüne geldik. Balkondan biri seslendi bize:

- Buyurun, birisini mi soracaksınız? dedi.

Başımızı kaldırıp sesin geldiği tarafa baktığımızda zayıf, uzun boylu, esmer bir gencin seslendiğini anladık. Kendisine:

- Burada suya bakan yaşlı bir kadın varmış, hangi evde oturuyor? dedik. Genç:

- Bu evde. Buyrun, merdivenlerden yukarı çıkın, ben oğluyum, dedi.

Merdivenlerden çıktık ikinci kata. Bizi misafir odasına aldı falcı kadının oğlu. Gösterilen yerlere oturduk. Bizden başka hiç kimse yoktu içeride. Hiç tanışmaya lüzum görmeden:

- Sizi bir iki dakika yalnız bırakacağım, kusura bakmayın. Anneme haber vereyim. Yalnız hemen söyleyeyim. Annem Türkçe konuşmasını bilmez. Siz konuştuğu dilden anlar mısınız? dedi genç.

- Hangi dilden konuşuyor anneniz?

- Kürtçe!

Hemşehrim hemen ileri atılıp gence hitaben:

- Ben anlarım, dedi. Bunun üzerine genç ayrıldı odadan. Biraz sonra içeri ihtiyar, zayıf, pejmürde kıyafetli hasta bir kadın girdi. Ve hemen arkasından da oğlu...

Kadının elinde içi su dolu porselen bir tabak vardı. Oturdu karşımıza. Başını öne eğerek birşeyler mırıldandı. Meğer hoşgeldiniz demiş kendi lisanıyla. Hemşehrim, bir yandan falcının ne dediklerini bana tercüme ederken,

diğer yandan da falcı kadının sorularına cevap veriyormuş.

Kadın Türkçe hiç bilmiyor değildi. Arada sırada zor anlayabildiğim bir kaç cümle de Türkçe konuşuyordu. Oğlu ise Türkçe konuşuyordu bizimle.

İki tane madeni para aldı hemşehrimden. Birini tabağın içine attı. Diğerini ile de porselen tabağın etrafını bir defa çizdikten sonra yavaş yavaş tabağa vurmaya başladı, “çın çın” diye ses çıkarıyordu vurdukça...

Hemşehrimin ifadesini aldı, sorular sordu. Cevaplarını da aldıktan sonra şöyle dedi:

- Sen tüccarsın. İstanbul'dan gelmişsin. Araban var. Hayatına bir kadın girmiş. Mutluluğunuzu bozmuş. Hemen hergün kavga ediyorsunuz eşinizle. İş hayatınız dar-madağınık. Üzülüyorsunuz. Bu durumunuz böyle devam ederse fazla sürmez, yakında hasta olur, yatağa düşersiniz. Allah korusun ölebilirsiniz de...

- Peki ne yapmam gerekir? demiş hemşehrim. Bunun üzerine kadın şöyle demiş:

- Büyüyü bozdurmak gerek. Bunun için de uzak bir köyde oturan cindar biri var. Haftada birgün, buraya gelir. Kendilerine büyü yapılmış olanların büyülerini bozar, muskalar yazar... Ama bu yaptıklarına karşılık da para ister. İşinizin düzelmesi, huzurunuzun yeniden gelmesi, üzüntünüzün kaybolması için fazla para bırakmaktan çekinmeyin. Ne bırakırsanız sizin menfaatinizedir, hoca az parayı kabul etmez...

Hemşehrim:

- Ben yolcuyum. İstanbul'dan geldim. Bugün tekrar döneceğim. Ben o günü bekleyemem, dedi. Kadın:

- Bir tanıdığın, bir akraban yok mu buralarda? Gel-

sin alsın. Hiç kimse yoksa (bir kâğıt ve kalem uzatarak) al şu kâğıt ve kalemi, yaz adresini... Oğlum posta ile göndersin adresine. Ben para istemem. Buraya pek çok insan geliyor uzaklardan. Hepsine de bakıyorum. Fakat şu son günlerde hastalandım, ihtiyarladım da. Bakamıyorum suya eskisi gibi... Gelenlerden bazılarını da geri gönderiyorum, dedi.

Falcı kadının söylediklerinin çoğu yalandı. Belki bir iki doğru sözü isabet etti ise o da, irtibat halinde olducu cin'in kulağına fısıldadığı şeylerdir.

Oğlu bir köşeye çekilmiş sessiz sedasız konuşulanları dinliyordu. Hiçbir şey söylememişti. Hiç müdahale etmemişti konuşulanlara... Kim bilir belki bilmediğinden, ce-haletinden ileri geliyordu bu suskunluğu... Belki de terbiyesinden, saygısından...

Gence hitaben:

- Afedersiniz kardeşim, siz annenizin doğru söylediğine inanıyor musunuz? Yani suya baktığı zaman gerçekten birşeyler mi görüyor yoksa cinleri mi var annenizin? Onlar mı kulağına fısıldıyor. Veya tahminen mi söylüyor?..

- Bilemeyeceğim. Bazıları "bildi" deyip çıkıyor, bazıları da "söylendiği gibi değilmiş, bilemedi" diyerek terk ediyor burayı. Hiçbir anlam veremiyorum. Sayılarını bilemediğim kadar çok insan geldi buraya. Genç, ihtiyar, kadın, erkek... Hatta gayri müslimlerden bile gelen oldu. Annemin sözlerine bakılırsa cinlerden olan bir hizmetcisi varmış. Suyun içine baktığı zaman o hizmetcisini görüyor, onunla konuşuyormuş. O cin'in söylediklerini, verdiği haberleri anlatıyormuş. Fakat aynı suya biz de bakıyoruz, hiçbir şey göremiyoruz. Porselen tabağın içinde su

ve paradan başka hiçbir şey yok... dedi.

- Ne zamandan beri böyle fal bakıyor anneniz?

- On yıldan fazla.

- Nereden öğrenmiş böyle suya bakmayı, fal açmayı?

- Rüyasında öğretmişler herhalde. Annem çok değişti. Önceleri böyle değildi. Aklı başında bir kadındı. Ne söylediğini bilirdi. Söylenenleri hemen anlıyordu. Çok değişti. Şimdi oldukça dalgın, sessiz, sakın. Ne söylediğini anlayamıyoruz. Sorduğumuzda da “hiç” deyip hemen kesiyor sesini... Evde annemin varlığı ile yokluğu arasında pek fark yok. Seneler önce unuttum anne şefkatini... Bir hocaefendi geldi çok kızdı hatta “bu kadın zındıktır” dedi gitti. Anneme hakaret ettiği için dövecektim onu. Ama bizde: “Sergimiz üzerine oturana dokunulmaz” diye bir adet vardır. Bu adeti bozmak istemediğim için hiç ses çıkarmadım ve saygısızlığına saydım.

- Kardeşim, Yüce Dinimiz İslâm, en mükemmel bir dindir. İlâhi hükümleri kıyamete kadar bakidir. Dinimizde böyle şeylere yer verilmemiştir. Fal, insanın yaşama azmini kıran, insanı vesveseye sürükleyen, Allah’a şirk koşmaya zorlayan, imana etki eden, batıl bir inanış, hurafe ve safsatadır. Zannederim siz de Müslümansınız?

- Elhamdülillah Müslümanız.

- O halde, cahiliyye döneminden kalma bu çarpık ve sapık düşünceleri silmek ve silinmesine yardımcı olmak gerekir zihinlerden... Çünkü, cahiliyye döneminde putçuluk fikrine sahip olan insanlar, bir yere gidecekleri, önemli bir iş yapacakları zaman mutlaka fal oklarına müracat eder, ok atarlardı. “Emretti veya yap” oku çıkıncaya kadar atışa devam eder, hayatını öyle yönlendirir, Allah’a şirk koşar,

küfür karanlıkları içinde şaşkın ve perişan bir hayat sürer-
di.

Şimdi bu falın, o günkü faldan ne farkı var? Bu işe “dur” denilmezse millet işini, gücünü bırakıp falcılara ko-
şar. Vesvese ile geçer ömürleri... Hiçbir iş yapamaz olur-
lar. Küfür yayılır... İnsan, yaşayışını İslâm’a göre değil,
fala göre yönlendirir. Ebedi hüsrana düşer olur. Anneni-
zin yaptığı bu iş, müneccimlik ya da kehanet olabilir. Cin
yardımıyla üç beş kelime konuşur. Lakin, bu, istikbale ma-
tuf değildir. Hâl’e ve maziye aittir. Cinler, şu anda be-
nim evde olup bitenleri anlatabilir ama ileride neler olacağı-
nı, başıma nelerin geleceğini, ne zaman öleceğimi kesin-
likle bilemez.

- Bir Müslüman olarak Hakk’ı tebliğ ettim size. An-
nenize engel olun. Yazık etmiş olur kendisine. Yalan söy-
lemesin, bile bile günah işlemesin, Allah’a şirk koşmasın.
Bir fesat yuvası haline getirmesin evinizi...

- Haklısınız efendim, dedi genç. Hemşehrimle ayrıl-
dık oradan...

HİNT FALCILIĞI

Şimdiye kadar kahve falı, bakla falı, iskambil ve yıl-
dız fallarını duymuştuk. İslâmî inançları zayıf, belki de
gelecek hayata inanmayan bazı insanların bu çeşit fallara
koştukları, ümidlerini fallara bağladıkları, falcıları kur-
tarıcı gözüyle gördükleri, onlara su gibi paralar verdikle-
ri inkâr edilemez bir gerçektir...

Bugün eşiyle kavga eden, geçimsiz, evhamlı bazı ka-
dınlar, ya büyücülerin, ya da falcıların yollarını tutmak-

ta, onlara para karşılığında muska yazdırmakta veya fal baktırmaktadırlar.

İmân esaslarından birinin KADER'e (hayır ve şerrin Allah'ın yaratmasıyla meydana geldiğine) inanmak olduğunu bilmiyorlar mı bu zavallılar? Veya bildikleri halde inanmıyorlar mı bu garip yaratıklar?

Allah tarafından bir kişi hakkında takdir buyurulan bir hükmü hiç kimse değiştiremez. Allah'ın himayesine sığınan ve bu sadakat ile imanın kemal meyvasını tadan inanan bir insana da hiç kimse zarar veremez. Geleceği Allah'tan başka hiç kimse bilemez. Bildirdikleri müstesna. Bu, İslâmî bir hükümdür. Asla değişmez ve değiştirilemez.

Hâl böyleyken bazı kimselerin istikbâle matuf bazı bilgiler edinebilmek, aile yuvasının, hayatının devamı, ileride başına gelmesi muhtemel bazı önemli durumları; evlenme çağında olanlardan iyi bir eş bulup bulamayacaklarını öğrenebilmeleri için falcılara, büyücülere koşmaları, ceplerinde ne var, ne yok falcı ve büyücülere vermeleri cehalet değil de nedir?

Birkaç metre ilerisini göremeyen, birgün önce ne yediğini bilemeyen, yaptığı işlerle Allah'a şirk koştuğunun farkında bile olamayan, batıl, hurafe ve küfrün yayılmasına sebep olan, birçok insanın haktan, hidayetten, doğru yoldan ayrılarak dalaletle sürüklenmelerine neden olan cahil, sapık ve nasipsiz kişilerden; bir takım küfür malzemeleriyle ileriye dönük bilgiler, gelecek hakkında haberler almaya çalışmak inançsızlık, Allah'a ve O'nun Peygamberlerine, semavi kitaplara inanmamak, sırt çevirmek, isbayan etmek anlamına gelmez mi?

Üzüntüyle belirtmek gerekir ki; bugün, büyü ve na-

zar gibi falcılık ve kehanet de dünyayı saran korkunç bir tehlike hâline gelmiştir.

Fal bakıp da iki arkadaşın, karı-kocanın, iki dostun, kardeşlerin, komşuların aralarını açıp birbirlerine düşman kesilmelerine neden olan hatta bir cemiyetin perişan olmasına sebep olan bu falcılara, büyücülere, zihinleri bulandıran bu nasipsizlere bir “dur” demenin zamanı çoktan gelmiş ve geçmektedir bile...

Bu konuda bir örnek vermek gerekirse bizzat şahid olduğum bir olayı anlatmak yerinde olur sanırım. Olay şöyle:

Birgün resmi bir müessesede bekçi olarak çalışan bir tanıdığın yanına gitmiştim. Adamcağız, büyük bir ampülün üst kısmını ustalıkla çıkarmış, etrafına bir çember sarmış, dar kısmının üstte, geniş kısmının da ocağın üzerine gelmesi için de ampülün etrafını saran çembere bir şekil vermişti. Ampülün içerisini su ile doldurup yanmakta olan elektrik ocağının üzerine bıraktı. Bir iki dakika sonra ampülün içindeki su fokurdamaya başladı. Rahatça tutabilmek için üst kısmına bağladığı telden tutup indirdi betonun üzerine. Fokurdayan su durgunlaştı. Hiçbir fokurdama eseri kalmayınca bekçi bana dönerek:

- Hocam, şu suya bakın, ne kadar da durgun değil mi? dedi.

- Evet gerçekten de durgun, dedim.

(Eline bir iki çay tanesi alarak şöyle dedi:)

- Şimdi, bu durgun suyu büyük bir topluluk olarak kabul edelim. Hiçbir kıpırdanma, hiçbir hareket yok. Yani bu toplumda sükunet var. Huzur var. Bir an için, şu iki parmağımın arasında bulunan çay tanelerini fitne olarak kabul edelim. Bakınız şimdi neler olacak?

(Elindeki çay tanelerini durgun suyun içine bırakınca birden bire fokurdamalar, dalgalar, karışıklıklar meydana geldi. Suyun altı üstüne döndü. Aman Ya Rabbi sanki bir muharebe meydanı...

Bu manzara karşısında gerçekten donup kalmıştım. (Bu şaşkınlığımı farkedene bekçi):

- İşte hocam, küçük bir fitne, küçümsenip de mâni olunmazsa, önü alınmaz, kendi hâline terkedilirse veya o küçük denilen fitnenin büyük bir toplumun içine girmesine izin verilirse netice burada gördüğünüz gibi olur. Yani küçük bir fitne koskoca bir toplumu böyle altüst eder, insanları birbirine düşürür, anarşi hortlar ve huzursuzluklar meydana gelir, dedi.

Gerçekten de haklıydı bekçi kardeşimiz. Ömrümün sonuna kadar unutamayacağım bir hadiseydi bu. Anlamlı bir olay!

Burada önemli bir konu var. O da: FİTNE!

Evet, nedir fitne? Yalnız belli birkaç şey mi fitnedir, yoksa genel anlamı da var mıdır fitnenin?

Genel anlamda fitneyi tarif edersek şöyle diyebiliriz:

İnsanların huzurunu kaçıran, mutluluğuna gölge düşüren, bir kâbus gibi insanlık üzerine çöken, birlik ve beraberliği zedeleyen, kardeşlik duygularını körelten, insanları Allah'a isyana, Peygamberlere baş kaldırmaya, İlâhî emir ve yasaklara sırt çevirmeye zorlayan, cehalet, şirk ve küfür kokan, insanların hem bu dünyalarını, hem de ahiret hayatlarını perişan etmeye yönelik, her söz, her hareket ve her davranış fitnedir. Evet insanı, insanca yaşayış olan İslâmî yaşayıştan uzaklaştıran herşey fitnedir.

Peygamberimiz (S.A.S) Efendimiz fitneler konusun-

da bakınız ne buyuruyor:

“Önümüzde (ki zamanlarda) muhakkak karanlık gece kıtaları gibi fitneler olacaktır. O sırada, kişi mü'min olarak sabaha girecek, kâfir olarak akşama erecektir. Mü'min olarak akşama ulaşacak da kâfir olarak sabaha girecektir. O (fitne)nin içinde (bulunup da) oturan, ayakta durandan hayırlıdır. Ayakta duran, yürüyenden hayırlıdır; yürüyen de koşandan hayırlıdır.”

Ashab-ı Kiram:

- (O zamanlar geldiğinde) bize neyi emredersiniz? dediler.

Rasul-i Ekrem (S.A.S)

- Evlerinizin (eşik) çulları (gibi) olunuz.” (*Ebu Davud, C.4, S.101*)

Yine bir Hadis-i Şeriflerinde Sevgili Peygamberimiz (S.A.S) Efendimiz:

“Karanlık gece kıtaları gibi fitneler gelip çatmadan (önce hayırlı) işlere acele ediniz. (Zira o sırada) kişi mü'min olarak sabaha erdiği halde kâfir olarak akşama girecek. Veya mü'min olarak geceye girdiği halde kâfir olarak sabaha ulaşacak. Dünya malında küçük bir şey (menfaat) karşılığında dinini satacak” (*Sahih-i Müslim, C.1, S.76;*)

Diğer bir Hadis-i Şerifte ise Rasul-i Ekrem (S.A.S) şöyle buyuruyor:

“Bir takım fitneler olacak, kişi o sırada mü'min olarak sabaha girdiği hâlde kâfir olarak geceleyecek. Ancak Allah'ın ilim ile (mânevî bir) hayat verdiği kimseler (bundan) müstesna kalacaklardır.” (*Feyzü'l-Kadir, C.4, S.101*)

İşte fitnelerin hemen her yerde kendini belli ettiği, toplumları karıştırdığı, insanları birbirlerine düşürdüğü, in-

sanları isyana zorladığı, zihinleri bulandırmak suretiyle küfre sürüklediği gün değil midir bugünler?..

Dünyanın birçok yerlerinde türeyen büyücüler, falcılar, kâhinler, hokkabazlar, ruh çağırıcıları; insanlar arasına fitne sokan, fitneler yayan kimseler değil midir? İki kişi hakkında ayrı ayrı beyanlarda bulunmak suretiyle birbirlerine hasım olmalarına neden olan, güya istikbale ait haberler veriyormuş gibi yalan yanlış sözlerle para kazanma, servet edinme tuzakları hazırlayan bu kimseler ve onların sözleri birer fitne değil midir?

İşte size bunlardan bir örnek:

“El falının birçok kişi tarafından bilinmesine karşın ayak falı pek yaygın değil. Hindistan’ın Tibet dağlarında yüzyıllardan beri insanların geleceği ayaklarından okunuyor. Biraz garip gelse de, ayaklarımızın tabanında bulunan ufak çizgilerin herbiri aynen ellerdeki çizgiler gibi birer anlam taşıyorlar(!) Gelecek konusunda biraz merakınız varsa sağ ayağınızı, tabanını görebileceğiniz şekilde kaldırın ve aşağıdaki tarif edilen durumların hangisinin size uyduğuna bir bakın:

- 1) Ayağın dış kısmındaki ince yatay çizgilere sahip olanları bol bol gemi seyahatlerinin beklediğine,
- 2) Hayat çizgisinin yanındaki kısa kalın çizginin, ayağın sahibinin vurdumduymaz rahat bir kişi olduğuna,
- 3) Kalp çizgisinden dik çıkan bir çizginin, anlamlı bir yaşam sürmek isteyen kişilere özgü olduğuna,
- 4) Kalp çizgisinin ayağı dış kısmına doğru küçük çizgilere bölünmesinin, şans, zenginlik ve refah bir geleceğin işareti olduğuna,
- 5) Küçük parmakta dikey bir çizgiye sahip olanların

çocuklarının başarılarından dolayı saygı ve üne sahip olacaklarına,

6) Dördüncü parmakta bulunan çarpı işaretine benzeyen çizgilerin ayak sahibinin madalyalar veya yüksek ünvanlar alacağına,

7) Küçük parmağın altındaki yatay çizgilerin paralı bir evliliğin işaretçileri olduğuna,

8) Üçüncü parmakta bulunan çapraz bir çizginin “eli sıkı, cimri” bir kişi olduğuna,

9) İkinci parmakta bulunan kafes şeklindeki çizgilerin rahat ve doğal insanlarda bulunduğuna,

10) Başparmakdaki üç (X) işaretinin inançlı ve cesaretli insanlarda bulunduğuna,

11) İkinci bir kalp çizgisine sahip olanların bir hayli şıpsevdi kişiler olduğuna,

12) Yaşam çizgisinden çıkan ve bir zikzakla biten çizginin sahibinin mal, mülk sahibi olacağına,

13) Ayağın iç kısmında bulunan yatay ince çizgilere sahip olanların sevdiklerinde, evliliklerinde çok mutlu olacaklarına,

14) Yaşam çizgileri kalın olanların ateşli bir karaktere sahip olacaklarına,

15) Geniş bir tabana sahip olanların zenginlik beklediğine... Ayrıca bu tip insanların ellerinin açık olduğuna hükmediliyormuş...”

Bütün bunların birer tahminden öteye geçmediğini, gerçekte hiçbir ilgisinin olmadığını, bunların doğru olduğuna, inananların kaderi inkâr edeceklerinden küfre düşme tehlikesiyle karşı karşıya geleceğini hatırlatmayı en büyük bir görev olarak kabul ediyorum.

Gökyüzündeki yıldızlar hükmünde olan Ashab-ı Kiram'dan Ebu Hureyre (R.A), Peygamberimiz (S.A.S) Efendimizin şöyle buyurduğunu rivayet ediyor:

“Her kim, bir kâhine veya bir falcıya gelir de onun söylediğini tasdik ederse Muhammed (S.A.S)’e indirilene (yani Kur’ân’ı Kerim’e) küfretmiş olur.” (Bu Hadis-i Şerifi Ahmed ve Müslim rivayet etmişlerdir).

Küfürden maksat: Eğer bir insan, onların gaybı bildiklerine ve gaibden haber verdiklerine inanırsa gerçek bir küfürdür. Yok eğer böyle inanmazsa o zaman küfürden maksat küfre yakın olan bir masiyettir.

Netice olarak diyoruz ki; falcı, büyücü ve kâhinlerin söyledikleri, haber verdikleri, iddia ettikleri gaybî bilgiler gerçek dışıdır, yalan ve uydurmadan başka bir şey değildir.

Bazı falcıların yaptıkları iş ve söyledikleri sözler ise, sadece tahmindir. Falcı, büyücü ve kâhinlerin söyledikleri sözlerin doğruluğuna inanmak, verdikleri gaybî bilgileri tasdik etmek insanı küfre sürükler.

MESLEK SIRLARINI AÇIKLAYAN FALCI

“Nazar ve Büyü” gibi “Falcılık ve Kehanet” adlı bu eserimi hazırlarken birçok kitaplar karıştırdığım gibi günlük gazeteleri incelemeyi de ihmal etmedim

Gazetelerde zaman zaman bu konularda haberler yayınlanıyor, yıldız fallarına yer veriliyor... Birgün gazeteleri incelerken Türkiye’de münteşir gazeteler arasında satış rekoru kıran bir gazetede şöyle bir haber gördüm ve hemen makası elime alıp o haber kısmını çıkardım gazete

kupürlerini biriktirdiğim büyük bir zarfın içerisine bıraktım.

Haber aynen şöyleydi:

“Falcı kadın, meslek sırrını açıkladı. Diyarbakırlı ünlü falcı kadın, meslek sırrını açıkladı. Falcı kadın, fala bakarken, sadece faldan esinlenmediğini, bazı ön bilgilere de dayandığını samimi olarak itiraf etti.”

Daha önce de belirttiğim gibi hemen hemen bütün fal çeşitleri ön bilgilere dayanmaktadır. Adam, soruyor: Adını, soyadını, baba ve anne adını, mesleğini, doğum tarihini, fal baktırmak istediği konuyu... Ondan sonra fal bakıyor. Bu bilgilere dayanarak bazı tahminlerde bulunuyor, kahve telvesinin akışına veya aldığı şekle göre yorumlarda bulunuyor.

Bunlardan bir veya iki tanesi isabet ediyorsa da önemli değil. Diğerlerinin hepsi yalan ve uydurma sözlerdir. İnsan psikolojisini bilen bazı kültürlü falcılar, fal baktırmak için gelen şahsı iyice konuşturur, bazı sorular yöneltmek suretiyle adamı tepeden tırmağa kadar göz ucuyla bir güzel süzer, yüz hatlarından, jest ve mimik hareketlerinden durumunu biraz sezip ona göre açıklamalarda bulunur. Bir iki yaygaracı da onun bu durumunu: “biliyor, geleceğinizi okuyor yıldızınızı söyleyin, kaderinizi öğrenin, müstakbel eşinizi öğrenin vs.” gibi yaygaralar yapar ve işbirliği yaptığı falcıyı bir anda şöhrete ulaştırır. Aslında falcı da hiç bir meziyet yoktur. Tamamen yaygara, düzenbazlık ve sahtekarlıktır. Milletin dikkatini çekmek, inanç yönünden zayıf insanların oraya akmasını temin etmek, cahil insanların sırtından para kazanmak ve servet edinmekten başka bir şey değildir falcılık...

Gazetede yer alan yukarıdaki haberin devamında falcının şu ifadelerine rastlıyoruz:

“İki genç kızım var. Kızlarım fal açmak için gelen müşterilerle ilgileniyorlar. Adlarını, soyadlarını, yaşlarını ve medeni durumlarını yani evli mi bekâr mı olduklarını bir kağıda yazıp bana getiriyorlar.

Tabii bu arada sohbet esnasında sorunlarının neler olduğunu da tesbit ediyorlar. Bu geniş ve açık bilgilerin ışığında fal bakıp kendilerine bilgi veriyorum. 30 yıllık falcıyım. Bazı konularda tahminlerim doğru çıktığı gibi, pek çok konularda da söylediklerimin aksi oldu.

İşte halk arasında “iyi biliyor, insanın geleceğini okuyor, kaderini söylüyor, ileride başına nelerin geleceğini bir bir haber veriyor; insanın dostunu, düşmanını tanıtıyor, büyü yapıp yapılmadığını bildiriyor...” dedikleri falcıların yaptıkları yukarıda falcının itiraf ettiği sahtekârlıktan ibarettir.

İnsanları akın akın küfre sürükleyen büyücü, falcı ve kahinlere engel olmak lazımdır. Şayet engel olunmaz ve kendi hâllerine bırakılırlarsa ileride telafisi mümkün olmayan korkunç mânevi yaralar meydana gelir. Bela, musibet ve felaketlerin arası kesilmez. Bazen önemsiz zannedilen veya gerekli önlemler alınmayan konular, zamanla korkunç boyutlar almakta, toplumda huzur içinde yaşayan insanların huzurunu kaçıır duruma gelmektedir. Bu ise, musibetlerin en korkuncudur.

Numan bin Beşir (R.A) den rivayete göre âlemlere rahmet olarak gönderilen Sevgili Peygamberimiz (S.A.S) Efendimiz şöyle buyurmuştur:

“Allahü Teâlânın çizdiği hududa riayet etmeyen kim-

se, gemideki şu kavme benzer ki, binlar, gemideki yerlerini kur'a ile paylaştılar. Bir kısmı geminin üst katına, diğer kısmı da alt katına yerleştiler. Kur'a neticesi aşağıya yerleşenler, su almak için çıktıkları vakit, üst kattakilerin yanından geçerlerdi. Bunun üzerine "hissemize düşen yerden bir delik açsak da yukarıdakileri rahatsız etmesek dediler.

Şimdi üst kattakiler; bunları, istediklerini yapmaktan serbest bırakırlarsa hepsi helâk olurlar. Eğer onları bu tehlikeli işten men ederlerse, kendileri de kurtulur ve onları da kurtarmış olurlar." (Buhari, Riyazus salihin t.C.1, S.230)

Deniz yolculuğunda gemiyi delmek isteyenlere engel olmazsak, yaptıkları işin cahillik ve akılsızlık olduğunu söylemezsek âkıbetimiz ne olur? Gemi sakatlanan yerden su alır, geminin içi su ile dolar ve batmaya mahkum olur. İçindeki insanlar da gemi ile birlikte suların derinliklerine gömülür gider.

Ateşle oynayan bir çocuğu görseniz ne yaparsınız? Ona engel mi olursunuz, yoksa onunla birlikte siz de mi ateşle oynarsınız? Şayet engel olur, onun tehlikesini anlatır ve çocuğu o işten vazgeçirirseniz, çıkması muhtemel büyük bir faciaya meydan vermemiş olursunuz. Kendinizi koruduğunuz gibi ateşle oynayan çocuğu ve orada meskun bulunan pek çok insanın da büyük bir felaketten kurtulmasına yardımcı olmuş sayılırsınız. Hem Allah katında, hemde insanlar yanında sevimli ve faziletli bir kimse olursunuz.

Yok eğer çocuğa bakıp "aferin, iyi yapıyorsun, aman ne güzel şey bu yaptıkların, ateşle oynamaya devam et, her tarafı yak, yık..." dersek, büyük bir yangının çıkmasına, ateşle oynayanın yanmasına sebep olduğu gibi ona engel olmayanların, seyirci kalanların veya taltif edenle-

rin de o korkunç alevler içinde yanıp kül olmasına sebep olur.

Kötülüklerin, felaketlerin, insanlık dışı olayların, insanları dört ayaklıların seviyesine düşüren işlerin, küfrü gerektiren davranışların, insanı insanlık meziyetlerinden, edep ve haya duygularından uzaklaştıran işlerin yayılmasına engel olmak, her Müslümanın görevi olduğu gibi başta Cumhurbaşkanının, Devlet Erkanının ve tüm kolluk kuvvetlerinin de görevleri arasındadır.

Bu, oldukça ciddi ve nazik bir konudur. Bu konuda halkı aydınlatıcı yayınlar yapmak, seminer ve konferanslar vermek, aziz milletimizi bu falcı, büyücü ve kahinlerin o zehirli ve mânen öldürücü tuzaklarına düşmekten korumak lazımdır. Bu, imânımızın bir gereğidir.

İşte bu konuda bir Hadis-i Şerif:

İbn-i Mesud (R.A)dan rivayet edildiğine göre Peygamberimiz (S.A.S) Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

“Allah tarafından benden önce gönderilen her peygamberin kendisine sâdık ashabı ve havârilere vardı. Bunlar onun sünnetine yapışır, emirlerine ittida ederlerdi. Sonra bunların yerlerine öyleleri halef oldu ki, yapmadıkları işlerle öğrenirler, emredilmedikleri işleri yaparlardı.

Bir kimse, bunların mezkur işleri yapmasına eliyle engel olursa, o kimse mü’mindir. Bir kimse dili ile (konuşması sözleri, ikazlarıyla) bunlara karşı durursa, o da mü’min-dir. Bir kimse, bunlara karşı kalbiyle mücadele ederse, o da mü’mindir. Bu kadarını yapmayanda (yani eliyle ve diliyle engel olmayıp kalben de nefret etmeyen bir insanda) artık hardal tanesi kadar bile imân yoktur. “(Müslim, R. Sahihin t. C.1, S. 228)

Netice itibariyle diyoruz ki; yangın çıkmadan, yangına sebep olacak şeylere dikkat etmek, büyük musibetlere düşer olmadan o felaket ve musibetlere neden olan şeyleri etkisiz hâle getirmek büyük bir görevdir, büyük bir fazilet ve şereftir.

FALCILĞIN İSLÂMÎ HÜKMÜ

Cahiliyye devri Arapları önemli bir işe başlarken üç ok veya üç zar ile kismet çekerlerdi. Bunlardan birinin üzerinde (yap), diğerinde (yapma) diye yazılı idi. Üçüncüsünde ise hiç bir şey yazılı değildi.

Bunlar, böylece torbaya konur ve bir tane çekilirdi. (Yap) yazılı olan ok çıkarsa o işe başlar, (yapma) yazılı olan ok çıkarsa o işten vazgeçerdi. Boş olanı çıkarsa yeniden torbaya koyup çekerdi.

Ezlam'ın üç, yedi ve on tane olmak üzere üç çeşit olduğu bir çok tefsirlerde belirtilmiştir. Her üç çeşidin de kismet aramak ve mühim işleri halletmek gibi şeylere matuf bulunduğundan fazla izaha lüzum görmüyoruz.

Bakara sûresinde (Meysir ve Ezlam) maddelerinde bundan bahsedilir.

Netice olarak fal ve falcılık bütün çeşitleriyle haramdır. İster fal kitaplarının fihrisine parmak bastırmak sûretiyle olsun, ister zar atmak veya çekmek sûretiyle, ister ismin baş veya son harfi esas tutulmak sûretiyle olsun hiçbirine cevaz yoktur. Gaibden haber vermek de böyledir. Üzülerek belirtelim ki hâlâ bugün din perdesi altında falcılık, büyücülük yapan istismarcılar eksik değildir.

Buhari ve Müslim'in yaptığı rivayette Hz. Peygamber (S.A.S), Ka'beye girdiklerinde, Ka'benin duvarına Hz. İbrahim ile Hz. İsmail'in portrelerinin nakşedildiğini ve ellerinde fal okları veya zarların tasvir edildiğini görünce:

“Allahü Teâlâ, bunu yapanları kahretsin. Onlar da bilirler ki, İbrahim ile İsmail bu oklarla hiçbir zaman kismet aramamışlardır.” buyurdular.

İbni Merdeveyh'in yaptığı rivayette ise Hz. Peygamber (S.A.S) buna işaret buyurdularki:

“Kehanet gösteren yahut zar ve ok ile kismet arayan veya uğursuz sayıp seferden geri dönen kimse derecelere giremez. (yüksek mertebelere nail olamaz)”

İbni Kesir'in beyanına göre:

Ezlam, hem kumarda hem de kismet aramada kullanılırdı. Hangisinde kullanılırsa kullanılsın haramdır.

Fal ve falcılık, bütün çeşitleriyle haramdır. *(Kur'ân ah-kâmı ve mezheb imamlarının görüş farkları C.1, S.294)*

FAL'A İNANMAK KÜFÜRDÜR

Fal ve kehanete inanmak, falcı ve kahinlerin söylediklerini doğru olarak kabul etmek, istikbale ait verdikleri haberlerin gerçekten meydana geleceğine itikat ederek tasdik etmek imân esaslarını inkar sayılacağından küfürdür.

Daha önce geçen konu ile ilgili hadisler bölümünde bir bir sıraladığımız fal ve kehanet ile ilgili olan hadis-i şeriflerde açıkça belirtilmişti bu konu...

Birkaç adım ilerisini dahi göremeyen, oturduğu odanın dışında ne olup bittiğini bilemeyen, islâm'dan nasibi-

ni alamayan bir insan, nasıl olur da gelecekte haber verebilir?

Bir insanın başına ileride neler geleceğini vahiy ve ilhama dayanmadan nasıl bilebilir?... Yıldızlardan hüküm çıkarıp insanların hayatını nasıl yönlendirebilir?... Bütün bunlar mümkün müdür? Hayır!

Yakın tarihte satış rekoru kırdığı belirtilen ve birçok dillere çevrilmiş olan bir eser geçti elime. Bir gayri müslim tarafından maksatlı olarak ele alınan bu eser, baştan sona kadar “ilmi nücum” adı verilen yıldızlar ilminden, burçlardan söz etmekte, insanların karakterini anlatmaktadır. Eserde “Yıldızını söylersen, kaderini öğrenirsin” denilmiş.

Kaderi Allah’dan başka kimsenin bilemeyeceği açık ve seçik bir ifadeyle kesin olarak belirtildiği, âyet ve hadislerle beyan edildiği halde bu zavallının kaderi bildiğini iddia etmesi cehaletinden ve küfründen ileri gelmiyor mu? İnsanları doğru yoldan uzaklaştırmak, Allah’ın himayesine sığınmaktan vazgeçirmek, İslâm Dini’nin icaplarını yerine getirmekten, İslâm’ı hakıyla yaşamaktan koparmaya çalışmak, müslümanların kalplerinde birer kandil gibi ışıldayan imân nurunu söndürebilmek amacını taşıyor mu? Bu tür çalışmalar, şeytana ve şeytanın yolunda olanlara bir hizmet sayılmaz mı?

İslâm’ın yasaklamış olduğu, kesin olarak haram kıldığı işleri yapmak, yasaklanmış işlerin yapılmasını teşvik etmek, haram kılınan şeylerin yapılmasına sebep olmak, İslâmın imân esaslarının temeline mânevi bombalar koymak demektir. İmân esaslarını hedef almak anlamına gelir bu hareketler...

İslâm düşmanları, her geçen gün bir çığ gibi büyüyen ve bütün dünyaya yayılan, küfür paslarıyla kararan kalpleri aydınlatan, çan sesleriyle tıkanan kulakları hidayete açan, küfür karanlıkları içinde yolunu şaşıranlara hak yolu gösterip iman aydınlığına kavuşturan İslamiyet karşısında, şaşkına döndükleri için bütün mesailerini bu yola hasretmişlerdir.

Batıl ve hurafe fikirler ortaya atmak, İslâm dininin kesin olarak haram kılmış olduğu işleri meşru göstermek veya öyle tanıtmak suretiyle Müslümanlar arasında fitnelerin çoğalmasını sağlamak, böylece İslami inanç ve yaşayıştan uzaklaştırmak isterler.

Zaman zaman televizyon ekranlarına getirilen bazı film ve tiyatro oyunlarında da bu konulara yer verildiği dikkatlerden kaçmamaktadır. Yine bu maksadı temin için bazı gazetelerde günlük fallar yayınlanmaktadır.

Günümüzde aydın geçinen bazı kimselerin gazetelere baktıkları zaman ilk okudukları yazının fal olduğunu görmek gerçekten şaşırtıcı ve üzücüdür. Bir insan, kalkarda falcıların sözlerine kapılıp iyi haber çıkarsa sevinir, kötü haber çıkarsa bütün gün hayatını zehir eder mi hiç? Hatta bazı cahillerin yaptıkları gibi kötü haberler karşısında intihara teşebbüs eder mi? Bu, cehalettir, inançsızlık veya inanç zayıflığıdır. Şeytanın, insan şeytanlarının vesveselerinden başka bir şey değildir.

Allah'a inancı tam olan bir insan böyle şeylere aldırış etmez. Kadere inanan bir mü'min, böyle batıl ve hurafe sözlere, küfür kokan ifadelere itibar etmez.

Bütün bu vesveselerden kopabilmek için; batıl ve hurafelerden sıyrılmak, İslâmın nurlu ve mübarek yolundan

sadakat ve samimiyetle yürümek lazımdır. Bu, gerçek bir mü'min olabilmenin gereğidir.

İmâni esaslar şunlardır:

ALLAH'A İNANMAK: Allah'ın varlığına, birliğine, eşi ve benzeri olmadığına; doğmadığına, doğurmadığına, hiç kimseye ve hiçbir şeye benzemediğine, yegane kuvvet ve kudret sahibi olduğuna, her şeyi bildiğine, her şeyi gördüğüne, her şeyden haberdar olduğuna inanmaktır.

Her şey, her canlı O'na muhtaçtır. O zaman ve mekândan münezzehtir. Ezeli ve ebedidir. Yemekten, içmekten, noksan sıfatlardan münezzehtir.

İhlâs sûresinde: “(Ey Rasulüm, Allah'ın nasıl bir varlık olduğunu bize anlat diyen o Kureyş'e) De ki; O Allah'dır, birdir (eşi, ortağı) yoktur. Allah Sameddir-her yarattığın muhtac bulunduğu eksiksiz bir varlıktır-Doğurmadı O, doğurulmadı da... Hiç bir şey de O'na denk olmamıştır.” buyuruluyor.

Allah'ı tarif etmek, kelimelerle ve insan idraki ile mümkün değildir. Yalnız Kur'ân-ı Kerim'de ve Hadis-i Şeriflerde bize nasıl inanmamız gerektiği bildirilmişse o şekilde biliyor ve inanıyoruz.

Şayet Peygamberler gönderilmemiş olsaydı yine de Allah'ın varlığına ve birliğine inanmamız farz olurdu bize. Çünkü şu akıllara durgunluk veren kainatın, yıldızların, gezegenlerin ay ve güneşin, dağların, ovaların, deniz ve okyanusların yaradılışını bir an düşünmek bile insanı Allah'a inanmaya mecbur etmektedir.

İnsanın kendi yaradılışını düşünmesi; şu fiziki görünümün, et ve kemik yığınının, damarlarımızda deveren eden kanın durmadan, dinlenmeden çalışan kalbimizin,

“havassı hamse” denilen beş duyu organlarımızın nasıl yaratıldıklarını bir anlık tefekkür bile; Allah’ın varlığını, birliğini, eşi ve benzeri olmadığını, ezeli ve ebedi olduğunu, yegane kuvvet ve kudret sahibi olduğunu, noksan sıfatlardan münezze ve kemal sıfatlarla muttasıf olduğunu tanıtmaya yeterlidir.

İşte bunun içindir ki şairin biri şöyle diyor:

**“Tekebbürlük Hüdâ’nındır; ki sen bir nesl-i âdemsin,
Vücudun anla ey gafil; ki sen bir katre menidensin.”**

Bu konu üzerinde uzun uzadıya durmak mümkündür hatta ciltler dolusu eserler meydana getirecek kadar... Ancak, konunun dağılmaması maksadıyla kısa ve özlü olarak bahsetmek mecburiyetindeyiz. Zaten halk arasında şöyle bir söz vardır: “Anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul zurna az”. Evet insan olana, insanlık meziyetlerine sahip anlayışlı kimselere elbette bu kadar söz kâfidir.

MELEKLERE İNANMAK: Yerde ve göklerde, Beytül Ma’murda, Kürside ve Sidretül Müntehada bulunan, Arş etrafında tavaf eden, Cennet ve Cehenneme memur olan sayısız melekler vardır. Melekler, ağırlıkları olmayan ve yer kaplamayan nurani varlıklardır. Yalnız “ruhtur” denebilir. Kendi iradeleriyle veya Esma-i hüsnâdan bazısını okuyarak istedikleri şekle girebilirler. Yeme ve içme yoktur onlarda. Erkeklik ve dişilik diye hiçbir şey yoktur meleklerde... Kendilerine ne emredilmişse yalnız onu yaparlar. Hiçbir günah işlemezler.

Meleklerin en seçkinleri dört tanedir. Bunlar: Cebrail (A.S.), Mikail (A.S.), İsrafil (A.S.) ve Azrail (A.S.) dir. Cebrail (A.S.), Peygamberlere vahiy getirmeye; Mikail

(A.S.), rızıklara, yağmurlara ve yerden bitecek şeylere; İsrafil (A.S.), kıyamet sûrunu üfürmeye ve Azrail (A.S.) da can almaya, canlıların ruhlarını kabzetmeye memurdurlar.

Yüce Rabbimiz bir âyet-i kerimede şöyle buyurmaktadır:

أَمَّنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ
أَمَّنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ
مِّنْ رُّسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ
الْمَصِيرُ *

“Peygamber (aleyhisselam) ve mü’minler, Rablerinden kendilerine indirilen Kur’ana imân ettiler; hepsi Allah’a, meleklerine, kitaplarına ve Peygamberlerine imân ettiler. (Allah’ın) Peygamberlerinden hiç birinin arasını ayırt etmeyiz, duyduk ve itaat ettik. Ey Rabbimiz, mağfiretini isteriz; dönüşümüz ancak sanadır, diye söylediler.”

(Bakara sûresi, 285)

Bu konuda Peygamberimiz (S.A.S) Efendimizin şu Hadis-i Şerifi rivayet edilmektedir:

“Melekler, nurdan; Cinler ise ateş alevinden yaratılmışlardır.”

Bundan anlaşılıyor ki, melekler nurdan yaratılmış latif varlıklardır. Görülmedikleri için asla inkar edilmezler. Zira görmediğimiz birçok varlıklar vardır. Allah’ın bütün emirlerine boyun eğmişlerdir.

Yüce Rabbimiz, meleklerin vasıflarını Kur’an-ı Kerim’-

de şöyle beyan buyuruyor:

وَلِلّٰهِ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ مِنْ دَابَّةٍ
وَالْمَلٰٓئِكَةُ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُوْنَ * يَخَافُوْنَ رَبَّهُمْ مِنْ
فَوْقِهِمْ وَيَفْعَلُوْنَ مَا يُؤْمَرُوْنَ *

“Göklerde ve yerde olan mahlukat ve melekler, Allah’a secde ederler. Onlar kibirlenip başkaldırmazlar. Üstlerindeki Rablerinden korkarlar ve emrolunanı işlerler.”

(Nahl sûresi, 49-50)

Allah tarafından gönderilen İlâhi KİTAPLARA İNANMAK:

Bunlar suhuf (yani sahifeler) ve kitaplar olmak üzere iki kısma ayrılırlar. Suhufdan 10 tanesi Adem (A.S.)’a, 30 tanesi İdris (A.S.)’a, 50 tanesi Şit (A.S.)’a, 10 tanesi de İbrahim (A.S.)’a gönderilmiştir. Büyük kitaplardan: Tevrat Musa (A.S.)’a, Zebur Davud (A.S.)’a, İncil İsâ (A.S.)’a ve Kur’an-ı Kerim de Hz. Muhammed (S.A.S.)’e nazil olmuştur.

Hemen şu hususu belirtmek gerekir ki; bugün İncil, Tevrat, Zebur ve bunlardan evvel gelen sahifelerin aslı elde mevcut değildir. Tahrif edilmişlerdir. Ayrıca bunlar birer kavme, birer topluluğa inmiştir. Kur’an-ı Kerim ise, bütün beşeriyet için gelmiştir. Ve kıyametin kopuşuna kadar da aslını, yeniliğini muhafaza edecektir. Eğer dünyanın ilim adamları bir araya gelseler dahi yine değil bir âyetini, bir kelimesini bile değiştiremezler. Zira Kur’an’ın muhafızı Cenabı Hak’dır.

Bu konuda Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor:

وَأِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ
مِنْ مِثْلِهِ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ
صَادِقِينَ *

“Eğer kulumuza (Muhammed aleyhisselama) indirdi-
ğimiz Kur’an’dan şüphede iseniz, haydi siz de onun ben-
zerinden (fesahat ve belâğatta ona eş) bir sûre getirin ve
Allah’dan başka şahidlerinizi (putlarınızı, şair ve âlimle-
rinizi) de yardıma çağırın, şayet (bu beşer kelimidir) sö-
zünde sadık (doğru söyleyen) kimseler iseniz... (yani buna
hiç kimsenin gücü yetmez.)” (Bakara sûresi-23)

Kur’an-ı Kerim’i inkâr etmek küfürdür. Bir kısmına
inanıp bir kısmını kabul etmemek, bazı hükümlerine razı
olup diğerlerine başkaldırmak küfürdür.

PEYGAMBERLERE İNANMAK: Peygamberlerin ev-
veli Adem (A.S.) sonuncusu ise Peygamberimiz (S.A.S.)
Efendimizdir. Bir rivayete göre 124 bin Peygamber gelip
geçmiştir. Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimizden sonra
hiçbir Peygamber gelmeyecektir. Peygamberler de doğar-
lar, büyürler, evlenirler, çoluk çocuk sahibi olurlar ve
nihayet ebedi âleme irtihal ederler. Onların dereceleri Al-
lah katında diğer insanlarınkinden kat be kat üstündür.
Peygamberler, Allah’ın emir ve yasaklarını insanlara tebliğ
ederler. peygamberler, en büyük müşidlerdir. Sapıklık-
ta olan insanları kurtuluşa, hidayete kavuşturmak için gön-
derilmişlerdir. Peygamberlerin kendilerine özgü beş tane
sıfatları vardır:

SIDK: Doğru sözlülük, yalan söylememek,

EMÂNET: Emin, güvenilir, itimad edilir olmak,

FETÂNET: Anlayış sahibi olmak,

TEBLİĞ: Ulaştırmak, bildirmek,

İSMET: Suç ve günahsız, masum olmaktadır.

Peygamberler hakkında muhâl olan esaslar ise şunlardır:

Kızb: Yalan söylemek,

Hainlik: Emanete ihanet etmek,

Kitman: Gizlemek, bildirmemek, ulaştırmamak,

Ahmaklık: Anlayışsızlık, akılsızlık,

Masiyet: Günah işlemek'tir.

Peygamberlik Allah vergisidir. Bir insan; gayreti, çalışması neticesinde Peygamber olamaz. Ne kadar yükselirse yükselsin, ne kadar ibadet ederse etsin yine de bu yüce mertebeye ulaşamaz. Öz olarak şunu söylemek gerekir ki, Peygamberlik Allah vergisidir, çalışmayla elde edilemez. Peygamberlik görevi, âlemlere rahmet olarak gönderilen sevgili Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimizin ahirete irtihalleriyle son bulmuştur. Bu tarihi hadise ile bu güzel göreve göz diken bazı yalancı Peygamberler türemiş ve Peygamberlik iddiasında bulunmuş ise de muvaffak olamamış ve gülünç duruma düşmüşlerdir. Aradan yüzyıllar geçtiği halde yine de bazı sivri akıllıların çıkıp Peygamberlik iddiasında bulunduğunu duymaktayız. Günümüzde bile zaman zaman gazetelerde bu tür haberler yayınlanmaktadır.

Bir milyarı aşkın Müslüman, Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimize yürekten inanmış, o eşsiz insanın ve o son Peygamberin yolundan, izinden gitmek için çırpınıp dururken kim inanır bugün gazetelerde boy boy resimleri yayın-

lanan sahte Peygamberlere?

Kalbleri Allah ve Rasulünün sevgisiyle coşan milyarlarca insanın tek ve değişmeyen inancı şudur:

“Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimizden sonra hiçbir Peygamber gelmeyecektir. En son gelen Hak Peygamber Rasul-i Ekremdir. Son olarak nazil olan İlâhi kelim ise Kur'an-ı Kerim'dir. İslamiyet'ten başka kurtuluş yolu arayanlar ziyandadır.”

AHİRET GÜNÜNE İNANMAK: İnsanlar öldükten sonra csetleri nereye giderse gitsin önemli değil. Denize düşüp boğulan bir insanla, evinde vefat edip kabre konulan bir insan arasında hiçbir fark yoktur hesap sorulması açısından...

Yine vahşi hayvanlar tarafından parçalanıp yenilen bir insanla, aile efradının yanında ruhunu teslim eden kimse arasında, Meleklerin soru sorması açısından fark yoktur. Cenabı Hak, istediği zaman o zerrecikleri bir araya getirir, ruh verir ve huzuruna çağırır.

Öz ifadeyle insan cesedi ne olursa olsun, hangi şekilde erirse erisin, ister yıkılsın, ister hayvanlar tarafından yenilsin farketmez. Önemli olan ceset değil ruhtur. Hesabı verecek olan ruhtur. Azab veya mükafat hususuna gelince Cenabı Hakka güçlük mü var? Hâşâ! Dilediği gibi yeniden yaratır, yeniden şekil verir. Boğulup ölen veya cesedi yakılan ya da vahşi hayvanlar tarafından parçalanıp öldürülen bir insanı, dilerse anında yeniden aynı şekilde yaratır. Allah her şeye kadirdir. yegane kuvvet ve kudret sahibidir. Dönüş yalnız Allah'adır.

Evet kıyamet günü korkunç hadiseler olacaktır. Öyle hadiseler ki; hamile kadınlar korkudan hamlini düşüre-

cek. Herkesin kalbine korku girecek.

Bakınız bu konuda Yüce Rabbimiz ne buyuruyor:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِذَا السَّمَاءُ انْفَطَرَتْ * وَإِذَا الْكَوَاكِبُ انْتَثَرَتْ * وَإِذَا
الْبِحَارُ فُجِّرَتْ * وَإِذَا الْقُبُورُ بُعْثِرَتْ * عَلِمْتَ نَفْسُ
مَا قَدَّمْتَ وَأَخَّرْتَ * وَإِذَا الرُّسُلُ أُقِتَتْ * لَا يَوْمَ
أُجِلْتَ * لِيَوْمِ الْفَصْلِ *

“Güneş dürüldüğü (ve ziyası söndürüldüğü) zaman, yıldızlar bulanıp düştüğü zaman, dağlar yürütüldüğü (toz duman olduğu) zaman, kıyılmaz (canım) mallar terkedildiği zaman, bütün hayvanlar (kisas için) toplandığı zaman, bütün denizler kaynayıp birbirine kavuştuğu zaman, gök yerinden söküldüğü zaman, (ümmetlerine şahidlik etmek için) Peygamberler belirli bir vakitte bir araya getirildikleri zaman (şöyle denilir): Bunlar hangi (dehşetli) güne ertelendiler... (insanların birbirinden ayırdedileceği) fasıl gününe...” (Tekvir sûresi 1.2.3.4.5.....11, Mürselat sûresi, 11.12.13).

Sahih-i Müslim’de Mikdat ibni Esved (R.A.)’ın rivayet ettiği bir Hadis-i Şerifte Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimiz:

“Kıyamet gününde güneş halka pek yaklaşır. Tâ ki güneşin yakınlığı bir mil kadar mesafededir.” buyuruyor.

Evet her insanın bu fani dünya hayatında yapmış olduğu iyilik ve kötülüklerin, sevap ve günahların melekler

tarafından kayda alındığı amel defterleri kendilerine dağıtılır.

Yüce Rabbimiz bir âyet-i kerimede:

وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ بِالْحَقِّ فَمَنْ ثَقَلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ * وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلِمُونَ

“Herkesin dünyada yaptıklarını tartmak da haktır. Artık kimin terazileri ağır basarsa işte onlar, murada erenlerin ta kendileridir. Kimin de tartıları hafif gelirse onlar da âyetlerimize zulmedenler oldukları için kendilerine çok yazık etmiş kimselerdir.” (Araf sûresi, 8.9) buyuruyor.

Netice itibariyle mü'minler cennete, kafirler ve münafıklar ise cehenneme giderler. Hardal tanesi kadar imanı olan kimse, ebedi olarak cehennemde kalmaz.

KADERE, (hayır ve şerrin Allah'dan olduğuna) **İNANMAK:** Önce kader ve kaza'nın tarifini yapmak gerekir. Allahü Teâlâ hazretlerinin bütün olacak şeyleri olmadan önce, ne zaman, nerede ve nasıl olacağını, şartlarını ve sebeblerini en ince taraflarına varıncaya kadar ezelde bildiğinden, bu bilgiye uygun olarak olacakları tayin etmesine KADER:

Bütün olacak şeylerin, zamanı gelince Allahü Teâlâ'nın bildiği, tayin ettiği şekilde ezeldeki bilgiye uygun olarak aynı anda meydana gelmesine de KAZA, denir.

Kader ve kazaya iman etmek, hayır ve şer, iyi ve kötü ne varsa hepsinin Allah tarafından tâ ezelde bilinmesi,

zamanı gelince yine Allah tarafından o bilgiye göre yaratıldığına inanmak demektir.

İnsanların, iradelerini kullanarak ne yapacaklarını, nasıl hareket edeceklerini Cenab-ı Hak, tâ ezelde bildiği için “falan kimse şu işi şöyle yapacak...” şeklinde levhi mahfuza yazar ve o şekilde tecelli eder... Yoksa Allahü Teâla: “Falan kimse şöyle yapsın...” diye emir şeklinde yazmaz. Böyle olunca hiç kimseye cebrolunmamıştır. Ancak kulun, ne yapacağını Allahü Teala bildiği için haber şeklinde yazmış, irade buyurmuş ve zamanı gelince öyle olmuştur.

Şu halde bazı kimselerin yaptığı kötülükler sonunda: “Ne yapayım, alnıma böyle yazılmış, benim ne kabahatım var.” gibi konuşmaları doğru değildir.

Çünkü Yüce Rabbimiz, insanlara irade-i cüziye, iyiyi kötüden ayırdetme, dilediği tarafa gitme serbestliği vermiş, iyi ve kötü yolları göstermiş, doğru yolda yürümeyi, günahlardan, kötülüklerden sakınmayı emir buyurmuştur.

Onun içindir ki insan, yaptığı kötülüklerden sorumludur ve yaptığı iyiliklerin mükafatını görecektir. İnsana düşen, kul olduğunun idraki içinde yaşamak, batılı değil hakkı, dalaleti değil hidayeti, cehaleti değil ilmi tercih etmek ve Cenab-ı Hakk’ın emirlerini yerine getirmek, kötülüklerden, nehyolunan şeylerden sakınmaktır.

Bu hususta, ehl-i sünnet mezhebinin gösterdiği en doğru inanç şudur:

İnsan, iradesini kullanıp gerek iyi, gerekse kötü bir iş yapmak istediği zaman çalışır, çabalar, sebeblerine baş vu-

rur. Ancak Allah dilerse onu halkeder. Binaenaleyh, kul kâsib (yani çalışan), Allah ise Halık (yani yaradıcı) dır.” (Akaid hutbesi, S. 69).

Kader meselesi çok ince bir meseledir. Biz yaptığımız işlerden sorumlu olduğumuzu bilecek ve kadere inanacağız. Bu inancın pratik yönden iki önemli faydası vardır;

Birincisi; insan, yaptığı iyilikleri, ibadet ve taatleri, hayattaki başarılarını Allah’ın ezeli ilmine, takdirine mal eder. Allah, bunları bende meydana getireceğini istemiş de onun için bunlar oldu. Yoksa bunları ben kendi gücümle yapmadım, der ve kibirlenmekten kendini beğenmişlikten kurtulur.

İkincisi de; insan, başına gelen herhangi bir olayı devamlı olarak içine atıp düşünmez. Bunalımlara saplanmaz. Allah böyle takdir ettiği için olmuştur. Zira benim bunu büyütmem, sorun yapmam doğru olmaz. Ben bunu düşüneneğime Allah’a dönüp bundan sonraki hayatımın daha güzel geçmesine çalışmalıyım, deyip teselli bulur. Bu suretle buhranlardan, bir çok ruhi hastalıklardan, umutsuzluktan kurtulur, mutluluğa erişir.

İşte bu gerçeği bir cümle ile Peygamberimiz (S.A.S.) şöyle ifade etmişlerdir:

“Kadere inanan, kederden emin olur.”

Bütün kâinatı nuruyla aydınlatıp cehalet karanlıklarını sıyıran, insanlara insanca yaşamayı öğreten, mazlumlara zulme uğramaktan, kız çocuklarını diri diri ölüme mahkum etmekten kurtaran, kadına hayat hakkı tanıyan, en son ve hak din, İslâm Dinidir.

Bu nedenle İslâm Dini; insanı karanlığa, sapıklığa, dalalete sürükleyecek her türlü fikir, düşünce ve davranış-

ları, çalışmaları kesinlikle reddetmiş, onlarla meşgul olmayı haram kılmıştır.

İslâm Dininin bütün hükümleri üç esasta toplanmıştır.

1- İmân,

2- Amel

3- Ahlâk.

Bunlar; insanı olgunlaştıran, insanlık şeref ve haysiyetiyle mütenasip yüce bir hizmete yönelten konulardır.

İnsan, ancak İslâmın hükümlerini yerine getirmek, Kur'an nurundan nasib almak ve ömrünün sonuna kadar yolunu imân nuruyla aydınlatmakla insandır.

Dinimiz, akıl ve mantık dinidir. Akıllı olan insanlara hitab etmektedir. Aklı olmayan, ne yaptığının, ne söylediğinin farkında bile olmayan (yani deli olan)lar bu İlâhi emir ve yasaklara uymaktan sorumlu değildir.

Asırlarca değiştirilmeden, tahrife uğramadan günümüze kadar gelmesinin ve kıyamete kadar da ilk nazil olduğu günkü gibi canlı kalacağının tek sebebi de budur işte.

Ancak günümüzde İslâm Dininde olmayan bazı şeylerin İslâma mal edilmeye çalışıldığını görmekteyiz.

Nedir onlar? Ve niçin İslâm'a mal edilmeye, Müslümanların arasına sokulmaya çalışılıyor?

İşte toplumun düzenini bozan, huzurunu kaçıran felaketler; içki, kumar ve fal oklarıdır. Bu felaketlerin üçü birbiri ardınca zikredilmiş ve şeytanın işlerinden birer necis olduğu beyan edilmiştir.

Burada hemen şu hususu kesin olarak belirtmek gerekir ki, içki derken içkinin yalnız bir çeşidi akla gelmesin.

Kumar denilince, yalnız bir türü hatıra gelmesin.

Fal okları derken de diğerlerinde olduğu gibi yalnız yazılı olan, fal bakılan oklar akla gelmesin. İçkinin her çeşidi, hangi isim altında imal edilirse edilsin, sarhoşluk veren herşeyin içki türünden olduğu ve büyük günahlardan kabul edildiği unutulmamalıdır. Kumar da böyle. Kazanma ve kaybetme amacını güden, arada iddia ve maddi kazanç olan hemen bütün oyunlar kumardır. İskambil, tavla vs. gibi ayırım yapmadan kumar âletlerinin hepsini birden içine almak gerekir.

Falcılık da bunlar gibidir. Yalnız oklar hatıra gelmemelidir. İnsanları aldatan, zihinlerini bulandıran, şirk ve küfre götüren el, ayak, yüz, yüzük, kahve ve bakla falları, yıldız falları gibi daha hatırlayamadığımız bütün çeşitleriyle falcılık şeytanın murdar işlerinden biri olarak kabul edilmiştir. Gerçekten de şeytanan pis işlerinden olduğunu meydana gelen hadiseler göstermektedir.

İçki ve kumar yüzünden nice aile yuvalarının yıkıldığı, nice huzursuzlukların, hatta yaralanma ve öldürme hadiselerinin meydana geldiği herkesin malumudur.

Fal yüzünden de bazı kırgınlık ve dargınlıkların, karı-koca çekişmelerinin, aile, komşu, arkadaş kavgalarının hatta cinayetlerin, intiharların meydana geldiği inkâr edilmez bir gerçektir.

Bir falcının verdiği yalan ve yanlış haberlere dayanarak eşyası çalınan bir kimse ile hırsız zanlısı bir kimse birbirine hasım olmaz mı?

Bir falcının genç bir kıza: “senin alınyazın iyi görünmüyor. Senin başından çok kötü hadiseler geçecek ve yakında öleceksin” dediği zaman o genç kızın dünyası

kararmaz, bütün ümidleri yıkılmaz ve pembe hayâlleri suya düşerek hayata küsüp intihara teşebbüs etmez mi? (Genç kız derken; iman eseslarına tam olarak inanmış, Kur’ana yürekten bağlanmış, İslam’ın icaplarını tam olarak yerine getiren, şuurlu, Müslüman genç kızlarımız bu hükmün dışındadır.)

Yıldızname adı verilen uydurma fal kitaplarına bakarak orada yazılı olan karakter, huy ve davranışlarla ilgili bilgileri öğrendikten sonra yaşamını ona göre düzenlemeye çalışan, istikbale ait bilgiler yer alıyorsa ona göre davranan nasipsiz insanlar az mıdır günümüzde?..

İşte İslâm Dini; insanı hayata küstüren, insanın huzurunu kaçıran, KADER inancını sarsan ve bu sebeble insanı küfre sürekleleyen bu ve buna benzer batıl inanışları, hurafeleri, büyü ve kehaneti, her türlü sapıklıkları şiddetle reddetmiştir. Onlarla meşgul olmayı, fal bakmayı ve baktırmayı, büyücülükle uğraşmayı ve büyü yaptırmayı ve kahine inanmayı büyük günahlardan saymış, haram kılmıştır.

Bir insanın günahlara sürüklenmesinin büyük sebeplerinden birisi vesvesedir. Fal baktırmak için bir falcıya uğrayan kimsenin yanına yaklaşın, kulak verin dertlerine... göreceksiniz ki, onu telaşlandıran, korkutan, meraklandıran şey: VESVESE’dir.

Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimiz bir Hadis-i Şeriflerinde şöyle buyuruyor:

“Kalbe iki yönden baskı gelir. Birisi melektendir, hayrı vadeder, hakkı tasdik eder. Kalbinde bunu bulan, bilsin ki bu, Allahü Teâlâdandır ve Allahü Teâlâya hamdetsin. Diğeri de şeytandan gelir ve şerri teşvik eder, Hakkı tekzib eder ve hayırdan meneder. Kalbinde bunu bulan, şey-

tanın şerrinden Allah'a sığınsın." buyurmuş ve sonra: **"şeytan fakirlik ile korkutur ve fuhşiyat ile emreder."** meâlindeki âyet-i kerimeyi okumuşlardır." (Tirmizi ve Nesei İhyau ulumuddin t. C.3, s. 60)

Kalb yaradılışı itibariyle müsâvi bir şekilde meleğin ilhamı ile şeytanın vesvesesini kabul edecek hâldedir. Bu taraflardan birini tercih, şehvetlere uymak, hevâ ve hevesin peşinden koşmak veya bunlardan yüz çevirmek; bütün bunlara muhalefetle mümkündür.

İnsan şehvet ve gazaba uyarsa, heva vasıtasıyla şeytanın tasallutuna uğrar. Bu suretle kalb, şeytana yataklık yapmış olur. Zira heva, şeytanın sığınağı ve barınağıdır. Şayet şehveti ile mücadele eder ve onu nefesine musallat kılmaz da melekler ahlâkına bürünürse; işte onun kalbi de ulvi duygularla dolup taştan bir merkez hâline gelir. Vaktaki gönül, heva ile dolmuş, beşeri hasletlerden olan şehvet, gazab, hırs, tema', tul-i emel ve benzerlerinden hâli olmadı ise, şeytanın da vesvesesiyle kalb sahasında at oynatmasından kurtulamaz.

Bunun için Rasul-i Ekrem (S.A.S.):

- Sizin her birinizin bir şeytanı vardır, buyurdu.

Ashab-ı Kiram:

— Sizin de var mıdır ya Rasulallah? diye sordular.

Rasul-i Ekrem (S.A.S.):

— Evet, benim de şeytanım var. Fakat Allahü Teâlâ bana yardım etti ve şeytanım Müslüman oldu, bana yalnız iyiliği telkin eder." buyurdu. (Müslim)

İnsan, meleklerin kalbine yaptığı telkinata kulak verir ve o şekilde hareket ederse mânen kemal bulur, "âlâyı iliyin" adı verilen yüceler yücesine doğru yükselir. Me-

lekler seviyesine gelir. Kötülüklerden, günahlardan tamamen uzaklaşır. Bütün düşüncesi, bütün gayesi RIZA-İ BÂ-RI olur. İmân nuru, bütün hayatını, yaşayışını, mânevi yapısını bütünüyle kuşatır.

O zaman, insan attığı adımı, bilerek atar, söylediği sözü düşünerek söyler, hâl ve hareketlerini İslâmi mânada düzene koyar. Henüz dünya hayatında iken Cennet hayatı yaşar. Asrın fitnesinden tamamen uzak, günah kirlerinden arınmış, cehalet karanlıklarından kurtulmuş, insanca yaşamının sevinci ile özlenen bir hayat sürer. İslâm elbisesi giymiş, takva rutbesi almış ve imân gözlüğü ile kainatı seyreden şerefli bir insan olur. Allah ve Rasulünün gösterdiği İslâmın nurlu ve mübarek yolundan yürüyen, Müslümanlar arasında örnek bir insan kabul edilir.

Bunun aksi de olabilir. Yani insan, meleklerin telkinine değil de şeytanın vesvesesine kulak verir ve onun arzularını yerine getirirse o zaman aşağıların aşağısına düşüverir. İnsanlık meziyetlerini kaybeden insan, her şeyini kaybetmiş sayılır. Böyle bir insan, şeytanın esiri veya kuklası durumuna gelir. Şeytan onu kazanmıştır, doğru yoldan saptırmış, Haktan ayırmış, İslâmdan uzaklaştırmıştır.

Bu durumda olan bir insanın kalbi, küfür, isyan ve günah kirleriyle simsiyah oluvermiştir. Kulakları tıkanmış, gözlerinin önüne de gaflet perdesi çökmüştür. Bu hâlde insan, hak sesleri duyamaz, gerçekleri göremez, hidayet üzere bulunamaz, aydınlıktan hoşlanamaz. ilmi, fenni ve tekniği sevmez.

Çünkü inanan insanlar gibi imânın mânevi zevkini tadamamıştır ki... Allah ve Rasulünün Hak davetine kulak

vermemiştir ki... İslâmın gösterdiği nurlu ve mübarek yoldan yürüme azmini gösterememiştir ki...

Daimi huzur, daimi mutluluk, daimi rahatlık ancak insanlık meziyetlerine sahip olanlara mahsustur. İnsanlık şerefî de onların özelliğidir.

Kalpten şeytanın vesvesesini atmak için en etkili iş, Allah'ın zikri ile meşgul olmaktır. Kalpteki şeytan barınağını dağıtan, şeytanı uzaklaştıran, perişan eden, zihindeki zararlı fikirleri temizleyen tek çare: ZIKRULLAH'dır. Yani Allah'ın zikridir. Kalp, NAZARGÂH-ı İLÂHÎ'dir. Onu zararlı şeylerden temizlemek gerekir. Gönül Kâbesi, küfür putlarından arındırılmadıkça şeytanın devamlı olarak vesvese verdiği bir barınak hâline gelir.

Enes (R.A.)'den rivayet edilen bir Hadis-i Şerifte Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimiz:

“Şeytan hortumunu insanoglunun kalbi üzerine kor. Allah'ı hatırlarsa oradan uzaklaşır. Allah'ı unutursa kalbini lokma eder.” buyurmuştur.

Diğer bir Hadis-i Şerifte de yine Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimiz şöyle buyurmuştur:

“Şeytan insanoglunun çeşitli yollarında oturur. Önce İslâm yolu üzerinde oturur ve:

— Ananın babanın dinini terkedip Müslüman mı olmak istersin? der. İnsan bu hususta şeytana isyan ederek Müslüman olunca bu defa hicret yolu üzerine oturur ve:

— Şu vatanını, şu havayı terkedip nereye gideceksin? der. İnsanoğlu burada da şeytanı dinlemez ve hicret eder. Sonra cihad yolu üzerinde dikilir ve kişiyi harpten men etmek için çalışır ve:

— Harp, öldürmek ve nihayet ölmek değil midir? Ne-

ticede ailen ve servetin başkalarına intikal edecek değil midir? demek sûretiyle insanı cihaddan alıkoymak ister. Bunu da dinlemez ve mücadelesini yapar. Kim bu şekilde hareket ederek ölürse, Allahü Teâlanın cennetini hak etmiş olur.” (Nesei).

Şeytan, bir mücahidi cihaddan alıkoymak için ona malı ve çocukları ile ilgili vesvesede bulunur, onlarla bu farizayı ifadan alıkoymak ister. Yalnız cihad meydanlarında değil... Hemen her hayırlı hizmette durum böyledir. Namaz kılmak için Allah’ın huzuruna yönelen bir insana bile vesvese verir şeytan. Bir de bakarsınız adam, namazda şaşırmış. Kaç rekat kıldığını unutmuş, hangi sûreleri okuduğunun farkında bile olmamış.

Namaz vakti gelir, “daha zâman var, kılarsın” diye vesvese verir şeytan. İhmâl eder, aldanır, gaflete dalarsa bir de bakar ki diğer namaz vakti girmiştir...

Hemen herşeyi tozpembe gören, gençliğinin baharını yaşayan, heyecanlı, atılgan, çevik bir gence: “daha gençsin, gününü gün et, ihtiyarladığın zaman namaza başlarsın” diye vesvese verir şeytan. Şayat o genç, bu telkinata muhalefet eder, şeytanan vesvesesine aldanmazsa, kendini ibadete verip Allah’a gerçek bir kul olursa işte o zaman ebedi bir gençlik elde etmekle beraber cennete girmeye, Cemalullah’ı görmeye hak kazanır ve bu büyük şerefe mazhar olur.

Allah’ın lutfettiği nimetlerin kıymetini bilmeyen, onların şükrünü eda etmeyen, servet üstüne servet biriktirme arzusu içinde olan, gözleri maddeden başka bir şey görmeyen zenginlere “aman zekât ve sadaka verme, malının zekatını verersen servetin eksilir. Sonra fakir düşer-

sin, perişan olursun’’ diyerek vesvese verir. Eğer zengin, şeytanın bu vesveselerine kulak vermeyip de aksine malının artması, temize çıkması için fakirlerin hakkı olan zekat ve sadakayı verir, Allah’ın kendisine lutfettiği nimetlere karşı şükrederse; işte o zaman, sahib olduğu dünyevi nimetler bereket bulur, muhtaç ve fakirlerin, yoksul ve kimsesizlerin yardımına koşup onları sevindirmenin bir karşılığı olarak cennete girer inşaallah.

Sıcacık aile yuvasında oturan kadına da şeytan vesvese verir: “Kocan seni başka bir kadınla aldatıyor. Çocukların olmuyor. Sana büyü yapılmış. Aman bunlar için büyücülere, falcılara, kahinlere koş. Fal baktır, büyüyü bozdur, sen de ona büyü yaptır. Geleceğinin nasıl olacağını sor kahinlerden...” diye vesveseler verir kadınlara... Bakarsınız toplumda büyücü olarak bilinen bir insanın evi hınca hınç kadın dolu. Neden? Çünkü, şeytanın vesvesesine aldanmış, nefsin oyununa gelmişlerdir.

Bakarsınız falcı olarak bilinen insanların etrafına toplanmışlardır kadınlar...Kahve falı, el falı veya ayak falı baktırır dururlar. Bir ay boyunca beylerinin çalışıp yorulmaları, zorluklar neticesinde kazandıkları paraların bir kısmını kaptırırlar falcılara, kahinlere, büyücülere...

Kocasıyla arasında geçen küçük ve basit bir münakaşadan dolayı falcılara koşup geleceği ile ilgili fal baktırıp falcının yalan, yanlış söyledikleri sözlere inanan, duruma göre sevinen veya üzülen akıl fukarası kadınlar... Sebeb: Şeytanın vesvesesi!

Evlendikten sonra yıllar geçtiği hâlde çocukları olmayan, çocuk özlemiyle yanıp tutuşan, bu nedenle de söylenenlere kulak kabartan, fal baktıran, büyücülere koşan,

türbelerde mum yakan, mezarlıkta mum sürülmüş mezar taşına cam parçaları yapıştırmaya çalışıp bununla geleceği hakkında hüküm çıkaran, müslüman oldukları halde bu hareketlerinden, bu inançlarından dolayı dinden çıktıklarının farkında bile olmayan zavallı genç kadın ve erkekler... Sebeb: Yine Şeytanın vesvesesi!

Bakarsınız caddede bir mendil serip bakla falına bakan kadın falcılar, bunların etrafına toplanan şeytanın aldattığı, vesvese verdiği, kalbine yerleşen vesvesenin kendisini için için yediği nasipsiz insanlar...

Evet bütün bunları doğru yoldan uzaklaştıran, Hakk'tan ve Hidayetten ayıran, İslâmî hakikatlerden koparan, Kur'andan mahrum eden, kulluk şuuru içinde Allah'a ibadet etmekten alıkoyan, kadınları falcılara, büyücülere koşturan, huzursuzluğun, kargaşalığın, mutsuzluğun tek sebebi vesvesedir. İnsan, Vesvese ile şeytanın esiri durumuna düşmektedir Allah korusun.

Rivayete göre, Nuh (A.S.), her cinsten bir çift alarak gemiye bindi. Birgün gemide bir ihtiyar gördü, tanımadı. Bunun üzerine ihtiyara:

— Sen kimsin, seni gemiye kim aldı? diye sordu.

İhtiyar:

— Ben şeytanım, senin adamlarının gönüllerini çalmak için gemiye bindim. Kalpleri benimle, bedenleri de seninle olur, dedi. Bunun üzerine Nuh (A.S.):

— Çık gemiden ey melun! deyince Şeytan:

— Ben beş şey bilirim, sana üçünü öğreteyim ve gemide kalayım. İnsanları onlarla aldatırım. Allahü Teâlâ, Nuh (A.S.)'a vahyetti ki, sen, o üç şeyi bırak da yalnız diğer iki şeyi sana öğretsin, buyurdu ve Nuh (A.S.) da öyle

dedi. Bunun üzerine şeytan:

— O iki şey de beni yalanlamaz ve benden ayrılıp bana muhalefet etmezler. Ben insanları bu iki şey ile helak ederim, dedi. Bunlar da: HIRS ve HASED'dir. Zaten hased sebebiyle kendim lanetlenmiş bir şeytan oldum. Hırssa gelince, Allahü Tealâ Hz. Adem'e cennette herşeyi mübah etti yalnız bir ağacı yasakladı. İşte Adem'in o ağaca haris olması sebebiyle ben de onu aldattım, dedi."

Evet bir insanın kalbini karartan iki hastalıktır hased ve hırs! İnsan bu hastalıklara kendini bir kaptırdı mı artık kolay kolay kurtulamaz. Çünkü bu hastalıklar sâridir, yani bulaşıcıdır. Hem de koskoca bir toplumu kısa bir zamanda etkisi altına alacak kadar... Bu hastalıklar mânevi olduğu için maddi hastalıklara hiç mi hiç benzemezler. Şeytanan tahrik vasıtalarıdır bunlar.

Dünya yaratılalıdan beri sayılarını bilemediğimiz kadar çok insanı doğru yoldan koparmıştır şeytan. Hep hırs ve hased mikropları ile...

Bu mikroplar, insanların durumlarına göre değişir. Bazen bakarsınız, adam hırs mikropları taşıyor. Başarma hırsı içinde. Bazen zengin olma hırsına kapılır. Bazen ilerleme, yükselme, mevki, makam, rutbe, şan ve şöhret hırsına kapılır insan.

İşte bu hastalık insanı için için kemirir, yer, bitirir kısas zamanda. Yalnız hırs mı? Hayır. Hased de öyle. Hased mikropları daha korkunçtur, daha tehlikelidir. Çünkü "ateşin odunu yakıp bitirdiği gibi hased de imânı öyle yakar, bitirir."

Kıskançlık ateşi bir insanın kalbine yerleşti mi artık onu defterden silmek gerekir. Hased kadar tehlikeli, hased gibi

korkunç hemen hemen hiçbir mânevi hastalık yoktur. Şu hususu kesin olarak belirtmek gerekir ki, İslâm'da ancak gıpta edilir, hased edilmez. Düşmanlık beslenilmez.

Şeytanın kalbe girip vesvese vereceği kapılardan biri de-sırf helâl de olsa-doyasıya yemektir. Fazla yemek, gerçekten zararlıdır insan için. Bugün doruk noktaya doğru ulaşan tıp ilmi de bunu isbatlamaktadır. Doktorların çoğu hastalarına ilk tavsiyeleri perhiz yapmak yani az yemektir. Çok yemek gaflettir. İnsanı, insanlık şuuruna ererek Cenab-ı Hakk'a dua ve niyazda bulunmasına, kul-luk gereği olarak ibadet etmesine, ibadetin manevi zevki-ne ermesine engel olur fazla yemek...

Ayrıca fazla yemek şehveti tahrik eder. Şehvet ise şeytanın silahıdır. Aşırı şehvet tuzağına düşen bir insan şeytanın elinde bir kukla olmaktan kurtulamaz. Artık şeytanın esiri olur. Şeytan onu, isyan, günah ve masiyet bataklığından çıkarmaz. Çünkü korkunç tuzağa düşürmüştür onu...

Her geçen gün bazı gazetelerde boy boy çıplak pozlar vererek vücutlarını teşhir eden, yine bu hâllerleriyle de insan olduklarını savunan o zavallı şehvet tutsakları... "Artist olacağın" diyerek aile ocaklarını terkedip kaçan, hemen her köşe başında kalbine sayısız şehvet okları saplanmış, gözleri şehvetten başka birşey görmeyen şehvet budalalarının bir iki yaldızlı sözlerine aldanarak bekaret zincirinin kırılmasına, dünyalarının kararmasına, hayatlarının zehir olmasına neden olan bedbaht genç kızlar...

Para kazanmak, zengin olmak, lüks bir hayat sürmek, şu kısacık dünya hayatında gününü gün edebilmek için namus ve şeref mefhumunu, faziletli olan herşeyi ayaklar

altına alarak, kedi ve köpekler gibi alanen fuhuş yaparak porno filimler hazırlatan, çılgın, şehvet delisi azgın kadın ve erkekler...

Evet bütün bunlar, şeytanın vesvesesine kapılan, şehvet tuzağına düşen, gözleri haramdan başka birşey görmeyen, karanlıktan, günahattan, isyandan zevk alan, gelecek hayatı düşünmeyen, yaradılış gayesini hatırına bile getirmeyen, ölüme aldırmayan şuursuz kişilerin en bariz örnekleri değil midir? Evet her canlı gibi onlar da birgün ruhlarını korkunç bir şekilde teslim edecek ve ebedi alemde, bu dünyadaki yaptıklarının bir bir hesabını verecek, gülerek koştukları günahlara karşılık ağlayarak cehennem gireceklerdir.

Rivayete göre İblis, Zekeriya (A.S.)'a göründü. Zekeriya (A.S.), İblis'in elinde çeşitli çengeller gördü ve ona:

— Bunlar nedir? diye sordu. İblis:

— Bunlar şehvetlerdir, ademoğlunu bunlara asar ve bunlarla aldatırım, dedi.

Yahya (A.S.):

— Beni de hiç aldattın mı? Bana da hiç çengel vurabilir misin? diye sordu. İblis:

— Evet karnımı iyice doyurduğun zaman. Namaz ve zikirden sonra da ağırlık veririz, dedi.

Bunun üzerine Yahya (A.S.):

— O halde ben de asla karnımı doyurmayacağım, deyince İblis:

— Ben de daha kimseye öğüt vermeyeceğim, dedi.

Denilmiştir ki, fazla yemek yemenin zararlarından bazıları şunlardır:

1) Fazla yemek yiyen bir insanın kalbinden Allah kor-

kusu çıkar, gider.

2) Fazla yemek yiyenin kalbinden şefkat ve merhamet duygularından hiçbir eser kalmaz.

3) Fazla yemek yiyen bir insanın üzerine ağırlık çöker. Allah'ı zikir ve ona ibadet etmesine engel olur.

4) Fazla yemek yiyen bir insanın kalbi katılaşır. Hikmetli, güzel sözler dinleseler de yine kalbi yumuşamaz.

Ezan-ı Muhammedî okunduğu zaman gerekli saygıyı gösteremez, gösterse bile ondan mânevi bir zevk alamaz. Karşısında okunan Kur'an âyetlerinin mânevi feyzinden nasibini alamaz.

5) Fazla yemek yiyen bir kimse hikmetli söz söylese, dini konuşmalar yapsa Allah'ın emir ve yasaklarını anlatsa başkalarına etki edemez.

6) Fazla yemek önemli bazı hastalıklara sebep olur. Fazla yemekteen midesi genişleyen bir insan vücudunda ihtiyaçtan ziyade yağ biriktirir, kilo alır, hantallaşır, hareketsiz kalır. Vücuttaki zehirli toksinleri atamadığı için de sık sık hasta olur hatta ölüme bile mahkum olur.

Şu bir gerçektir ki, Allah'ın rahmetinden uzaklaştırılan, cennetten kovulan ve ebedi lanete uğrayan şeytan da-ima kötülüğü, günahları, isyanları teşvik eder. İnsanın aklını, şuurunu giderip insanı dört ayaklılar seviyesine düşüren içkiyi; aile yuvalarının yıkılmasına, huzursuzluğun meydana gelmesine, kavga ve cinayetlere sebep olan kumarı; çeşitli zührevi hastalıkların hatta tedavisi şimdilik mümkün olmayan bulaşıcı hastalıkların, felaketlerin, belâ ve musibetlerin kaynağı olan fuhşu teşvik eder. Önce küçük günahları cazip gösterip sonra da büyük günahları işlemeye zorlar insanı.

Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimiz şöyle buyurmuştur:

“İsrailoğullarındaki bir rahibi aldatmak için şeytan şöyle bir çâre düşünür:

Zengin bir ailenin güzel bir kızını çarpar, saralandırır ve çaresi rahiptedir, diye onlara vesvese verir. Onlar rahib’e gelir. Rahip kabul etmezse de ısrarlarına dayanamayarak kabul eder.

Bu defa şeytan Rahib’e döner, vesvese verir ve kızın bekaretini izale eder. Kız hamile kalır. Şeytan, Rahib’e:

— Rezil ve kepaze olacaksın. Bunun çaresi, bu kızı öldürmendir, der.

Rahib kızı öldürür. Bunun üzerine şeytan Rahib’e:

— Kızı defnet, geldikleri zaman öldü dersin, diye vesvese verir. Rahib aynı şeyi tatbik eder.

Bu defa şeytan, kızın anne ve babasına döner, onlara da vesvese verir ve şüphelendirir. Gelir bakarlara ki, gerçekten ölmüş ve öldürülmüş. Bunun intikamını rahibden almak üzere iken, şeytan rahib’e gelerek:

— Bütün bu işleri yapan benim, sen bana iki secde et, ben seni kurtarayım, der ve Rahib de şeytana iki secde edince, şeytan:

— Ben senden beriyim, der.

İşte bu, Allahü Teâlâ’nın:

“Şeytan, insana kâfir ol der, insan kâfir olunca ben senden biriyim, der” buyurduğu gibidir. (Haşır Sûresi, 16) (İhyau Ulumiddin, t.C.3, s. 70)

Bu durum bize şeytanın insanoğlunu nasıl aldattığını, nasıl günaha, isyana hatta küfre sürüklediğini açık bir şe-

kilde ortaya koyuyor. İnsanın son nefesini verirken imânsız gitmesine sebep oluyor. Şeytan durmadan, dinlenmeden insanoğlunu doğru yoldan saptırmak için çırpınır durur.

Şeytanın vesveselerinden, şerrinden korunmak için en etkili yol ve en büyük çare: Kur'an-ı Kerim'de bulunan bazı âyet ve sûreleri sık sık okuyup tekrarlamaktır. Öz ifadeyle Allah'ın kelamını okumak sûretiyle Allah'ın himayesine sığınan bir insan, yaradılmışların şerrinden, zararlarından emin olur. Hiçbir yaratık ona zarar veremez Allah'ın izniyle.

Bunlardan en fazla kıraat edileni Bakara sûresinin 255. âyeti olan ÂYETEL KÛRSÎ'dir. Bu âyet okunduğu zaman şeytan oradan uzaklaşır ve okuyan şahsa zarar veremez, hatta vesvese vermek için ona yaklaşamaz.

Şeytanı uzaklaştıran, vesvese vermesine, insanı aldatmasına engel olan iki sûre daha vardır Kur'ân-ı Kerim'de. Bunlar, muavvize "sığındırıcı" sûreler olarak adlandırılan FELAK ve NÂS sûreleridir. Peygamberimiz (S.A.S.) Efendimiz, gece yatağa girdiklerinde bu sûreleri, İHLAS sûresi ile birlikte üç defa okuyup mübarek avuçlarına üfürür ve ellerinin ulaşabildiği yerlere kadar bütün vücudunu mesheder, öyle yatarlardı. Ve bu sûreleri okumalarını yakınlarına ve ashabına tâvsiye buyururlardı.

Evet şeytanın vesvesesi ile geleceği hakkında endişelenerek falcılara koşan, büyücülerin kapılarını aşındıran zavallıların kurtuluşuna, hidayetine, İslâm'a yönelmelerine vesile olsun bu mübarek ve müstesnâ sûreler...

İKİNCİ BÖLÜM

(Kehânet)

KEHÂNET NEDİR? KÂHİN KİMDİR?

Kehânet: “Gaibden haber verme, falcılık, bakıcılık” gibi anlamlara gelmektedir.

Kâhin: “İstikbâlde olacak hadiseleri, işleri, durumları haber veren ve kainatın sırlarına, gayb ilmine vakıf olduğunu iddia eden, kendini halka bu şekilde kabul ettirmeye çalışan kimse” demektir.

Kâhinler, kendilerinin, cinlerden hizmetçileri olduğunu, o cinlerin kendilerine göründüklerini ve istikbâle mâ-tuf haberler getirdiklerini, bilmedikleri konularda onlardan yararlandıklarını iddia ederler.

Kâhinlere, müneccim veya arraf da denilmektedir. Ancak Araplar arasında bu kelimenin değişik anlamlarda kullanıldığı da göze çarpmaktadır. Örneğin, Araplar, hemen her ince ilim sahibine ve tabiplere de “kâhin” derlerdi.

Kâhinler (Arraf, müneccim, falcı ve bakıcılar): Sözlerin gelişinden, işlerden, hâllerden soruşturup birşeyler an-larlar; bununla da her şeye vakıf olduklarını, çalınmış veya kaybolmuş şeylerin yerlerini bildiklerini, İlâhi sırlara er-diklerini, insanların geleceği ile ilgili bir takım haberler,

bilgiler verdiklerini iddia eder ve bu konudaki iddialarını da sürdürürler.

Medine Yahudilerinden Kureyza ve Nadir kabilelerine de anlayış ve bilgi sahibi oldukları için “Kâhinân” yani iki kâhin kabile derlerdi.

Önceleri cinler, şeytanlar; göklere çıkmaktan men edildikleri için göklerin ses dinleme yerlerine sinerek yer-yüzünde meydana gelecek ölüm, yağmur, tabii âfetler ve benzeri hadiseler hakkında Meleklerin konuşmalarından duyabildiklerini gelir, kâhinlere haber verirler. Onlar da bunları, bir takım yalanlarla doldurulmuş olârak halka söylerlerdi.

Falcı, bakıcı ve kâhinlerin bir doğru habere yüzlerce yalan ilave ederek halka söyledikleri sözleri ve verdikleri haberleri halk tasdik eder ve kâhinlerin doğru söylediklerine, gaibi bildiklerine, gelecekte neler olacağını anlattıklarına inanırlardı.

Sevgili Peygamberimiz (S.A.S) Efendimizin dünyaya şeref vermelerinden sonra cinler ve şeytanlar, artık göklere çıkmaktan, haber hırsızlığından, meleklerin konuşmalarını dinlemekten men edildiler.(Hz. Muhammed ve İslâmiyet, C.6-7,S.108)

KÂHİNLERİN VERDİĞİ HABERLER

Hz. Musa (A.S) zamanında sihir (büyü) revaçta olduğundan mucizelerinin büyük bir kısmı büyüçülüğü hezime uğraticı cinsten olmuştur.

Hz. İsa (A.S) zamanında tıp ilmi revaçta olduğundan mucizelerinin çoğunluğu o konuda olmuştur.

Rasul-i Ekrem (S.A.S)in zamanında Ceziretü'l-Arapta en fazla dört şey revaçta idi. Bunlardan:

Birincisi: Belağat ve fesahat,

İkincisi: Şiir ve hitabet,

Üçüncüsü: Kahinlik ve gaibden haber vermek,

Dördüncüsü: Geçmişe ait hadiseleri ve vakıât-ı kevnîyeyi bilmek idi.

İşte Kur'an-ı Mucizül Beyan nazil olduğu zaman bu dört çeşit malumat sahiplerine karşı meydan okudu.

Başta belağat ehline birden diz çöktürdü. Hayretle Kur'anı dinlediler.

İkincisi, şair ve hatipler. Yani güzel konuşan ve güzel şiir söyleyenleri hayrette bıraktı. Altın ile yazılan en güzel şiirlerini ve Ka'be duvarlarına medar-ı iftihar için asılan meşhur "muallakat-ı seb'a" larını indirtti, değerlerinden de düşürdü.

Hem gaibden haber veren kahinleri ve sihirbazları susturdu. Onların gaybi haberlerini onlara unutturdu. Cinnilerini terkettirdi. Kahinliğe son verdirdi.

Şimdi Kahinlerin Peygamberimiz (S.A.S) Efendimizin bütün insanlığa ve mahlukata son Peygamber olarak geleceğine dair haberlerinden meşhur olan birkaçını zikredeceğiz.

Bi'seti Ahmediyeden önce, o zamanın ilim ehli, Rasûl-i Ekrem (S.A.S)in geleceğini haber vermiş özelliklerini yaymışlardır. Bu haberi şairler mısralarla dile getirmişlerdir.

Gaibden ruh ve cin aracılığıyla haber veren kâhinler, pek açık bir surette Rasul-i Ekrem (S.A.S)in geleceğini ve nübüvvetini haber vermişler. Onlar çoktur. Biz onlardan meşhurlarını tarih ve siyer kitaplarında nakledilenlerden

birkaçını zikredeceğiz. Onların uzun kıssalarını ve sözlerini siyer kitaplarına havale edip yalnız icmalen bahsedeceğiz.

Birincisi: “Şıkk” adında meşhur bir kâhindir ki, bir gözü, bir eli, bir ayağı varmış, Adeta yarım insan... İşte o kahin, mânevi tevatür derecesinde kat’i bir surette tarihe geçmiş ki Risaleti Ahmediye aleyhisselatü vesselamı haber verip mükerreren söylemiştir.

İkincisi: Meşhur Şam Kâhin’i “Satih” dir ki, kemiksiz adeta azasız bir vücut. Yüzü, göğsü içinde bir hilkat garibesi ve çok da yaşamış kahindir. Gaipten verdiği bazı doğru haberler o zaman insanlarda şöhret bulmuş. Hatta Kisra (yani Fars padişahı) gördüğü garip rüyasını ve Veladet-i Ahmediye (S.A.S) zamanında, sarayın 14 şerefesinin yıkılmasının sırrını Satihdan sormak için Muyzan denilen âlim bir hizmetçisini göndermişti

Satih ona demişti ki:

- Ondört zat, sizlerde hakimiyet edecek, sonra saltanatınız mahvolacak. Hem bir kişi gelecek, bir din izhar edecek. İşte o sizin din ve devletinizi kaldıracak” anlamında bir yorumu Kisraya haber olarak göndermiştir.

İşte Satih, sarih bir surette ahir zaman Peygamberinin geleceğini haber vermiştir.

Hem Kâhinlerden Suad ibni Garib, Devsi ve Cizl İbni Cizl-i'l Kindi ve İbni Halasat-ed Devsi ve Fatıma binti Numan-ı Necari-ye gibi meşhur kâhinler, siyer ve tarih kitaplarında tafsilen beyan ettikleri vech üzere ahir zaman Peygamberinin geleceğini ve o Peygamberin de Muhammed aleyhisselâtü vesselâm olduğunu haber vermişler.

Hem Hz. Osman (R.A)’ın akrabasından Sa’d İbn-i Ku-

reyz kâhinlik vasıtasıyla Rasul-i Ekrem (S.A.S)'in nübüvvetini gaibden haber almış.

Bidayeti İslamiyette Hz. Osman-ı Zinnureyn'e:

— Sen git de iman et, demiştir.

Hz. Osman (R.A), bidayette gelmiş ve iman etmiştir. İşte o vakıayı Sa'd bir şiir ile dile getirmiştir.

Kâhinlerden pek çoğu Nübüvvet-i Ahmediyeyi daha önceden haber vermişlerdir.

Fakat Peygamberimiz (S.A.S) Efendimiz gelince gibden haber veren kâhinleri ve sihirbazları susturdu. Onların gaybi haberlerini terkettirdi. Kâhinliğe eseri mucize olarak hatime çekti. (Mektubat, S.N)

Evet Alemlere Rahmet olarak gönderilen Sevgili Peygamberimiz (S.A.S) Efendimizin nübüvvetinden önce gerçekten kahinlik revaçta idi, Arap yarımadasında pek çok kahinlerin isimleri yayılmıştı etrafa. Bazı haberler verdikleri, istikbale ait bir takım haberleri duyurdukları, dünya çapında bir takım önemli olayların olacağını önceden bildirdikleri kaydedilmiştir tarih kitaplarında...

İbn-i Abbas (R.A) den rivayet edildiğine göre bir gece Rasulullah (S.A.S), Ashab-ı Kiram ile birlikte otururlarken bir yıldız düştü ve yeryüzünü aydınlattı. Bunun üzerine Rasulullah (S.A.S):

-Cahiliyyet devrinde böyle bir yıldız düştüğü zaman ne derdiniz? buyurdu. Ashab-ı kiram:

— Allah ve rasulü daha iyi bilir. Biz o gece büyük bir adamın doğduğunu veya öldüğünü zannederdik, dediler.

Rasulullah (S.A.S):

— Hayır. Bu yıldız, ne bir kimsenin ölümü için düşer, ne de doğumu için... Ancak Yüce Rabbimiz, kullarla

ilgili bir şey yapmaya hükmettiği zaman Allahın bu hükmü yayılınca önce arşı taşıyan melekler Allah'ı tesbih eder, sonra bunlara yakın olan gök ehli tesbih eder ve sırası ile bu dünyanın semasına gelinceye kadar bunlar da tesbih ederler. Sonra arş'a yakın olanlar, arş'ı taşıyan Meleklerle:

— Rabbimiz ne buyurdu? diye sorarlar. Onlarda Allahın hükmünü bunlara anlatırlar. Sonra semavat ehli, bunu birbirlerine sorarlar. Bu suretle haber şu dünyamıza kadar ulaşır. Dünya semasına haber yayılınca cinler (ve şeytanlar) buna kulak misafiri olur ve bunu insanlardan dostlarına ulaştırırlar. İşte cinler bunu işitmek istedikleri zaman bu yıldızla oradan kovulurlar. Haberi olduğu gibi alıp getirdikleri doğrudur. Fakat bunlar, işittiklerine yüzlerce yalan katarlar. (Buhari, Müslim ve Tirmizi)

Peygamberimiz (S.A.S) Efendimizin dünyaya şeref vermelerinden sonra artık cinler kulak hırsızlığı yapamaz oldular. Böylece kahinler de cinler yardımı ile istikbale ait haberler almaktan mahrum kaldılar. Günümüzdeki Kâhinlerin verdikleri haberler yalan, yanlış ve gerçek dışıdır.

ALTIN DIŞLI KÂHİN

İnsanı en değerli bir varlık hâline getiren, insana insanlık meziyetlerini kazandıran imândır. İmân derken İslâmî anlamda imânı kestdiyorum. İnsan gerçek anlamda imân edince; kendisini ümitsizliğe sevkedecek, huzurunu kaçırarak, zihnini alt üst edecek, gönlünü kırarak, hayata küstürecek, toplumdan uzâklaştıracak hemen her fitneden sıyrılmış olur.

Gerçek anlamda iman eden ve bu inancının bir gereği

olarak da İslamın icaplarını yerine getiren fakir bir aile fertleri ile; İslamdan uzak, imandan nasibini alamamış, nefsanî arzu ve çılgınlıklar içinde gününü gün etmeye çalışan inanç yoksulu bir aile fertlerini mukayesi ettiğiniz zaman aralarında dağlar kadar farkların olduğunu göreceksiniz.

Fakir, hâline şükreder, kaderine razı olur. Allah'ın takdirine boyun eğer. İsyan etmez. Allahın büyüklüğü, kuvvet ve kudreti karşısında acziyetini idrak ederek kulluk görevini ifaya çalışır. Hayatı huzur içinde geçer.

Zengin ise (burada inançsız olanlar kastedilmektedir) maddi rahatlık içinde olduğu halde, daimi huzuru para ile temin edeceğini zannedip aldanmaktadır. Gününü gün etmeye çalışmaktadır ama nafîle...

Madde birkaç dakikalık huzur tattırıp arkasından yüz tokat vurmaktadır. Beş dakikalık huzur için beş günlük hatta beş aylık ve beş yıllık ömür tüketmektedir. Huzuru temin için hemen her çareye başvurmaktadır adam, ama mümkün değil.

Allah'ın haram kıldığı her işe başvurduğu halde aradığı zevk ve saadeti, daimi huzuru temin edemeyince kurtuluşu intihar etmekte, canına kıymakta, yaşamına son vermekte bulmaktadır.

İşte, imanda kemal, küfürde ise zeval vardır. İnsan, Allahın haram kılmış olduğu işlere tevessül ede ede günün birinde insanlık meziyetlerinden şeref ve itibardan kopmaya mahkûmdur.

İnsanı doğru yoldan, Haktan, hakikatten, hidayet üzere bulunmaktan ayıran pek çok sebepler vardır. Bir insan, bilerek veya bilmeyerek bu tuzaklardan birine düştüğü

zaman kendini zor kurtarabilir. İnsanı psikolojik yönden etkisi altına alır. İnsan ruhen ve bedenen ister istemez o atmosferin içine girmiş olur.

İşte insanı etkisi altına alan, hatta kalbinde bir kandil gibi ışıldayan imanını bile tehlikeye düşüren, insanı nefsinin esiri hâline getiren, kaderi inkara zorlayan tehlikelerden biri de hiç şüphesiz falcılık ve kehanettir.

Bugün yeryüzünde yaşayan milyarlarca insanın büyük bir bölümünü etkisi altına alan bu tehlike, maddi değil, mânevidir. Cismânî değil, rûhânîdir.

Dünya meşakkatlerinin, sıkıntılarının adeta tutsağı haline gelen insan, dert küpü olmuştur bugün. Yarınından, geleceğinden, ileride ne olup biteceğinden endişe duymaktadır. Bu nedenle de istikbale matuf bir takım haberler verdiklerini iddia eden falcı ve kahinlere büyük rağbet edilmektedir cahil insanlar tarafından... Yalnız cahiller mi? Hayır. Günümüzde aydın, kültürlü, ilerici dediğimiz tabakayı da etkisi altına almıştır bu tehlike.

Şayet bu tehlikenin önüne geçilmez ve dünya çapında yayılmasına seyirici kalınır ve gelecek hakkında ileri geri laflar eden bu falcı ve kahinlere ses çıkarılmazsa pek çok insanın dinden çıkmasına, doğru yoldan uzaklaşmasına, sapıtmasına ve ruhi dengesizliğe girmesine neden olacaktır. Çünkü falcı ve kahinin verdiği bilgiler, adamın işine gelmezse veya bir ölüm haberi, üzücü bir durum ise adam birdenbire yıldırımla vurulmuşa dönüp ruhi dengesizlik içine girmez mi?

Birkaç gün sonra başına büyük bir felaketin geleceğini haber alan bir adam, Allah'a inancını büsbütün yitirmişse falcı ve kahinin uydurduğu bu haberden sonra çıldır-

maz mı?

Falcı ve kahinlerin verdikleri haberleri doğru kabul ederek tasdik eden ve ona göre hareket eden kimse, kaderi inkar ediyor sayılmaz mı?

Öyle zannediyorum ki toplumdaki huzursuzlukların kaynağını falcı ve kahinlerin yalan yanlış verdikleri haberler teşkil etmektedir. Adını duyduğunuz falcı ve kâhinlerin evlerine gittiğiniz zaman oturmak için yer bulunmadığını görürsünüz.

Hiç unutmam. Yıllar önce, bir arkadaşım nereden duymuşsa duymuş işte bir kahin'in olduğunu... Tutturdu gidelim diye. Bir türlü vazgeçiremedim bu fikrinden kendisini. Gerekçe nedir biliyor musunuz? Merak sâikası. Başka birşey değil.

İki vasıta değiştirerek şehrin kenar semtlerinden birinde oturan kahin'in evini sora sora bulduk nihayet. Tek katlı, bahçeli bir ev. Yeni yapı olduğu belli. İyi para kazanıyor olsa gerek. Zili çalmaya hiç gerek yoktu. Çünkü kapı, sonuna kadar açıktı. Dışarıdan bakılınca salonun büyük bir bölümü rahatlıkla görünüyordu. Baktık. Bir hayli kadın toplanmıştı salona. Sandalyeler kafi gelmediği için bir çokları da minderlerin üzerine oturmuştu orta yerde.

Yine de kapıyı tıkırdatmayı ihmal etmedik. Salondaki bütün kadınlar dönüp bize baktılar. Sanki içlerinden: "Siz de mi merak ettiniz?" derecesine... Az sonra içerden bir erkek sesi duyuldu:..

- Buyurun!

Salondaki kadınların yanından geçerek sesin geldiği odaya doğru ilerledik. Kapıya açıp bizi odaya aldılar. Odada oturacak bir yer yoktu diyebilirim. Zar zor otura-

bildik. İşleri biten bir iki kişi gidince biraz rahatladık. Ortada bir masa, üzerinde de bir kaç kitap vardı. Hemen hepsi de açık tutulmuştu kitapların... Biri Kur'an-ı Kerim-di. Bir diğeri "yıldızname" adı verilen fal kitabı. Diğerlerine de bakamadım...

Pencereye yakın yerde bir divan... Köşe başında kahin... Önünde içi su dolu porselen bir kab... Ayrıca üzerlerinde bazı âyet ve dualar yazılı birkaç tane de mühüre benzer demir parçaları...

Kâhin'in elinde bir çubuk. Durumuna baktığı adamı karşısına alıyor. Derdini dinliyor. Sonra da birşeyler okuyup suya doğru üfürüyor. Ve elindeki çubukla da içerisinde su olan porselen kabın yanlarına hafif hafif vurmaya başlıyor.

Suyun içinde cinleri gördüğünü ve onlarla konuştuğunu onlara sorular sorup cevaplar aldığını iddia ediyordu. Ağzındaki dişleri altındı. Arada sırada konuşurken ağzını açtığı zaman 32 dişi birden görünüyordu. Hepsi de altın... Parmağındaki yüzüğü bile altındı...

Bu arada en fazla dikkatimi çeken şeylerden biri de sorunlarını hâlledenlerin çıkarken kahin'in oturduğu minderin altına para bırakmaları idi. Yıllar öncesi bin liradan az olmamak kaydıyla ne bırakırlarsa... Paralar birikince orada bırakmıyor, alıp hemen cebine dolduruyordu. Tabii bu hareket de dikkatlerden kaçmıyordu. Ayrıca ağzından sigara hiç mi hiç eksik olmuyordu desem hiç de mübalağa etmemiş olurum. Çünkü biten sigaranın ardından hemen yeni bir sigara yakıyordu. İçerideki bunaltıcı sigara dumanı, sigara içmeyenleri cidden rahatsız ediyordu. O boğucu ve sıkıcı yerde bir müddet zorla bekledik

ve olup bitenleri seyrettik.

Birine şöyle diyordu kâhin:

“— Size ermeni büyüğü yapmışlar. Sizin hiç çocuğunuz olmaz. Olsa da yaşamaz ve ölür. Ermeni büyüğünü ben çözemiyorum. Onu götürüp mezarlıkta bir çocuk mezarının baş taşının altına bırakmışlar. Bu nedenle çocuklarınız olmuyor, olsa da yaşamaz ve ölür. Bu büyüğü çözebilmek için mutlaka bir ermeni büyücü bulmanız gerekir. Öyle ermeni büyücülerden birine rastlarsanız sakın dediklerine itiraz etmeyin. Ne kadar para isterse verin. Ha—aa aklıma geldi. Falan yerde bir ermeni büyücünün olduğunu söylemişlerdi. İhtiyar bir kadınmış. Bir defasında onun yapmış olduğu bir muskayı getirdiler bana. Baktım. Onu çözemedim. Çözmenin, okumanın, o yazılardan anlam çıkarmanın imkanı yok. Ne olduğu belirsiz...”

Bu sözleri sükunetle dinleyen adam çaresiz kalıp cebinden çıkardığı parayı kâhin’in önüne hırsıyla atıverdi: “Al,haram olsun, kefen parası olsun...” dercesine... Parayı atan adam, mırıldana mırıldana çıkıp gitti. Adamın durumu hiç de iyi değildi. Maddi durumu iyi olmadığı gibi mânevi yönü zaten bozuktu. Morali tamamen bozulmuş, büyük bir huzursuzluk içindeydi. Bir bunalıma düştüğü her hâlimden belliydi. “Allah kurtarsın” demekten başka elimizden hiçbir şey gelmezdi.

Bir başkasını karşısına aldı kahin ve yine bazı şeyler mırıldandı, elindeki çubuğuyla porselen kabın yanlarına vurmaya başladı yavaş yavaş... Birden durdu, suya bakarak konuşuyordu. Karşısındakine hitaben:

“Sen bir cuma akşamı kapı eşiğinde durmuş ve bir cin’in ölümüne sebep olmuşsun. İşte bunun için cinlerden bir-

kaçı sana musallat olmuş ve seni korkutuyor, rahatsız ediyorlar (Adamın yüzüne bakarak) sen sık sık terliyorsun değil mi? İşte bundandır. Hatta geceleri uyuyamaman da bu yüzdendir.” dedi.

Bu sözleri dinleyen adam:

— Evet doğru söylüyorsun. Benim en büyük şikayetlerim de bunlar zaten. Aşırı derecede terlemek ve uykusuzluk... Yatağa girdiğim zaman uğultu şeklinde bir takım garip sesler duyuyorum. Gözlerimin önünde hayalet gibi bazı şekiller canlanmaya başlıyor. Üzerimde büyük bir ağırlık hissediyorum. Ne olduğunu anlayamıyorum. Bu durum böyle devam ederse fazla sürmez herhalde. Yakında mezarı boylarım...” dedi.

Bu sözlerden sonra kâhin:

— Aman efendim Allah korsun. Buraya kimler gelmiyor ki... Şuracıkta birgün kalsan neler görürsün neler... Yüzlerce insana yardımcı oldum. Fakat bu arada yardımcı olamadıklarım, kurtulmalarına çâre bulamadıklarım da oluyor onlar için de üzülüyorum... Sizin bu rahatsızlığınız benim için çok basit. Bakın size bir muska yazacağım, bunu üzerinizden hiç çıkarmayın. Bir kaç güne kalmaz iyileşirsiniz, dedi ve sarıldı kağıda kaleme... Aklınca birşeyler yazdı, çizdi ama neler olduğunu farkedemedik. Kağıdı katladı, katladı ve üçgen şekline dönüştürdü. Hıristiyanların teslis inancını sembolize eden üçgen... Evet onu da verdi bir Müslümana üzerinde taşıyacaksın diye...

Adamcağız da sevincinden yerinde duramaz hâle geldi “kurtulacaksın” müjdesini alınca... Öyle sevindi ki adamcağız, sevincinden aklını kaybedecek zannettik. Tabi diğerleri gibi bu da cebinden cüzdanını çıkarıp gönül-

den çağlayarak herkesin verdiği miktarın iki katını takdim etti Kahin'e...

Kâhin, parayı fazla görünce yerinden bir ok gibi fırlayıp adamcağızı tâ dış kapıya kadar kemal-i edeple uğurlamaz mı?

Tabi bu saygının adamın şahsına karşı değil de parasına karşı olduğunu anlamakta gecikmedik. Anladık ki kahin'in aklı, fikri, düşüncesi, ideali, maksadı, gayesi hep para... Gözlerini para bürümüş. Paradan başka gayesi olmayan bir insandan hayır gelir mi hiç? Mümkün değil. Öyle bir insanla dostluk bile kurulmaz. Arkadaşlık edilmez. Güvenilmez bile... Menfaatine halel geldiği an, hemen her şeyini bir tarafa iter. En sevdiği bir yakını bile...

O anda İslamın kâhinler hakkındaki hükmü ve Peygamberimiz (S.A.S) Efendimizin kahinleri zemmeden Hadis-i Şerifleri geldi aklıma. Sanki gözlerimin önüne gelmişti o mübarek ifadeler... Bir bir okuyordum adeta. Evet bir taraftan İslamın hükmü gözlerimin önüne gelirken diğer taraftan da kahin'e bakıyordum. Kahin'in yalancı, bir doğruya yüzlerce yalan ilave eden düzenbaz bir kimse olduğu İslâmi mihenk taşına vurulunca gün gibi ortaya çıkıyordu.

Paslı tenekeleri altın diye millete yutturmaya çalışan kahin'in sahtekarlığı, yalancılığı, İslâmdan nasipsizliği ayan beyan görülüyordu.

Böyle olduğu halde bu kadar insan neden toplanmışlardı kâhin'in evinde? Onlar da mı nasipsiz insanlardı yoksa? İnançsız mıydılar? Evet tek tek baktım simalarına... Aralarında gayri müslim simasını andıran hiç kimse yoktu. Peki bunlar Müslüman oldukları hâlde ve İslâmın da

kehaneti haram kılan hükmü açıkca ortada iken bu kadar sözde Müslüman nasıl toplanmışlardı kâhinin etrafında?

Kim, nasıl aldatabilmişti bu kadar insanı? Nasıl aldanmışlardı bu kadar insan, bu batıl, hurafe fikir ve düşüncelere?

Bir anda kendi hâyâl âlemime dalıp bunları düşünmeye başladım. Ne yapabiliirdim? Bu fesat yuvası nasıl dağıtılabiliirdi?

Bu düşünceler içinde iken arkadaşımın kulağına doğru eğilip kendisine:

- Arkadaş daha fazla dayanamayacağım. İnsanları aldatan, paralarını alan daha doğrusu soygunculuk yapan bu adama dersini vermeliyiz. Ne olursa olsun. Hakkı gizlememeliyiz... Doğrusu, Hakkı ve İlahi hükmü beyan etmek görevimizdir. Bir haksızlıkla, kötülükle hatta küfrü gerektiren bir durumla karşı karşıya gelmiş bulunuyoruz. Bunu ya elimizle veya dilimizle önleyeceğiz. Üçüncü guruba girmeyelim. Çünkü imânı en zayıf olan kimselerin durumuna düşmüş oluruz Allah korusun, dedim. Arkadaş:

- Aman abi, sakın öyle birşey yapmayalım. Sonra..." deyip durakladı.

- Evet sonra?... diye, ne demek istediğini sordum kendisine.

- Şey... Belki büyük bir huzursuzluk çıkar, ondan endişe ediyorum. Gel bu işten vazgeçelim, bu defa burada olup bitenleri görmek için gelmiş olalım. Sonra gereğini düşünelim, dedi.

Bu sözlerinden arkadaşın korktuğu, bir huzursuzluğun çıkabileceğinden endişe duyduğu anlaşılıyordu. Ben ka-

rarlıydım. Ne olursa olsun Hakkı, Allah'ın emir ve yasaklarını, Peygamberimiz (S.A.S) Efendimizin mübarek sözlerini mutlaka anlatacaktım. Bunun için de istikbâli hakkında kâhin'e bazı sorular sorup cevabını alan ve gitmek üzere bulunan bir misafirin kolundan tutarak alıkoydum kendisini. Ona:

- Zihninizde düşündüğünüz konuları bilebildi mi kâhin? Gerçekten ileride başınıza kâhinin anlatmış olduğu şeylerin geleceğine inanıyor musunuz? dedim. (O sırada kâhin de içini gücünü bırakıp bana bakmaya ve içinden birşeyler mırıldanmaya başladı. Odada oturup sıra bekleyen misafirlerin de dikkatini çekmişti). Adamcağız mahcup ve sıkılğan bir ifade ile:

- Hayır! Umduğum gibi, daha doğrusu söylenilenler gibi değilmiş. Suya bakıyor ama cinleri görüp görmediği de meçhul. Sözde su içinde görülen cinmiş. Kendisiyle görüşüp cevaplar ve haberler alıyormuş. Ben öyle birşey görmedim. Söyledikleri de doğru değil. Zaten ben, yüksek sesle bu anlatılanların doğru olmadığını haykıracaktım ama rezil etmek istemedim kâhini, dedi.

Bu sözler üzerine oturan misafirler mırıldanmaya başladılar. Kâhin telaşlandı. Yalnız telaşlanmakla kalmayıp ileri geri bir takım sözler de söylemeye başladı.

Artık her şeyi açık açık söyleme zamanı gelmişti hatta geçmekte idi bile. Daha fazla dayanamayıp hemen topluluğa hitaben:

- Değerli kardeşlerim. Biz merak saikasıyla geldik buraya. Kötülüğün, İslâm adına işlenen küfrün yayılmasına engel olmak, bir fesat yuvası hâline gelen, birçok insanın küfre sürüklenmesine neden olan yerin dağılması

için geldik buraya. Biz müslümanız elhamdülillah. İslâm'ın emrettiği şeyleri yapmaya, yasakladıklarından da kaçınmaya çalışacağız. Bu müslümanlığımızın bir gereğidir. Sevgili Peygamberimiz (S.A.S) Efendimiz bir Hadis-i Şeriflerinde meâlen:

“Kim bir Arafa (kâhine, falcıya, müneccime) gidip onun söylediklerini tasdik ederse onun kırk gün namazı kabul olmaz.” buyuruyor.

Meâlini verdiğim bu hadis-i şerifi duyan misafirler; **“Aman Allah korusun, Allah korusun...”** demeye başladı. Birer ikişer kalkıp gittiler. Nihayet ben ve arkadaşım, bir de iki genç kalmıştı geriye.

Dönüp kâhin'e hitaben:

- Seni Allah için ikaz ediyorum. Bu işten vazgeç ve zaman kaybetmeden hemen tövbe et. Bu yalancılığı ve İslâm'ın haram kılmış olduğu safsataları terket. Şayet bu işe devam edersen akıbetin çok korkunç olduğu gibi yarın kıyamet gününde de şiddetli bir azaba düşer olursun Allah korusun. Bak, İmam-ı Şafii hazretleri, kâhinlerin tövbelerinin kabul edilmeyip öldürölmelerine hükmetmiştir” dedim.

Kâhin, neredeyse çıldıracaktı. Kitaplarını ve kehanet malzemelerini toplamaya başladı. Kafasını bir sağa, bir sola sallayarak bazı şeyler mırıldanıp duruyordu. Lakin anlayamıyorduk ne mırıldandığını...

İnşaallah kâhin bu hareketinden vazgeçer ve bu durum halk arasında yayılır da hiç kimse gelmez diye düşünerek biz de terkettik kâhinin fesat yuvasını...

Aradan birkaç ay geçtikten sonra pek çok insanı başına toplayıp kehânette bulunan o istismarcı kâhin'in ya-

kalandığı bir hastalıktan dolayı hastanede öldüğü haberi hemen her tarafa yayıldı.

Ve böylece o fesat yuvası da dağılmış oldu.

BÂTIL İNANIŞLAR

İslâm Dini ilâhi nuruyla kâinatı aydınlatınca her türlü batıl inanışları, cahiliyye adet ve geleneklerini, çarpık fikirleri reddetti.

İslâm güneşinin doğuşundan önce, insanlar küfrün vermiş olduğu bir sancı içinde kıvranıyordu. Batıl inanış ve hurafelerin kazandırmış olduğu bir sarhoşlukla nasıl hareket ettiklerini bilemez duruma gelmişlerdi.

Onları bu perişanlıktan, bu huzursuzluktan kurtaran İslâm'dır. İnsanlar ancak İslâm sayesinde cahiliyye adet, gelenek ve inançlarından kurtulabilmiş ve insanca yaşamının yollarını elde etmişlerdir.

Ancak zamanla imânda za'fiyet, amelde ihmâllik ve ahlâkta bir sükût başgöstermiştir. Bugün ise bütün bunların acı neticeleriyle karşı karşıya gelmiş bulunuyoruz. Bu işlerin başladığı o dönemde bir takım adet ve geleneklere itibar edilmiş, batıl ve hurafelere meyledilmiştir.

Bazı cahiliyye adet ve gelenekleri İslâm toplumunda yayılmaya başlamış, İslâm'ın kesin olarak haram kılmış olduğu bazı işler meşruymuş gibi tatbik edilmiş, bazı akıl almaz işler İslâm'a maledilmiştir.

Bu tür fitnelere engel olunmadığı için de mânevi yapılarda büyük tahribata neden olmuştur.

Bugün her fırsatta Müslüman olduklarını ifade eden birçok ailelerin bilerek veya bilmeyerek bu tür cahiliyye

adet ve geleneklerini yaşamaları, batıl ve hurafelere inanmaları, türbelerin yanında bulunan ağaçlara ip veya bez bağlamaları, büyük zatların kabirleri başında mumlar yakmaları gerçekten müessesef bir durumdur.

Cuma geceleri veya günleri ev süpürmenin, temizlik yapmanın, çamaşır yıkamanın günah olduğu inancı nereden gelmiş ve birçok müslüman aileleri de etkisi altına almıştır?

Kuşların sağa veya sola doğru uçuşlarından hayır veya şer şeklinde yorumlanıp ona göre hareket etme prensibi nereden kaynaklanmıştır?

Türbelerde mum yakma, kabir taşlarına veya yakınında bulunan ağaçların dallarına ip ve bez bağlayıp dilekte bulunma inancı nereden girmiştir müslümanların arasına?

Evet dahası var... Kahve telvesi ile fal bakmak, ellerdeki çizgilerden istikbale ait bir takım hükümler çıkarmak, yüzük falı ve ayaklardaki çizgilere bazı anlamlar vererek ulu orta konuşmalar, gelecekte haberler verme, kehânette bulunma itikatları kimler veya hangi zihniyet taarfından aramıza sokulmuş? Birçok insanların bu hastalığa yakalanmalarına nasıl sebep olmuştur?

Suya bakıp mukadderatla ilgili bilgiler vermek, burçlara bakarak insanın geleceği hakkında bir takım sözler söylemek, yıldızlardan hükümler çıkarmak, yıldızname kitaplarını açtırıp sorunlarını halletmeye çalışmak gibi İslâm Dini ile yakından ve uzaktan hiçbir ilgisi olmayan, aksine Yüce dinimizin haram kıldığı bu işler nasıl sızdırılmıştır inanan insanların arasına ve nasıl enjekte edilmiştir onların zihin ve düşünce yapılarına?...

Daha da kötüsü... Evlenecek gençlerin evlenmeden ön-

ce birbirlerinin burçlarını sormaları, aynı burçtan oldukları takdirde evlenmeleri, aksi halde yazgeçmeleri, arkadaşlıkların ve dostlukların devamında bile burçların sorulması ve ona göre hareket edilmesi fikri nereden destek görmekte, hangi fitne ve fesad yuvası tarafından tahrik edilmektedir?

Bunların büyük bir bölümünün cahiliyye adetlerinden olduğu inkâr edilemez bir gerçektir. Bir kısmı da gayri müslimlerin adet ve gelenekleridir.

İslâm düşmanları tarafından planlı olarak sokulmuştur müslümanların arasına... Fitne ve fesat kaynağıdır. Zihinlerdeki saf ve temiz düşünceleri idlal eden, kalplerde parıldayan iman nurunu gölgeleyen, kulakları tıkayan, gözleri kör, ayakları sakat, bedenleri hasta eden hep bu batıl ve hurafe âdetlerdir.

Bu konuda cahiliyye adetlerinden biri de hiç şüphesiz kuş uçurmak suretiyle fal bakmak veya baktırmaktır.

Arapçada bu işe “zacuretü’t-tayr”, bu işi yapana da yalnız “zacir” denilir. Cahiliyye döneminde bir kimse, bir işe teşebbüs edeceği zaman kuş falına baktırır, o işin hayırlı mı yoksa hayırsız mı olduğu araştırılır, ona göre hareket edilirdi.

Bu falı zacir açar. Zacir, kuşu uçurur. Şayet kuş, soldan sağa doğru uçarsa uğursuz sayılır. Zacir, fal baktıran adama hitaben niyet ettiği işten vazgeçmesi için ihtarda bulunur. Buna “sânih” adı verilir.

Eğer kuş sağdan sola doğru uçarsa o zaman da o işin hayırlı olacağına inanılır ve yapılması tenbih edilirdi. Buna da “bârih” adı verilir.

Bu düşünce tarzına ve bu düşüncenin tatbikatına ise “iyafe” adı verildiği gibi “Tıyare” de denilir.

Bu bir nevi kehanettir. Zaten falcılık ile kehanet arasında pek fark yoktur. Bu hareketleri herkes kendisi de yapabilir. Bu iş için bir zâcire ihtiyaç duyulmaz.

Ancak insanı ümitsizliğe, bunalıma ve çaresizliğe sevkeden bu batıl ve hurafe hareketi: “Tıyare yoktur” Hadis-i Şerifleriyle Peygamberimiz (S.A.S) Efendimiz ortadan kaldırmıştır.

Böylece kader programıyla takdir buyurulan bazı hadisat hakkında ileri geri bir takım yalan yanlış sözler söylenmesini, halkın aldatılmasını, cahiliyye döneminde olduğu gibi tekrar küfre kaymalarını önlemek için falcılığı, kuş uçurarak insanın geleceği hakkında hüküm çıkarmayı kesinlikle yasaklamıştır.

Hâl böyleyken falcı ve kâhinlere koşup yapacakları işin hayır mı yoksa şer mi olacağı hakkında bilgi isteyen ve her fırsatta müslüman olduklarını ifade eden zavallıların kulakları çınlasın.

Cahiliyye döneminde Araplar arasında bir kehanet çeşidi daha vardı ki o da: Taş ile vurmaktır.

Araplar buna: “et-tevariku bi'l-hesa” derlerdi. Bu kehanet türü daha fazla kadınlar arasında yaygındı. Kadınların bir uğraşıydı bu. “Taraka” aslında “darabe” (yani vurdu) anlamında kullanılmıştır. Tark, ayrıca parmaklarda bulunan çizgilerden gayba ait bilgiler çıkarma anlamına da kullanılmıştır. Bugün bile hâlâ başvurulmuş kehanet çeşitlerinden biri olarak özelliğini korumaktadır el falı... Bazı gazete, dergi ve mecmualarda bile zaman zaman yayınlanmakta, reklâmları yapılmaktadır bu tür kehanetin...

Bazı falcı ve kâhinler, elleri tutup içinde bulunan bazı şekillerin, çizgilerin durumlarına bakarak onların görün-

tülerinden bir takım anlamlar çıkararak güya o insanın geleceğinin nasıl olacağı, başına neler geleceği hakkında ileri geri bir takım sözler söylemektedirler. Bu çeşit kehanette bulunanlara: “Turrak” adı verilir.

Tark adı verilen bir başka kehanet çeşidi ise:

Yere önce iki, sonra da bir parmakla çizgi çizmek ve “ibney iyan esrian bil beyan” sözlerini tekrarlamak suretiyle hüküm çıkarmaktır.

Bugün bile bu tür kehanetlere baş vurarak istikbale ait bir takım hükümler ileri süren zavallı insanlara rastlamak mümkündür.

Aslı olmayan yanlış beyanlarda bulundukları malumdur.

Bir gencin kısmetinin kim olacağından tutun da kaderinde neler olduğunu, evlenince kaç çocuğunun dünyaya geleceğine, nasıl bir evlilik süreceğine kadar... hatta ne zaman öleceğine, kıyametin ne zaman kopacağına kadar... Çok önemli ve hassas konularda bile ileri geri sözler söylemekten, yorumlar yapmaktan, yalan yanlış beyanlar vermekten çekinmezler kâhin ve falcılar...

Bu sözleriyle de pek çok insanın doğru yoldan sapmalarına, imânlarını tehlikeye düşürmelerine, fitne ve fesadın yayılmasına neden olurlar.

Âlemlere rahmet olarak gönderilen Sevgili Peygamberimiz (S.A.S) Efendimiz bir hadis-i şeriflerinde meâlen:

“Tiyare, iyafe ve tark sihirdendir.”

buyurarak böyle batıl, safsata ve küfrü gerektiren işlerle meşgul olmayı kesinlikle yasaklamıştır.

İyafe, kuşun yalnız uçuşuyla değil, kuşların isimleri, ötüşleri ve uçup herhangi bir yere konmalarıyla da ilgilidir.

Diğer bir ifadeyle, bir kuşun ötüşü, ismi ve konuşundan çıkarılan hükümlere de “ıyafe” denilmektedir.

Bu durum kadınlar arasında çok yaygındır. Güvercin kuşunun dama konmasını uğurluluk, karganın konup ötmesini de uğursuzluk olarak kabul eden cahil kadınlar az değildir günümüzde...

Leyleklerin evin damına yuva yapmaları zenginliğe alâmetmiş... Kuşların uçuşunun, ötüşünün ve isimlerinin insanların geleceği, kaderi ve âkıbeti ile ne ilgisi vardır Allah aşkına?

Bu düşünce ve fikirler, cahiliyye döneminde araplar arasında yaygındı. İslâm güneşinin nuruyla bütün kâinatı aydınlatışından sonra bütün bunlar bâtil, hurafe, saf-sata ve küfür vasıtaları olarak ilan edildi.

Hâl böyleyken İslâm düşmanları, boş durmamış, Müslümanların zihinlerini bulandırmaya, kalplerinde ışıldayan imân nurunu söndürmeye ve onları İslâm’dan uzaklaştırmaya yönelik bulunan bu tür fikir ve düşünceleri yaymaya, İslâm toplumları arasına yerleştirmeye çalışmış, büyük gayretler sarfetmişlerdir. Bugün müslümanlar arasında yaygın bir hâlde bulunan bu tür inançlar hep İslâm düşmanları tarafından ortaya atılan bir fitnedir. Müslümanların bu tür maksatlı fikir ve düşüncelere itibar etmemeleri gerekir. Bu batıl ve hurafelere inanan insanların gördükleri zaman onlara engel olmaları İslâmî vecibelerden biridir. Belki de önemli bir görevdir. Küfrün yayılmasına engel olmak, fitneyi yayılmadan etkisiz hâle getirmek elbette büyük bir fazilettir.

Cahiliyye döneminde araplar arasında, istikbâle ait haberleri elde etmek için baş vurulan işlerden bir tanesi de

hiç şüphesiz fal oklarıdır. “İstiksam bil ezlam” adı veriliyordu araplar arasında... İstiksam: “kısmet arama. Ezlam ise: Zalem veya zulem’in çoğuludur. Her iki kelime de tüysüz ok anlamına gelmektedir.

Araplar kendilerince çok önemli saydıkları bazı işlere tevessül etmeden önce Kâbe’de bulunan ve Hubel adı verilen en meşhur ve iri putun önüne gelirler. O gün, putları bekleyen muhafızın yanında bulunan 7 okla fal bakmak için bir miktar para öder, sonra da oklarla fala baktırırlardı. Bazı okların üzerinde “Rabbim emretti” yazılı. Bazılarında “Rabbim nehyetti”, bazılarında ise “gafil oldu” ifadeleri yazılı idi. Birinci ifadenin yazılı olduğu ok çıkarsa niyet edilen iş yapılırdı. İkinci ifadenin yazılı olduğu ok çıkarsa teşebbüs edilen o işten vazgeçilirdi. Üçüncü ifadenin yazılı olduğu ok çıktığı takdirde birinci veya ikinci ifadelerin yazılı olduğu oklardan biri çıkıncaya kadar ok atışına devam edilirdi.

Yukarıdan beri izahına çalıştığımız her üç husus da cahiliyye devrinden kalma batıl ve hurafelerdir. Onlarla meşgul olmak, falcılık ve kehanetin doğruluğuna inanmak haramdır. Bu gibi işlerle uğraşmak küfrü gerektirir.

KEHÂNET ÜCRETİ VE BUGÜNKÜ DURUM

Ebu Mes’ud (Ukbe ibn-i Amr)-i Ensari (R.A) den Resulullah (S.A.S) ın:

“Kelb (köpek) pahasından, zina kazancından ve kehanet ücretinden” nehyettiği rivayet edilmektedir.

(HULVÂN-I KÂHÎN) terkinde “Hulvan” halavet-

ten tatlı ve şirin olmak anlamındadır. “Kâhin” de, kehanet gösteren, gaibden haber veren kimsedir.

Şu halde bu terkibi (falcının tatlılığı ve şirinliği) diye tercüme ederiz.

Falçı (kâhin, bakıcı), kehanet ücretini külfetsiz, meşakkatsiz, kolaylıkla ve tatlılıkla aldığı için bu ifade ile tabir edilmiştir.

İbn-i Esir, NİHAYE’de kâhin’i: “Müstakbel zamanda zuhur edecek şuunat-ı kevnîyeden haber veren, gayb sırlarına muttali olduğunu iddia eden falcıdır” diye tarif ettikten sonra cahiliyyet devrinde Araplar arasında falcılığın revaçta olduğunu Şık, Satih gibi bir takım kâhinler bulunduğunu bildiriyor.

Bunlardan kimi, kendisinin cin tarafından tâbileri, hâdimleri bulunduğunu, bunların kendisine ileride olacak şeylere dair haber getirdiklerini iddia edermiş.

Bir kısmı da ibtida bazı vesâil ve vesâit istimal ederek çalınan veya kaybolan şeyin bulunduğu yeri tayin etmek iddiasında bulunurmuş. Buna arraf da denirdi, diye izah ediyor.

Tarihin her devrinde, her millette bilhassa muharebe gibi sıkıntılı zamanlarda istikbale ait şuunât-ı kevnîyyeyi vukuundan evvel sezebilmek için türlü türlü falcılıklar revac bulmuştur.

Arapların Ezlamı, Fars ve Rum’un tavla ve satranç oyunları ile remiller, tencimler, hep birer kehanet vasıtalarıdır.

Garplılar arasında falcılığın ve kehanetin en çok kaynaştığı günler sene başlarıdır. Her sene başında yeni senenin tâlîi mukadderatı namına türlü türlü efsaneler yayın-

lanır günümüzde...

İslâm Dini her türlü hurafelerle mücadele ederken kehanetle mücadele etmeyi de ihmal etmemiştir. (*Tecrid-i Sarih t.C.6, S.541, 543*)

Günümüzde falcı, kâhin ve büyücülere en fazla koşanlar ve onlara para kazandıranlar da maalesef cahil kadınlardır. Evham dediğimiz manevi hastalık onları rahatsız ettiği ve hemen pek çok şeylerden de kuşkulandıkları için günlerinin büyük bir bölümünü falcı, kâhin ve büyücülerin yanlarına gitmekle, onlara bir takım sualler sormakla, büyü yaptırmak veya büyü çözdürmekle, fal bakmak veya baktırmakla tüketirler...

Bazı kimseler de üç beş kelime öğrenmekle kendini kâhin, müneccim veya büyücü olarak tanıtmaya kalkışmakta, bu yolla haksız kazanç temin etmektedirler.

Yalnız bu hâliyle kalmayıp küfrün, batıl ve hurafelelerin yayılmasına, zihinlerin karışmasına, kalplerde ışılda-yan iman nurunun etkilenmesine neden olmaktadır.

Bugün cehalet kalıntısı olmasına rağmen, bu tür işleri, yani falcılık, kehanet ve büyücülüğü meşru kabul eden, onlarla meşgul olmayı, o küfür kokan işleri öğrenmeyi ve öğretmeyi bir marifet zanneden insanların sayıları az değildir günümüzde...

Bu konular zaman zaman TV ekranlarına da yansımakta, bazı filimlerde yer almakta, hatta çizgi ve çocuk filimlerinde de açık bir şekilde sergilenmektedir. Örneğin TV ekranlarından düşmeyen bir Süper Nine filmi gerçekten de saf ve temiz dimağları, körpe zihinleri, münbit kalpleri zedelemiş, inanan insanları rahatsız etmiştir. Çocuklarımız ve gençlerimiz üzerinde menfi yönde etkiler yapmış-

tır. Gerçi bunun bir gerçek olmadığı, rol icabı hokkabızlıklar yapıldığı bazı çevrelerce bilinmektedir.

BİR KÂHİNİN ÂKİBETİ

İslâm Dini, Hak dinlerin en mükemmeli ve en sonuncusudur. Bu nedenle, onun hükümleri kıyamete kadar bâkidir. Tahrife uğramayan tek Hak din, İslâm Dini'dir. İnsanlara, Hakkı, hakikati, kurtuluşu, saadet ve mutluluk yollarını gösteren, ebedi huzura kavuşturacak prensipleri öğretene, inananları ruhen kemale erdiren tek Din'dir. Mukaddes kitabımız Kur'ân-ı Kerim ve O'nun en büyük tefsiri hükmünde olan Peygamberimiz (S.A.S) Efendimizin mübarek sözlerini teşkil eden Hadis-i Şerifleri incelediğimiz zaman görürüz ki; önce inanç bütünlüğü, güzel ahlâk ve salih ameller emredilmiş, kötülükler ve günah olan şeyler ise yasaklanmıştır. Ayrıca geçmiş ümmetlerden kıssalar beyan edilmiştir. Bu kıssalar, ders ve ibret içindir.

İşte bu tarihi kıssalardan birini de Peygamberimiz (S.A.S) Efendimiz haber veriyor:

Süheyb (R.A)'den rivayet edildiğine göre Rasulullah (S.A.S) şöyle buyurmuştur:

“Sizden öncekiler içinde bir padişah ve onun bir Kâhini vardı. Bu kâhin ihtiyarlayınca Padişah'a:

- Ben ihtiyarladım, bana bir uşak gönder ki ona kâhinlik öğreteyim, dedi. Padişah da bir delikanlı gönderdi. Bunun yolu üzerinde bir Râhib vardı. Delikanlı, bunun katında oturdu ve sözlerini dinledi, hoşuna gitti. Sonra Kâhin'e her gittiğinde Rahib'e uğrar ve onun yanında otururdu. Kâhin'in yanına geldiğinde (geç kaldın diye) Kâ-

hin delikanlıyı döverdi. Delikanlı bu hâli Rahib'e söyleyince, Rahib ona şöyle dedi:

- Kâhinden korktuğunda: "evde alıkoydular", ailen-
den korktuğunda ise "kâhin alıkoydu" de.

Durum böyle devam edip giderken, delikanlı günün birinde insanların yolunu kesen büyük bir hayvana rastladı ve bunun üzerine:

- Kâhinin mi yoksa Rahibin mi efdal olduğunu işte bugün öğreneceğim, diyerek eline bir taş aldı ve:

- Allahım! Eğer Râhibin işlerini, kâhinin işlerinden fazla seviyorsan hayvanı öldür ki insanlar geçsin, dedi. Ve taşını attı hayvana ve onu öldürdü. Halk da yollarına devam etti. Sonra delikanlı Râhibin yanına geldi ve hadiseyi ona söyledi. Râhib:

- Yavrucuğum, bugün sen benden efdalsin. Senin şanın gördüğüm dereceye ermiş, sen muhakkak yakında büyük bir belaya uğrayacaksın. Eğer başına bela gelirse benim bulunduğum yeri söyleme, dedi.

Delikanlı, körleri ve (abraşları) ala tenlileri kurtarır, insanların diğer hastalıklarını da tedavi ederdi. Padişahın meclis arkadaşlarından o günlerde kör olan birisi bunu işitti; bir çok hediye ile delikanlının yanına gitti ve:

- Eğer, beni hastalığımдан iyi edersen bu hediyeleri sana veririm, dedi. Delikanlı da:

- Ben kimseye şifa veremem, ancak Allahü Teâlâ şifa verir. Allah'a imân edersen ben de Allah'a dua ederim. O da sana şifa verir, dedi.

Bunun üzerine bu adam, Allah'a imân etti. Allahü Teâlâ ona şifa verdi. Sonra bu adam Padişahın yanına geldi ve evvelce oturduğu gibi onunla oturdu. Padişah:

- Gözünü sana kim iade etti? diye sordu. O da:
- Rabbim iade etti, diye cevap verdi. Padişah:
- Senin benden başka Rabbin mi var? dedi. O adam:
- Benim de Rabbim, senin de Rabbin Allah'dır, dedi.

Bunun üzerine Padişah o adamı yakaladı ve durmadan işkence etti. Nihayet bu adam, delikanlının yerini söyledi. Delikanlı getirildi. Padişah ona:

- Oğlum, demek senin sihrin körleri ve ala tenlileri iyi edecek dereceye geldi; şu ve şu işleri yapıyorsun, dedi. Delikanlı:

- Ben kimseye şifa veremem ancak Allahü Teâlâ verir, dedi. Bunun üzerine Padişah sonu tuttu ve devamlı olarak işkence etti. Nihayet delikanlı, Rahibin yerini söyledi. Hemen Rahib getirildi ve "dininden dön" denildi, lâkin dinlemedi.

Bunun üzerine Padişah, testere istedi ve Rahibin başının tam orta yerine koyarak onu ikiye ayırdı, Her parçası bir yana düştü. Sonra delikanlı getirildi ve dininden dön, diye söylendi, fakat dinlemedi. Padişah, onu kendi vezirlerinden bir cemaata teslim etti ve onlara şöyle dedi:

- Bunu falan dağa götürünüz ve oraya çıkarınız. Dağın tepesine vardığınızda dininden dönerse ne âlâ, dönmeyen onu dağın tepesinden atın.

Bunun üzerine onu götürdüler ve dağa çıkardılar. Delikanlı:

- Allahım, bunların haklarından gel, dedi. Bu duadan sonra dağ sarsıldı, onlar da yuvarlandılar. Delikanlı yürüyerek Padişah'ın yanına geldi. Padişah ona:

- Arkadaşların ne oldu? dedi. Delikanlı:
- Allah, beni onlardan kurtardı, dedi. Bundan sonra

Padişah, delikanlıyı kendi yakınlarından diğer bir cemaata teslim etti ve:

- Bunu (karkur denilen) gemiye koyup deniz ortasına götürünüz, dininden dönerse ne âlâ, dönmezse denize atın, dedi. Hemen delikanlıyı alıp gemiye götürdüler. Delikanlı:

- Allahım, bunların haklarından gel, bunları benden def et, dedi. Bunun üzerine gemi onlarla beraber devrildi onlar boğuldular. Delikanlı yüzerek Padişahın yanına geldi. Padişah ona:

- Arkadaşlarını ne yaptın? dedi. Delikanlı

- Allahü Teâlâ beni onlardan korudu, dedi ve şunu ilâve etti:

- Benim emredeceğim işi yapmadıkça sen beni öldüremezsin, dedi. Padişah:

- Nedir o? dedi. Delikanlı şöyle söyledi:

- Ahaliyi geniş bir alana topla. Beni de hurma kütüğüne bağla. Sonra okdanlığımdan bir ok al, onu yayın tam orta yerine yerleştir. Sonra: “Delikanlının Rabbi olan Allah’ın adı ile” de ve oku at. Eğer bunu yaparsan beni öldürürsün, dedi.

Bunun üzerine Padişah, halkı düz bir meydana topladı. Delikanlıyı hurma kütüğüne bağladı. Sonra delikanlının ok kabından bir ok aldı. Oku yayın ortasına koydu. “DELİKANLININ RABBİ OLAN ALLAH’IN ADIYLA” dedi ve oku attı. Ok delikanlının şakağına rastladı. Delikanlı elini şakağına koydu ve öldü. Bunun üzerine ahali:

- Delikanlının Rabbi olan Allah’a imân ettik, dediler. Sonra Padişah çağrıldı. Ona:

Korktuğun şeyi gördün mü? Vallahi korktuğun başı-

na geldi. Ahali imân etti, dediler. Daha sonra sokak başlarına hendekler açılmasını emretti. Hendekler alevlerle dolu idi. Padişah:

- Yeni dinden dönmeyen kimseleri zorla ateşe atın, yahut onları ateşe girmeye zorlayın, dedi. Bu işler yapıldı. Nihayet elinde bir çocukla bir kadın geldi. Lakin biraz durakladı. Çocuk ona:

- Anneciğim, dişini sık, sabret; zira sen Hak üzeresin, dedi'' (Müslim, Riyazussalihin, Terc. C.2, S.60-63).

MÜSLÜMAN OLDUKTAN SONRA KÂHİNLİĞİ TERK ETTİ

Bir gün, Ömer ibni Hattab (R.A) oturuyordu. O sırada yanından bir adam geçti.

- Ya Ömer! Bu adamı tanıyor musun? dediler.

- Hayır, tanımıyorum. kimdir o? dedi.

- Kendisine cinlerden olan hizmetçisinin Resulullah'ın Peygamberliğini haber verdiği Suvad bin Garib'dir, dediler.

- Öyleyse haber verin de yanıma gelsin, dedi. Adam Hz. Ömer'in yanına geldiğinde ona:

- Sen Suvad bin Garib misin? diye sordu. Adam da:

- Evet, cevabını verdi. Hz. Ömer (R.A):

- Sen hâlâ kâhinlik yapıyor musun? dedi. Adam (bu söz üzerine çok öfkелendi ve):

- Ya Ömer, Müslüman olduğum günden beri kimse bana böyle bir şey sormadı, dedi. Hz. Ömer (R.A):

- Sübhanallah! Cahiliyye devrinde senin kâhinlik yapman bizim putlara tapmamızdan daha mı çirkin birşey? Senin irtibat halinde olduğun cin'in Rasulullah'ın bi'seti

hakkında neler söyledi, bize anlatır mısın? dedi.

Adam:

Evet ya Ömer, bir gece ben uyku ile uyanıklık arasında bir hâldeyken cin'im gelip beni ayağıyla sarstı ve daha sonra:

- Ey Suvad oğlu Garib! Kalk, beni dinle ve eğer aklın varsa bana kulak ver. Bir Peygamber gönderilmiş, insanları Allah'a imâna ve O'na ibadet etmeye davet ediyor. (Sözlerine devam ederek) Cinlerin bu Peygamberi aramak üzere develere binip doğru yolu bulmak için Mekke yolunu tutmalarına hayret ediyorum. Cinlerin doğru sözlülere yalancıları gibi değildir. Sen de kalk, Haşimoğullarından bu seçkin insanın yanına git, anlamında şiir okudu. Cin'e:

- Dünden beri uykusuzum, rahat bırak beni de uyuyayım, dedim. Ertesi gece yine gelip aynı şekilde beni uyardırarak:

- Ey Suvad bin Garib! Beni dinle de kalk. Eğer akli selim sahibi biri isen benim sözlerime kulak ver. Haşimoğullarından insanları Allah'a imâna ve O'na ibadete davet eden bir Peygamber gönderilmiştir, dedi ve ondan sonra da:

- Cinlere ve cinlerin şaşkına dönmelerine ve doğru yolu bulmak için Mekke'nin yolunu tutmalarına şaşıyorum doğrusu... Cinlerin inananları, inkâr edenleri gibi değildir. Sen de kalk ve Haşimoğulları'ndan Mekke'nin tümsek ve taşlı yerinde oturan o seçkin insanın yanına git, anlamında bir şiir okudu. Ben yine:

- Dünden beri uykusuzum, bırak da uyuyayım, dedim. Üçüncü gece de gelip aynı şeyleri anlatınca ben kalktım. Bu bir imtihandır, Cenab-ı Hak beni imtihan ediyor dü-

şüncesiyle yola koyuldum. Mekke'ye vardığımda Rasulullah (S.A.S) Ashabı ile birlikte oturuyordu. Hemen huzuruna vararak:

- Ey Allah'ın Rasulü beni dinleyin, dedim.

Rasulullah (S.A.S)

- Söyle (dinliyorum), buyurdu.

- Üç gecedir, uykumun en tatlı bir anında iken gözüm olan cin gelip bana Haşimoğulları'ndan bir peygamber gönderildi, diyor. Yemin ederim ki yalan söylemiyorum. Onun bu haberi üzerine hemen toparlanıp buraya geldim. Şehadet ederim ki Allah'dan başka ilah yoktur ve senin söylediklerin (her sözün) doğrudur.

Ey temiz olan sülâlenin evladı! Peygamberler içinde Allah'a en yakın olan sensin.

Ey yeryüzünde yürüyenlerin en iyisi! Her ne kadar benim saçlarım kötü yollarda ağarmış ise de şimdiden sonra bana iyiliği öğret. Ve hiçbir şefaâtçının Garib oğlu Suvad'a sahib olamayacağı günde bana şefaât et, anlamında bir şiir okudum.

Bunun üzerine gerek Rasulullah (S.A.S) ve gerek O'nun ashabı öyle sevindiler ki, yüzlerinde sevinç belirtileri gördüm, dedi.

Bunun üzerine Hz. Ömer, hemen yerinden kalkıp onu sevgiyle kucakladı ve ona:

- Cinlerden olan gözcün yine geliyor mu sana? diye sordu.

- Kur'ân-ı Kerim'i okumaya başladığım günden beri bana gelmedi. Zaten ben de cin'in bana gelmesini istemiyorum. Zira Kur'ân'ın bana verdiği bilgiler, cinlerin bana verdiklerinden çok daha gerçektir, dedi. (El-Bidaye)

GAYB NEDİR?

Gayb: “İnsanın müşahade ve bilgi sınırları dışında kalan gerçekler âlemi” diye tarif edilir. Bu açıdan ele alındığı zaman her insanın gayb sınırları şahsi bilgileri ölçüsünde derecelidir.

Bir Peygamberin gayb bilgisi ile sıradan bir insanın gayb bilgisi elbette bir değildir.

En yüksek bilgi ve idrak seviyesinden en aşağı avami bilgilere kadar olan gayblara: “hükmi ve nâfi gayb” adı verilir. Bir de: “Hakiki ve mutlak gayb” vardır ki; bu, Allah’a aid ve EL-BATIN sıfatının sınırı olmayan tecelliler âleimidir. Bu gayba hiç kimse muttali olamaz.

Ancak Meleklerden, Peygamberlerden dilediği kullarına ve lüzumu kadar gaybi kıymetlerini açar. Evliyaullahın (Allah’ın veli kullarının) bilgileri de bu gayb ilmine dayanır. Şu fark ile:

Peygamberlerin gaybi bilgileri vehbi ve şaşmaz. Evliyaullahın gaybi hakikatleri ise-yakınlaşma ve nefsi temizlik dereceleriyle mütenasip-kesbidir.

Fenni keşifler, ilmi buluşlar, şairane bedialar da zeka, tahsil, mesai, kabiliyet ve duyuş derecelerine göre mad-di kesb ve kazanma kanununa dayanır.

Demek ki: İlâhi ilimler, Peygamberlere özel bir terbiye ve imtiyazlı bir gelişme neticesi zaruri bir ihsan şeklinde açıldığı gibi Velilere de mânevi kazançlardan olan nefsi-ni ilâhi ahlâk ile terbiye, ibadet, Kur’an ve Hadis ilimlerinden istifade, rüya inkişafı gibi vasıtalarla Hakk’a yakınlık derecelerine göre lütfolunur.

Velilerin gaybe dair varidat-ı kalbiyelerine “keşif” de denir. Fakat mânevi esaslar dahilinde olan keşif ile maddi kazanmalar ve çalışmalar neticesi olan keşfi birbirinden ayırdetmek gerekir.

Bunu ayırdedemeyen bazı zavallılar, Evliyaullahın kerametleriyle ehl-i fennin icad ve ibdalarını birbirine karıştırmakta ve hatta bazıları daha da ileri giderek mucizelerle fenni ibdaların bir farkı olmadığını iddia etmektedirler. Bunlara:

“İlmi cehalet ve fikri sapıklık” demek münasip olur.

Mucize ile kerameti ve ehli fennin icad ve ibdalarını birbirinden ayırdedemeyen, aralarındaki mukayese edilemeyecek kadar büyük farkları göremeyen insanlar elbette cahillerdir. İslâm’dan nasib alamamış, kalbini Kur’ân nuruyla aydınlatamamış zavallı kimselerdir.

Mucize, yalnız Peygamberlere mahsus harikulade hâllerdir. Peygamberliklerini isbat etmek için Allah tarafından verilen özel bir lütuftur. Peygamberlerin dışında hiçbir insan mucize gösteremez. O şeref yalnız Peygamberlere hasdır.

Keramet ise Evliyaullahda (Allah’ın Veli kullarında) zuhur eder. Keramet de Allah’ın bir lütfudur. Velilere münhasırdır.

Bir de istidraç adı verilen bir durum vardır ki, o da kâfirlerde meydana gelir. İstidraç küfürdür. Kâfirin küfürünü artırmaktan ve insanı küfre sürüklemekten başka bir iş için kullanılmaz.

Şuurlu bir Müslüman, Mucize, Keramet ve istidraç arasındaki muazzam farkı idrak eder. Ona göre hareket etmesini bilir.

Bir takım cahiller de gaybi hakikatleri; kâhinlerden, bilici ve buluculardan, yıldızname bakıcılarından, falcılardan, kuş niyetlerinden, cincilerden, ruh çağırıcılardan, medyumlardan, tılsımcılardan, sihirbazlardan öğrenmeye çalışmakta ve çeşitli yolsuzluklara, sapıklıklara düşmektedirler.

Gaybi bilgilere vakıf olabilmek için günlerce, aylarca hattâ yıllarca büyücülerin dizleri önünde dizçöküp kalkmayan ve onlardan ders almaya çalışan falcılık ve kehanet öğrenen, ruhları çağırmaya çalışan, akıl almaz hareketler yapan, günlerce aç ve susuz kalan ancak bu şekilde gaybi ilimlere vakıf olabileceğini zanneden zavallılar az değildir günümüzde...

Eskiden, yani Rasulullah (S.A.S) ın Peygamberliğinden önce bazı kimseler gaybden haber verir, semavi sırlarla alakalı olduklarını söylerlerdi. Bazı sözleri de doğru çıkardı. Araplar bunlara: “Kâhin veya Arraf” derlerdi. Yani gaibden haber verici ve kayıpları bulucu, gönülleri bilici adamlar demekti.

Bazı fesatçı ve anormal kimselerin şeytani faaliyetlere müsait oluşu; onları, cinlere, hayallere, evhamlara sevkemiş ve kâhinliği, falcılığı, büyücülüğü meslek edinmelerine neden olmuştur.

Kur’ân-ı Kerim, bu konuda bize uyarıcı ve veciz bilgiler vermektedir.

Meleklerin sahası olan semalar; cihan idaresine ait ilâhi sırlarla doludur. İlâhi emirlerin alınıp Meleki vazifelerin konuşmalarını ihtiva eden bir mele-i âlâ (yüce ve kudsi meclis) den bahseden kitabımız; dünyaya ait haberleri ve vazifeleri konuşan meleklerden cinlerin havadis topladık-

larını Cin Sûresinde şöyle beyan buyurmaktadır:

إِنَّا زَيْنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِزِينَةِ الْكَوَاكِبِ * وَحِفْظاً مِنْ
كُلِّ شَيْطَانٍ مَّارِدٍ * لَا يَسْمَعُونَ إِلَى الْمَلَأِ الْأَعْلَى
وَيُقَذَّفُونَ مِنْ كُلِّ جَانِبٍ * دُحُوراً وَلَهُمْ عَذَابٌ
وَاصِبٌ * إِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ فَأَتْبَعَهُ شِهَابٌ ثَاقِبٌ *

“Gerçekten biz, en aşağıda olan gökyüzünü yıldızlardan ibaret bir süsle donattık. (Hem o göğü) itaatten çıkan her şeytandan koruduk. O şeytanlar, melekler topluluğunun kelamını dinleyemezler; her taraftan kovulup atılırlar. Uzaklaştırılırlar. Onlara (ahirette) devamlı bir azab var. Ancak (o şeytanlar içinden meleklerin sözünü) bir çalıp kapan olur. Onu da yakan parlak bir yıldız takip eder.”
(Saffat Sûresi, 6.7.8.9.10)

Hicr sûresinde ise:

وَأَنَّا لَمَسْنَا السَّمَاءَ فَوَجَدْنَاهَا مُلِئَتْ حَرَساً شَدِيداً
وَشُھُباً * وَأَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقَاعِدَ لِلسَّمْعِ فَمَنْ
يَسْتَمِعِ الْآنَ يَجِدْ لَهُ شِهَاباً رَصَداً

“Doğrusu biz (cinler topluluğu, meleklerin sözlerini dinlemek için) semayı yokladık da onu (meleklerden ibaret) çok kuvvetli bekçiler ve Şihaplarla (akan yakıcı yıldızlarla) doldurulmuş bulduk.” “Halbuki biz (Peygamberin gönderilmesinden önce) haber dinlemek için göğün bazı (bekçilerden boş) yerlerine otururduk; fakat şimdi, kim

dinleyecek olursa kendisini gözetleyen bir şihap (yakıcı bir yıldız) buluyor.” (Cin suresi, 8-9)

Saffat sûresinde de:

وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَزَيَّنَّاهَا لِلنَّاظِرِينَ *
وَحَفِظْنَاهَا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ * إِلَّا مَنْ اسْتَرَقَ
السَّمْعَ فَاتَّبَعَهُ شِهَابٌ مُبِينٌ *

“Gerçekten biz, gökte burçlar yarattık ve göğü bakan kimseler için yıldızlarla süsledik. Ve göğü taşıyan (Allah’ın rahmetinden kovulan) her şeytandan koruduk. Ancak, kulak hırsızlığı eden şeytan vardır ki onu, apaçık bir yıldız takip eder (ve üzerine düşerek) onu yakar)”. (Hicr Sûresi, 16.17.18)

Bütün bu mübarek âyetler, bize semaların meçhul idaresinden ve yerle gök arasındaki münasebetlerden derin ve insanca bir üslub ile hakikat ve ifşa pencereleri açmaktadır.

Maddi gözler için görünmez varlıklar olan cinlerin müfsidler, semavi sırlara vakıf olabilmek emeliyle semanın muayyen noktalarına kadar yükselirler ve oradaki meleklerin ilâhi idareye ait sır teatilerinden haberler almak isterler. Ve bunu fırsat buldukça yapmaya çalışırlardı.

Lakin Peygamberimiz (S.A.S) Efendimizin Peygamberliği ve irşadıyla yeni bir mânevi hayata girecek olan dünyayı müfsid cinlerin faaliyetlerinden muhafaza için sema, şihablarla özel bir muhafaza altına alınmıştır.

Eskisi gibi rahatça haberler alamıyorlar ve kapmaca kulak hırsızlığı ile bir haber alınacak olursa; arkalarından

şihablar, ateşin mermiler halinde süzüldüğü bu mânevi em-niyet, Bi'set-i Muhammediye şerefine kurulmuştu.

O zaman, bir takım müfsid ve kâhin adını alan insanlar fesaddaki iştirakleri dolayısıyla-cin şeytanlarından bazı haberler alırlar; bunların içinde bulunan bir habere yüz-lerce yalan eklemek suretiyle müfsidlik icra ederlerdi.

Nitekim bir Hadis-i şerifte:

Hz. Aişe (R. anha) validemiz Rasulullah (S.A.S)in ka-hinlerden şöyle sual açtığını hikaye eder:

— **Ya Rasulallah! Kahinler bize bir takım şeyler söy-lüyorlar. Onları doğru buluyoruz...**

Resulullah (S.A.S):

— **O, Hak bir kelimedir. Yani doğru bir sözdür ki; onu cinni ezberler ve dostunun kulağına atar; o doğruya da yüz yalan ilave eder”** buyurdu.

Cin ve insanların fesat ihtilatları neticesi zuhur eden kahinlik; yüzde bir doğru ile piyasaya çıkmış bir butlan mesleğidir. İnsan ve cin Şeytanları daima dostlarına fesad kelimelerini telkin ederler ki, hakikat erbabıyla mücadelenin ardı arası kesilmesin...

İşte bu kâhinler ve benzeri hurafeciler; Türlü şeytan-lar ve yaldızlı sözlerle parlak ve cazip yalanlarla kalpleri kendilerine meylettirmeye, fesada sürüklemeye çalıştıkları için bir âyet-i kerimede:

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيَاطِينَ الْإِنْسِ وَالْجِنِّ
يُوحِي بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ زُخْرَفَ الْقَوْلِ غُرُورًا
وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ *

“Böylece biz her Peygambere, insan ve cin şeytanlarını düşman yaptık. O şeytanlar, aldatmak için birbirlerine lafın yaldızlısını telkin ederler. Eğer Rabbin dileseydi bunu yapamazlardı. O halde onları uydurmakta oldukları yalanlarıyla başbaşa bırak...” (En’am Sûresi, 112)

Âyet-i Kerimede açıkça belirtiliyor ki; insan ve cin şeytanlarının maksatları imâna girmemiş kalpleri kendilerine meylettirmek için bir fesat faaliyetinden ibarettir.

Lâkin Kur’an’la aydınlanan gerçek mü’minler, müfsidlerin parlak sözlerine, kâhin ve falcıların hilelerine aldanmaz ve kendilerini kaptırmazlar.

Vaktiyle beşerin cehaletle kararmış mukadderat semalarında makam tutan kahinler, falcılar, sihirbazlar, bilici ve bulucular gibi insan ve cin şeytanları, bugün de ulumu Muhammediye ve Kur’an ziyası karşısında tutunamıyorlar, başlarına yağan âyet şihablarının ateş sağnaklarının altında mahvoluyorlar. Bu suretle ulviyet yolları gerçek şihablarıyla muhafaza altına alınmış bulunmaktadır.

Eskiden olduğu gibi zamanımızın da asrî kahinleri vardır. Ruh çağırmalar, uyutmalar, medyum söyletmeler, cinlerin rehberliğinde define aramalar, cinleri toplayıp kâselelere bakmalar, tütsülerle cin cemiyetleri tertip etmeler, kurşun dökmeler, bakla ve fincan falları açamalar, aç kuşların gagalarından istikbal haberleri beklemeler hatta gazete sütûnlarında yer alan burç falları neşriyatı hep bu cümledendir.

Eskiden çok sık rastlanırdı böyle aç kuşlarla fal baktıranlara... Kafese konulmuş bir güvercin, önünde bir sehba ve düzgün bir şekilde sıralanmış içerisinde bir takım fallar yazılı istikbale ait ifadeler yer alan kâğıtlar...

Kuş bakıcısı eline aldığı bir yemi kuşa doğru uzatıyor. Zavıllı kuş, aç olduğu için yeme doğru saldırıyor ve ister istemez gagası öndeki sehada muntazam sıralanmış içindeki fal yazılı kâğıtlara takılıp yerlerinden çıkarıyor.

Falcı adam, kuşun gagasıyla yerinden çıkan fal kâğıdını alıyor. Hemen açıp içinde yazılı bulunan falı okuyor. Ne çıkarsa bahtına...

Şimdi de yalnız büyük şehirlerde rastlamaktayız bu tür falcılara.. Bilhassa İstanbulda, Yeni Cami, Beyazıt, Sultan Ahmed ve Süleymaniye Camileri önleri ile Gülhane ve yıldız parklarında bu tür falcı ve kâhinlere rastlamak mümkündür. Bu fâlcı ve kâhinlerin müşterileri de en fazla aydın geçinenlerdir.

İslâm Dini, bu ve benzeri asılsız, oyalayıcı, hurafat teşekküllerini tamamen yıkmış ve yerine gerçekler teşkilatını ikame etmiştir.

Bir Hadis-i Şeriflerinde Sevgili Peygamberimiz (S.A.S) Efendimiz mealen şöyle buyuruyorlar:

“Kim bir biliciye (kâhin, arraf, falcı vs.) varıp ondan bir şey sorar ve onu tasdik ederse kırk gün namazı kabul olmaz.”

Ne büyük bir tehdid! Binaenaleyh Müslümanlar, böyle rezaletlere kapılmazlar.

Yolumuz efsane değil, hakikat yoludur. Allah bütün Muhammed ümmetini imansızlık ve ahlâksızlık karanlıklarından muhafaza buyursun. (Amin). *(Fatih minberinden mü'minlere hutbeler, C.2,S. 204,206)*

Bugün böyle bir tehdid bilinmekte ve her fırsatta duyurulmakta iken hâlâ falcı, kahin ve böyücülerini yanlarına koşup onlardan yardım dilenen zavallıların kulakları

çınlasın ve her azabı göz önüne alsınlar...

Bir Müslümanın böyle batıl ve hurafelere, İslâm düşmanlarının oyununa inanması ve bunların doğruluğunu tasdik etmesi halinde kırk gün namazının kabul olunmayacağını Sevgili Peygamberimiz (S.A.S) Efendimiz haber veriyor.

Bilhassa büyük şehirlerde falcı, kâhin ve büyücülerin etrafında toplanan, ümitlerini onlara bağlayan, kıymetli zamanlarını öldüren, paralarını kaptıran zavallı kadın-erkek, genç-ihtiyar insanları görünce: “Bunlar hangi dine mensup?” demekten kendimizi alamıyoruz.

Yüce Dinimiz İslam, bir falcı, kâhin ve büyücüye giderek onların söylediklerini tasdik etmeyi büyük günahlardan saymıştır. Yine onlara soru sorup karşılığında alınan cevap için: “doğru söylüyorsun, evet gerçekten öyledir” diye tasdik etmek haramdır. Falcı, kâhin ve büyücüye ücret ödemek de büyük günahlardandır.

Yıldızlardan, kader tecellilerinden geleceğe ait bir takım bilgiler öğrenmek, bu yolda çaba sarfetmek zihinleri bulandırır, akılları ifsad eder, imana zarar verir. Çünkü onları dinleyen, söylediklerine kulak veren, anlattıklarını doğrulayan, verdiği haberleri tasdik eden bir kimse, onlarda büyük bir kuvvetin olduğuna, kendisinin ve başkalarının bilmeyip sadece falcı ve kâhinlerin bildiklerine kendini kaptırır.

Böylece kendisinde bir takım anormallikler belirir. Sevineceği yerde üzülür. Üzüleceği yerde sevinir. Tedbir alınması gereken işlerde tedbirsiz kalır. Kendini koruması, müdafa etmesi gereken yerde savunmasız kalır. Rahat etmesi gereken zamanlarda ise bazı evhamlara ve endişele-

re kapılır. Nasıl hareket edeceğini şaşırır, kalır. Bu durumda hayır ümid ettiği zaman karşısına şer; şer olacağını tahmin ettiği zamanlarda da karşısına hayır çıkıverir.

İslâm Dini, insanın bedenine zarar veren, insan sağlığını tehdid eden, bedenini yıpratın zararlı olan her şeyi yasaklamıştır. Yüce dînımız, insanın yalnız bedenine değil, ruhuna, ruhi yapısına, aklına da büyük önem vermiştir. Ruhi yapısında bir takım aksaklıklar olan ruhi dengesizlik içinde bulunan, aklından olan, ruhsal bunalım içinde kıvranan bir insanın bedeni ne derece sağlam olursa olsun, ruhen hasta olduğu için huzur yüzü göremez. Mutlulu olamaz.

Dinimiz, ruhumuzu, ruhi yapımızı, ruh sağlığını, aklımızı tehdid eden, ruhi dengemizi sarsan her şeyi haram kılmıştır.

İşte insanın geleceği ile ilgili yalan yanlış beyanlar ihtiva eden, ilimle hiç bir ilgisi olmayan, bazı tahmin ve ön yargılardan ibaret, insanın ruhi yapısına etki eden, insanı ruhi bunalımlara iten falcılık, kehanet ve büyücülüğü kesin olarak haram kılmıştır.

Bunları meslek haline getirmek, kazanç vesilesi yapmak, haramdır. Büyücü, falcı ve kahinlere gitmek, onları dinleyip söylediklerini tasdik etmek, çalışmalarında yardımcı olmak onları bu işleri yürütmeye teşvik etmek, bazı insanları aldatıp onların yanlarına götürmek, para vermek, para aldirmek, zihinleri bulandırmak, insanları kahin ve falcılar aracılığı ile gelecek için endişelendirmek büyük günahlardandır.

Bir kötülüğün, bir fitnenin, bir masiyetin yayılmasına neden olmaktır ki büyük günahlardan sayılmıştır.

Herhangi bir konuda ilmine güvenilen âlim ve fazıl insanlarla istişare yapmak sünnettir. Ayrıca yapılacak herhangi bir iş için de istihare yapmak meşrudur.

İnsanları falcı kahin ve büyücülerin o korkunç tuzaklarından kurtaran istişare ve istihareye başvurmak en güvenilir yoldur.

Evham, vesvese ve manevi endişelerden kurtulmak için Allah'a tevekkül etmek, korku ve endişelerden, musibetlerden korunmak için de Allah'a sığınmak gerekir. Bir mü'min için en büyük sığınak Allahın himayesidir.

Rengârenk çiçeklerle süslü, yemyeşil, kuşların cıvı cıvı ötüştüğü, tertemiz ve berrak suların şırıl şırıl aktığı, güneşin yakıcı ısını engelleyen ağaç gölgelerinin bulunduğu, insanın gönlünü rahatlatan, ruhunu okşayan, zihnini açan, ruhen ve bedenen insanı zindeleştiren Allah'ın varlığını, birliğini, kuvvet ve azametini isbatlayan tabii güzellikler dururken; batakhanelerde, sivrisineklerin mikrop taşıdıkları, hastalıkların yayıldığı, nefeslerin daraldığı, salim akıl sahiplerinin giremediği, toz ve zehirli dumanların yükseldiği yerlere teveccüh etmek, oralara koşmak oralarda yaşamak istemek akılsızlık, şuursuzluk, ahmaklık değil midir?

İşte tablolarını kelimelerle çizmeye çalıştığımız iki yol... Biri Hak, diğeri batıl... Biri güzel, diğeri çirkin.. Biri sağlam, diğeri ise hasta.. Biri zinde, diğeri perişan... Biri temiz, diğeri ise kirli ve pis... Biri İslâm'ın emrettiği yerlerde tüketilen hayat, diğeri ise İslâm'ın kesin olarak haram kıldığı yerlerde tüketilen hayatı;

Rahmet ve Hidayet kaynağı olan Kur'an-ı Kerim'de Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor:

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالدَّمُ وَلَحْمُ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهْلَ
لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ وَالْمُنْخَنِقَةُ وَالْمَوْقُوذَةُ وَالْمُتَرَدِّيَةُ وَالنَّطِيحَةُ
وَمَا أَكَلَ السَّبْعُ إِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى التُّصُبِ
وَأَنْ تَسْتَقْسِمُوا بِالْأَزْلَامِ ذَلِكُمْ فَسُقُ الْيَوْمَ يَتَسَلَّلُونَ
كَفَرُوا مِنْ دِينِكُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِ الْيَوْمَ
أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ
لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا

“Size şunlar haram edilmiştir: Ölü, kan, domuz eti, Allah’dan başkası adına boğazlanan-(henüz canı üstünde iken yetişip) kestikleriniz müstesna, olmak üzere boğulmuş, vurulmuş, yukarıdan yuvarlanmış (başka bir hayvan tarafından) boynuzlanmış, canavar tarafından parçalanmış olup da ölenler, dikili taşlar üzerinde (onlar adına) boğazlanan (hayvanlar), fal oklarıyla kısmet (ve hüküm) aramanız... İşte bunlar, yoldan çıkıştır. Bugün kafirler, dininiz(i söndürebilmek)den ümidlerini kestiler. Artık onlardan korkmayın. (Yalnız) benden korkun. Bugün sizin dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslâm’ı (seçtim, ondan) hoşnud oldum.” (Mâide sûresi, 3)

Allah’ın haram kılmış olduğu bazı işler bu âyet-i kerime açık bir şekilde beyan edilmiştir. Bu haramlardan bir tanesi de şüphesiz fal oklarıdır. Fal okları ile kısmet aramak, hüküm çıkarmak, teşebbüs edilen bir işin hayır

mı şer mi olduğu hakkında fikir beyanında bulunmak, fal okları ile gelecek hakkında ileri geri bir takım hüküm ifade eden sözler söylemek evet bütün bunlar haramdır.

Ayet-i Kerimede belirtilen fal oklarından maksat, elbette falcılık ve kehanettir. O gün Araplar arasında en fazla yaygın olan fal ve kehanet türlerinden biri de şüphesiz fal okları idi. Fal okları ile kısmet aramak, hüküm çıkarmaktı. Bu nedenle fal çeşitlerinden yalnız fal okları zikredilmiştir.

Günümüzde ise bunun çok çeşitleri vardır. Gayb ilmi olarak tanıtılmaya çalışılan bu falcılık ve kehanet oyunları aslında ilim olmaktan çok uzak, bir oyun bir eğlence, batıl bir inanış ve hurafeden hatta daha da ilerisi sapıklıktan başka bir şey değildir.

Bilinmeyen bilme iddiasında bulunmak, görmediğini görme sevdasında olmak ve bunu bir geçim vasıtası hâline getirmek elbette sapıklıktır. Gaybı Allahdan başka kimsenin bilmediğine ancak Peygamberlerden ve Evliyaullahdan Allah tarafından bildirildiği kadar bildiklerine inanırız.

TILISIMLI MEKTUP

Göreve başladığım 1973 yılının Mayıs ayında bir mektup postalanmıştı adresime. Kimden geldiği belli olmayan ilginç bir mektuptu bu. Ankaradan postalandığı zarfın üzerindeki, P.T.T. mühründen anlaşılıyordu.

Zarfın içindeki kağıtta, dünyayı dokuz defa dolaşan tılisimli bir mektup olduğu belirtiliyordu.

İnanılması biraz güç ama yine de “olabilir” dedik. Mektubu baştan sona kadar tekrar tekrar okuduk durduk arkadaşlarla...

Başlarken hiçbir anlam ifade etmeyen hatta Allahın adı

ile birlikte yazıldığı için belki de şirk, küfür ifadesi olan birkaç kelime...

İşte bu birkaç kelime tılsımmış. Dünyayı dokuz defa dolaşmış. Mektubu alan şahsın, bundan altı suret çıkarıp onu altı ayrı kişiye göndermesi gerekiyormuş. Aksi halde inanmayan veya göndermeyen, aradaki zinciri koparan olursa başına büyük bir felaket gelecekmiş. Ya da bu zinciri kopardığı için ceza olarak ölecekmiş. Daha bir sürü saçmalıklar...

Bunun batıl bir inanış olduğuna kanaat getirdik. İslâm düşmanları tarafından ortaya atılan hurafe fikirler olduğunda tereddüt etmedik.

Nihayet dört gün içinde altı suret çıkarıp altı ayrı adrese göndermemiz, aksi halde öleceğimiz veya başımıza büyük bir felaketin geleceği belirtildiği halde bunun tam tersine mektubu yırttık ve başkalarının eline geçmesin diye de yaktık.

Her fırsatta bunu arkadaşlarıma, yakınlarıma, tanıdıklarına anlattım durdum. Her zaman da bunun batıl bir inanış, İslâm düşmanları tarafından tertip edilmiş bir oyun olduğunu açıkladım.

Bu işin bir kâhinlik olduğu da ortadadır. Ancak Kâhin'in oyununu, planını bozmuş olduk. Mektubundaki tehditlerine aldırış etmeden... Aradan onyediyıla yakın bir zaman geçtiği halde başıma herhangi bir felaket gelmediği gibi Allah'a binlerce şükürler olsun ki sapasağlam, sıhhatli ve zinde bir hayat sürmekteyim.

İslâm Tarihini incelediğimiz zaman görürüz ki zaman zaman bu tür hadiseler olmuştur. Ancak her defasında İslâm âlimleri, bu tür safsatalıkların İslâm toplumunda ya-

yılmasına, zihinleri bulandırmasına, milleti ifsat etmesine engel olmuşlardır.

Ashab-ı Kiram'ın, âlemlere rahmet olarak gönderilen eşsiz insan, fazilet, şefkat ve merhamet örneği Hz. Muhammed (S.A.S)in etrafında adeta bir nur halkası oluşturduğu o saadet asrında kehanet reddedilmiş, haram kılınmıştır. Hiçbir Müslüman, İslamın haram kılınmış olduğu bu batıl ve hurafelere asla rağbet etmemiştir. Kehanet, putperestlik kalıntılarındandır.

Birgün Hz. Ali (K.V), büyük bir sefere hazırlanırken kahinlerden biri hemen önüne dikilerek:

— Aman efendim, bugün yola çıkmayın. Şayet çıkarmanız başınıza büyük bir felaket gelir (Belli bir saat vererek o saatte çıkmalarını tavsiye eder.)

Hız. Ali (K.V), kahinin sözlerine itiraz eder: “Rasulullahın kahini yoktu. O kahinlerin sözleriyle hareket etmemiştir. Bizim de kahinimiz olmayacaktır.” demiştir.

Kâhin'e de bir daha kahinlik yapmamasını, kehanette bulunmaya devam ettiği takdirde cezalandıracağını tenbih etmiş ve kahinin tevsiiye ettiği saatte çıkmayıp başka bir saatte yola çıkmış ve Allah'ın izniyle muzaffer olmuştur.

Bir müddet bu batıl ve hurafeler İslâm âlemine girememiştir. Sonradan imanda zayıflık, amellerde ihmâllik ve ahlâkta da gerileme ve düşüş başgösterince bu fiiller de İslâm memleketlerinde kol gezmeye başlamıştır.

Batıl ve hurafeler yayılmış, putperestlik kalıntıları her tarafı kasıp kavurmuştur. Küfür fırtınaları hemen her yeri allak pullak etmiştir. Bu fırtınalara kendilerini kaptıran insanlar da zamanla perişan olmuş, kendilerini, yakınlara

rını bu perişanlıktan kurtaramamışlardır.

Bugün Müslümanların perişan hâle gelmelerinde en büyük neden, İslâmi yaşayıştan uzak kalmaları, batıl ve hurafelere rağbet etmeleridir.

Her fırsatta İslâm Dinine, mukaddes kitabımız Kur'an-ı Kerim'e ve Müslümanlara yapılan saldırılara seyirci kalmalarından kaynaklanmaktadır.

İşte elden ele, adresten adrese, kişiden kişiye dolaşan, İslâm düşmanları tarafından zihinleri bulandırmaya, insanları telaşlandırmaya, etki altına alıp batıl ve hurafe zincirini teşkil etmeye yönelik bir mektup.

Mektup aynen şu kelimelerle başlıyordu:

“Rab bir şeyh, zineyi Rabbim,
Zineyi bir Allah, zineyi Rabbim,
Sevgi ile her şey mümkün...”

Evet mektubun geri kalan kısmına hiç bakmadan şu birkaç kelime bile bize mektubun mahiyetini, ne maksatla yayınlandığını, kimler tarafından planlandığını, hangi gayeye yönelik olduğunu gayet açık bir şekilde ortaya koyuyor. Bir kötülüğü, küfrü gerektiren herhangi bir sözü davranışı yaymak nasıl suç ise, onun yayılmasına, çoğalmasına yardımcı olmak da öylece suçtur, günahıdır.

Âlemlere rahmet olarak gönderilen Sevgili Peygamberimiz (S.A.S) Efendimiz bir Hadis-i Şeriflerinde şöyle buyuruyorlar:

“Müslümanlıkta iyi bir çığır açan kimseye açtığı o çığırın sevabı verileceği gibi o yolda gidenlerine sevabı da verilir. Bununla beraber onların sevabından da birşey ekilmez. Müslümanlıkta kötü çığır açan kimseye açtığı çığırın günahı yükletildiği gibi kendisinden sonra o yolda

gidenlerin günahı da yükletilir. Bununla beraber onların günahı da eksilmez.” (Buhari, Müslim, Riyazussalihin t.C.1,S.214)

Ebu Hureyre (R.A)den rivayet edilen bir Hadis-i Şeriflerinde Peygamberimiz (S.A.S) Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

“Başkalarını doğruluğa çağıran kimseye kendisine uyanların sevabı gibi sevab verilir. Bununla beraber onların (kendilerine uyanların) sevabından da hiçbir şey eksilmez. Sapıklığa çağıran kimseye de ona uyanların günahı gibi günah verilir. Bununla beraber ona uyanların günahlarından hiçbir şey eksilmez.”Müslim, Riyazu’s-Salihin t.C.1, S.216,217)

Bu Hadis-i Şerifin ışığı altında diyoruz ki:

Büyücülük, falcılık, kehanet, ruh çağırıcılığı vs. yollarla insanları sapıklığa, küfre, Allah’ın kesin olarak haram kıldığı işlere çağıran kimselerin seslenişlerine kulak veren, onlara uyan, onların dediklerini aynen yapan kimseler aynı günaha düçar olurlar. İnsanların günah kazanmalarına çalışan kimseye de ayrıca onlara yazılan günah kadar günah kaydedilir. Gerek gösteriler, gerekse böyle mektuplar aracılığıyla insanları küfre, sapıklığa sürükleyen insanlara inanmamak, güvenmemek, söylediklerine kulak vermemek, yapılmasını istedikleri işleri ise yapmamak gerekir inancımız ve İslâmî yaşayışımız açısından...

Eğer o büyücü, falcı ve kâhinlerin söylediklerine inanır, yapılmasını istediklerini veya tavsiye ettikleri şeyleri yerine getirirsek Allah’a ve O’nun Rasulüne muhalefet etmiş oluruz Allah korusun. Bu hareket ise, cehalettir, günahdır, isyandır, küfre doğru atılan bir adımdır.

Hiçbir Müslümanın bilerek böyle bir işe tevessül edeceğine ihtimal vermiyorum. Çünkü Müslüman şuurcludur, ahde vefalı bir insandır. İnancında ve İslâmî yaşayışında oldukça samimidir.

Mektubun devamında ise bazı yaldızlı ifadeler yer almaktadır. Kurtlu bir elmanın içindeki canlı kurdu göstermeyen dış görünüşündeki parlaklık, canlılık ve göze hoş görünüş gibi...

Aynen alıyoruz:

“Bu mektup size şans getirmek için yollanmıştır. Orijinali New England’dadır. Dünyayı dokuz kez dolaşmıştır. (1973 yılının Mayıs ayında adresime postalanan bu anlamdaki mektupda da aynen bu ifade yer alıyor ve dünyayı dokuz defa dolaştığı belirtiliyordu. Aradan geçen 13-14 yıllık bir zamandan beri hâlâ bir tur dahi dönemeyişi bunun yalan, safsata ve hurafe olduğunu isbat etmeye yeterli değil midir)”

...ve şimdi şans size yollanmış oluyor. Bu mektubu aldıktan sonra dört gün içinde yollamanız şartıyla şansın yüzünüze güldüğünü göreceksiniz. Bu şaka değildir. Onu posta ile göndereceksiniz...

Şans ihtiyacı olduğuna inandığınız kişilere bu mektubun kopyalarını yollayacaksınız. Kaderin fiyatı olmadığı için kesinlikle para göndermeyiniz. Bu mektubu kendinize saklamayınız. Aldıktan 96 saat (4 gün) sonra elinizden çıkması gerekiyor.

Bir gemici 90.000.000 dolar. Coo Elliot 40.000.000 dolar kazandı. Fakat zinciri bozduğu için kaybetti. Mektubu Filipinler’de iken alan Caret Volan 6 gün sonra karısını kaybetti. Çünkü mektubu devam ettirmedi. Fakat karısı

ölmeden önce 7.775.000.000 dolar kazandı. (Bu bir tehdittir. Eğer bu ifade mektupta yer almasa idi öyle zannediyorum ki hiç kimse inanmayacaktı. Bu mektuba itibar etmeyecek ve elden ele dolaşması sağlanmayacaktı. Böyle olmasına rağmen 1973 yılında elimize geçen bu mektubu yırttık, attık ve külünü de savurduk gitti. Allah'a binlerce şükürler olsun ki başımıza öyle bir felaket gelmedi. Eşim ölmedi. Sağlığım bozulmadı. Zaten 16-17 yıl önceki mektupta dünyayı 9 defa dolaştı, ifadesi yer alırken, 17 sene sonra da aynı ifadenin yer alması fazla rağbet görmediğinin, itibar edilmediğinin, ifade edildiği kadar olmadığının ve dünyayı dolaşmadığının açık bir belirtisidir.

Mektubun devamında şu ifadeler yer almakta idi:

“Lütfen mektubun yirmi kopyasını gönderin. Dört gün içinde neler olacağını görün. Zincir Venezüella'dan gelmektedir. Seul Antony Deproid adlı bir Güney Amerika-
lı misyoner tarafından yazılmıştır.

Kopyanın dünyayı dolaşması gerektiğinden sizin de 20 kopya yaparak arkadaş ile tanıdıklarınıza göndermeniz gerekmektedir. Birkaç gün içinde bir sürpriz ile karşılaşacaksınız. Batıl inanışlarınız olmasa bile bu bir gerçektir.”

Gerçekle hiçbir ilgisi olmayan bir safsatadır. Batıl bir inanıştır. İnsanları doğru yoldan, insanca yaşamaktan uzaklaştırmaya yönelik şeytan tuzaklarından bir tuzaktır. Kader inancını zihinlerden silmeyi hedef alan, İslâm'ın yüce hakikatlerini, Kur'ân ahkâmını yıkmayı gaye edinen ve İslâm düşmanları tarafından hazırlanmış bir oyundur.

Kehânet nevinden olan mektubun sonuç bölümünde ise şu cümleler yer alıyor:

“Aşağıdakilere dikkat edin. Kostantin Dias, mektu-

bu 1953'de aldı. Sekreterine 20 kopya yapıp göndermesini söyledikten sonra 2.000.000.000 dolarlık bir piyango kazandı. Carla Deddi mektubu aldıktan sonra unuttu, işini kaybetti. Fakat mektubu bulup yolladıktan sonra daha iyi bir iş buldu. Dolar Fair bile inanmadığı için mektubu attı dokuz gün sonra öldü.

Lütfen para göndermeyin, hakikat işliyor..."

Mektubun üzerinde kime gönderildiği belli değil. Sadece zarfın üzerine yazılmış gideceği şahsın adresi... Kâğıdın alt kısmında ise son iki cümle yer alıyor: "Lütfen para göndermeyin, hakikat işliyor." Kimden geldiği ise belli değil. Zaten gönderen şahıs da zahmete katlanmasın, zamanını öldürmesin ama kısmetinden de olmasın diye fotokopi çektirmiş ve adresini bildiği veya bulduğu kimselelere postalamış.

Ebu Hureyre (R.A), Peygamberimizin şöyle buyurduğunu rivayât eder:

"Her kim, Kâhin'e (falcıya, müneccime, arrafa) gelir de onun söylediğini tasdik ederse Muhammed üzerine indirilene (Kur'ân-ı Kerim'e) inanmamış olur."

Eğer bir insan, onların gaybı bildiklerine ve gaybden haber verdiklerine inanırsa Kur'ân'ı inkâr etmiş olur. Yok eğer böyle itikad etmezse o zaman küfürden maksat küfre yakın olan bir mâsiyettir.

İşte elden ele dolaşan, dillerden düşmeyen, zihinleri bulandıran, insanı kısmet arama, mükâfat ümid etme, şans dileme heveslerine kaptıran şu garip mektup da bir kâhin veya bir akıl fukarası tarafından ortaya atılmamış mıdır? Bir sözlüsü, bir de yazılısı vardır bu işin. Bizzat kâhin veya falcının ağzından dinlemek sözlü, böyle mektup ile el-

den ele dolaşması ise yazılıdır. Netice itibariyle her ikisi de aynıdır. Günah kazanma yönünden ikisi de müsâvi hat-ta yazılı olan daha çok yayılacağından belki de sözlü ola-na nisbetle daha çok gūnahtır.

Geçenlerde bir tanıdığın adresine yeni bir mektup yol-lanmış. İlk defa böyle bir şeyle karşılaşan genç kardeşi-miz büyük bir telaşla yanıma geldi. Heyecanla mektubu çıkardı cebinden... Ve titrek bir ses tonuyla:

- Aman efendim, adresime ilginç bir mektup postala-mışlar. Afyon'dan geliyor mektup. Orada hiç tanıdığım da yok. Nereden bilmişler adresimi, nasıl almışlar? Ne maksatla göndermişler adresime anlayamadım? İçerisin-de çarpık fikirler yazılı. Bir takım garip haberler verilmiş mektupta. Hiçbir anlam veremedim. Lütfen bakar mısı-nız? dedi.

Aldım mektubu. Zarfın üzerindeki P.T.T. damgasın-dan Afyon'dan geldiği anlaşılıyordu. Açtım zarfı ve çı-kardım içinden kâğıdı... Okudum baştan sona kadar... Baktım ki benim 1973 yılında gördüğüm ve yine bir yıl önce gönderilen mektupların bazı küçük değişiklikleri hariç hemen hemen aynısı. Bu mektubun diğerlerinden bir ay-rıcalığı vardı ki o da mektubun başlık alması.. "Dilek duası" denilmişti bu safsata dolu kehanet mektubuna... Türkçe yazı ve ifadeleri oldukça zayıf olan birisi tarafın-dan yazılmış olsa gerek... Herhalde doğulu bir asker ar-kadaşı veya kendisini iyi tanıyan, adresini bilen Afyon'a gitmiş bir kimse tarafından yollanmıştır. Mektubu, gön-derildiği şekliyle aynen iktibas ediyorum.

" Dilek ne duası.

Rabbum bir Allah, seydiyeyi Allah, Zeyniyni Allah.

Bu dua 1884 yılında bulunmuştur. Birinin eline geçmiş 7 kopya dağıtmış zengin olmuş. Gine birinin eline geçmiş 7 kopye dağıtmış çocuğu olmuş, bu dua elinizde kalmesin. 2 gün içinde muradınız olur.

Bu mektup aynen yazın ve aynen bu dua dahil uzak yerlere gönderin, sakın ihmal etmeyin, elde tutmayın. Bu dua şans getirecektir. Bir şaka değildir. Amerika'da ve ne zulyede milyonerler orada dahitmiş zengin olmuş, bunu posta ile 7 kapiye gönderin, sonra 4 gün içinde değişiklik olacaktır. Bu yazı birinin eline geçmiş piyongodan para çekmiş. Hava albeyinin eline geçmiş yedi kopye dağıtmış. Allah ona iyi bir iş vermiş, gine bir generalin eline geçmiş, bu zincire inanmamış bu mektubunu yırtmış, hayatını kaybetmiş. Altı adet bu mektubu aynen yazın ve bununle birlikte 7 kapiye dağıtiniz amen ihmal etmeyiniz.”

Evet mektubun bir önceki örnekte olduğu gibi kimden geldiği ve kime gönderildiği belli değil. Yani hitap ve imza yok. Önceki mektupta bulunan örneklerle sonraki mektupta yer alan örnekler tamamen değişik. Tehditler her ikisinde de var. Ümitler, vadedilen mükâfatlar her iki mektupta da aynen yer almaktadır. Zincirin kırılmaması, altı adrese gönderilmesi, batıl bir inanış da olsa inanılması tembih edilmektedir her iki mektupta da...

Böyle olmasına rağmen her iki mektubu da gazetelerdeki haber küpürlerini topladığımız büyük bir zarfın içine bırakarak arşive kaldırdık.

Böylece zinciri kırmış olduk. 6 ayrı adrese göndermedik. 48 saatten çok çok fazla hatta birkaç yıldan beri elimizde tuttuğumuz halde neden fevkalade bir durum olmadı? Eşim ölmedi veya başımıza büyük bir felaket gelme-

di? Çünkü gerçekte hiçbir ilgisi yoktur bu mektupların. Tamamen uydurma ve safsatadır... İnsanları batıl inanışlara sürükleyen küfür tuzaklarından, İslâm düşmanlarının korkunç planlarından, oyunlarından başka bir şey değildir.

Bu mektubun doğruluğuna inanmak, Allah'a şirk koşmakla beraber kaderi inkâr sayılır. İnsanların başlarına hangi hadiselerin geleceğini, ileride nelerin olacağını ancak Allah bilir. Allah'ın bildirdiği Peygamberler ve Evliyaullah'dan bazıları ise müstesna... Onlar da kendiliklerinden bilemezler Allah bildirmediğe...

Âlemlere rahmet olarak gönderilen Sevgili Peygamberimiz (S.A.S) Efendimizden sonra hiçbir Peygamber gelmeyecektir. Bugün yeryüzünde en büyük bir mucize vardır ki o da Kur'ân'dır. 1406 seneden beri hiçbir değişikliğe uğramadan günümüze kadar olduğu gibi korunması, hiçbir değişikliğe uğramadan ilk nazil olmaya başladığı gibi aynı tazeliğini, aynı yeniliğini ve aynı özelliğini koruması ve dünyanın her yerinde bulunan ve okunan Kur'ân'ın aynı olması en büyük mucize değil midir?

İslâm düşmanlarını acze düşüren, şaşkına çeviren, perişan eden de bu değil midir zaten?..

Peygamberimiz (S.A.S) Efendimizden sonra hiçbir Peygamber gelmeyecektir. Bu nedenle Veli kullarına Cenab-ı Hak, Peygamberin mucizelerini teyid eden kerametler ihsan buyurmuştur. Gösterilen bu kerametler, tâbi olduğu Peygamberin Peygamberliğinin Hak olduğunu isbat etmekte, tebliğ ettiği İlâhî hükümlerin doğruluğunu teyid etmektedir.

Bu durumda müslümanlar olarak bizim takip edeceği-

miz en doğru yol; Allah ve Rasulünün mübarek yoludur. O nurlu ve mübarek yolda yürüten insanlar, en doğru yolda yürümüş olurlar. O yolda yürürken İlâhi emir ve yasaklara riayet edenler ise bahtiyar insanlardır.

Bizim de hayatta karşılaştığımız ve karşılaşacağımız her hadisede başvuracağımız en emin kaynak, can kurtaran hükmünde olan merci, elbette Allah'ın Kelâmı Kur'ân-ı Kerim ve Peygamberimiz (S.A.S) Efendimizin mübarek sözleri, Hadis-i Şeriflerdir. Mihenk taşı hükmündedir bu eskimeyen, değişmeyen, modası geçmeyen ve kıyametin kopuşuna kadar da değişmeyecek olan iki kaynak...

Her türlü batıl fikir ve düşüncelerden, safsatalardan yüz çevirerek yalnız bu iki kaynağa başvuran, nasibini bu iki kaynaktan alan, hayatını İlâhî hükümlere göre düzenleyen, gönlünü Allah ve Peygamberinin sevgisi ile dolduran insan, en şerefli, en faziletli ve en bahtiyar insandır.

KIYAMET 1999 YILINDA MI KOPACAK?

Birgün gazete sayfalarını bir bir karıştırırken ilginç bir haberle karşılaşmaz mıyım? Pek çok insanın zihnini alt üst edecek, belki de birçoklarının doğru yoldan sapmalarına neden olacak bir haber... Yeryüzünde yaşayan yedi milyarı aşkın insanı ilgilendirecek bir konu...

Evet İslâm inancına göre Allahu Teala bazı şeyleri hikmeti gereği gizlemiştir. Örneğin bir Kadir gecesinin hangi geceye denk geleceğini gizlemiştir. Bunun hikmeti de Müslümanların, Ramazanın bütün gecelerini ibadetle, içerisinde Kadir gecesinin gizlenmiş olduğu o mübarek ve müstesna Ramazan gecelerini dua, zikir, tesbih, tekbir, tövbe,

istiğfar ve tefekkür ile geçirmeleri içindir.

İnsanın ilk nüvesini teşkil eden ve ana rahmine düşen canlının erkek mi, dişi mi olduğunu gizlemiştir.

Küçük kıyamet dediğimiz bir insanın ecelinin ne zaman geleceğini ve kendisini nerede, ne zaman, nasıl yakalayacağını ve hangi şartlarda ruhunu kabzedeceğini gizlemiştir. Bu da, insanın böyle bir korkudan uzak huzur içinde yaşayabilmesini temin bakımındandır.

Büyük kıyamet adı verilen İsrafil (A.S)’ın Sur’a üfmesiyle meydana gelecek olan harikulade hallerin cereyan edeceği o dehşetli günün ne zaman olacağı gizlenmiştir. Evet Yüce Rabbimiz, şayet insanın ne zaman öleceğini ve kıyametin kopacağı günü haber verseydi insan, huzur ve mutluluk içinde yaşayabilir miydi? Mümkün değil.

Bir aile reisi, öleceği günü, nasıl ve hangi şartlarda ve nerede öleceğini bilse, aile efradının nafakasını gönül rahatlığı içinde temin edebilir ve nafakayı ruh sadeliği içinde lokma yapıp birlikte midelerine indirebilirler mi?

Bir öğretmen, ölüm haberini aldığı andan itibaren kalbinde beliren heyecan, korku ve ürperti ile öğrencilerine rahat rahat ders anlatabilir ve onları aydınlatabilir mi?

Bir doktor’a öleceği saat ihbar edilse büyük bir sükunetle hastalarını muayene eder ve onlara durumlarına göre yarayışlı ilaçlar verebilir mi?

Bir mühendis’e “falan gün öleceksin” diye bir haber verilse bu haberi alır almaz meşgul olduğu plan ve projeler ellerinden düşüp aklını başından gitmez mi?

Sıradan bir insana öleceği gün, zaman, yer ve ne şekilde öleceği haber verilse o andan itibaren aklı başından gidip başını iki ellerinin arasına alarak derin derin düşün-

mez ve gerçekten büyük bir üzüntüye kapılmaz mı?

Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Netice itibariyle insanın kader programı gizli tutulmuş, ne zaman, nerede ve nasıl öleceği kendisine bildirilmemiştir bir ilahi hikmet olarak... Şayet bildirilmiş olsaydı insan hayatı felce uğrardı. İlim, fen ve teknik yönden hiçbir ilerleme kaydedilmez, öz ifade ile yaşamaktan hiçbir zevk alınmazdı.

Birgün masanın üzerinde birikmiş birkaç günlük, yüksek tirajlı gazeteleri okurken büyük bir manşetle atılan bir haber gördüm. Gerçekten de ilginçti. Hemen herkesin dikkatini çekecek, okuyucuların ister istemez o haberi okumalarını temin edecek ilginç bir haberdir. Haberin üst kısmında bir dünya resmi. Dünyada büyük bir yangının olduğu ve alevlerinin göklere doğru yükseldiğini ifade eden bir resim...

Ayrıca diz kapaklarına kadar çıplak vücutlu, başında fötr şapkası, ayağında şeytan papucu, üzerinde garip giysiler olan, iki bacağının arasında yere bırakılmış açık bir kitap... O kitabın açık sayfalarından birinde ise yalnız kafatası resmi olan garip görünümlü bir Kâhin...

31 Aralık 1981 tarihli gazetede yer alan haber aynen şöyle yayınlanmıştı:

“450 senedir kehanetleri doğru çıkan Fransız kâhin Nostradamus’a göre kıyamet gününe on yedi yıl kaldı.

Üçüncü dünya savaşı ihtimalinin artık elle tutulur hâle gelmesinden ve ciddi bir şekilde tartışılmaya başlanmasından sonra bütün dünyada falcıların, kâhinlerin, büyücülerin değeri arttı.

Dünyanın geleceği konusunda var olan dini inançlar ve ünlü falcıların, kâhinlerin kehanetleri birbiri ardına ga-

zete ve dergilerde yayınlanmaya başladı.

Almanların ünlü Spiegel dergisi de son sayısının kapağını ve bazı sayfalarını bu konuya ayırarak ünlü Fransız kâhin Nostradamus'un hesabına göre kıyametin 1999 yılında kopacağını ve dünyanın (haber 1981 yılında yayınlandığı için) 17 yıllık ömrü daha kaldığını yazdı..."

Evet gazetede yayınlanan haber aynen bu şekilde devam ediyordu. Bu haber, bilhassa gayri Müslim dediğimiz kimselerde bir şok etkisi yapmıştır. Bir panik başlamıştır aralarında... Kıyametin nasıl kopacağını, İsrafil (A.S)'ın Sur'a üfürüşüyle hangi dehşetli durumların meydana geleceğini bildikleri için büyük bir ümitsizlik ve korku onların zihinlerini alt üst etmiştir. Bu korku ve endişe; öldükten sonra tekrar dirilmeye, ebedi hayata, cennete, cehenne me, öz ifadeyle ahiret âlemine inanmamaktan kaynaklanmaktadır.

İnançsızlık veya inkâr, insanı ümitsizliğe düşürür. Kalbine korku yerleştirir insanın...

İşte bunun içindir ki, âlemlere Rahmet olarak gönderilen Sevgili Peygamberimiz (S.A.S) Efendimiz bir Hadis-i Şeriflerinde: "Cesaret imândandır" buyurmuştur.

Evet Allah'a ve Rasulüne olan inancı tam, Kur'ân'a olan bağlılığı mükemmel, İslâm'a olan sadakati yerinde, gelecek hayata ve bu hayatın ahvaline yürekten inanan bir insan ölümden korkmaz. Çünkü ölümün, bir yokluk değil, ebedi bir âleme geçiş olduğunu bilir. Bu inancı onu korkudan, endişeden ve ümitsizlikten emin kılar.

Kıyametin ne zaman kopacağını Allah'dan başka hiç kimse bilemez. Kaldı ki kâhinlerin, falcıların istikbâlden haber vermeleri tahminden başka bir şey değildir.

Bazen cinlerden haber alanlar olabilir. Ama o cinlerin de Peygamberimizin dünyaya şeref vermelerinden önce olduğu gibi artık rahatlıkla göklere çıkıp kulak hırsızlığı yapamadıklarına dair âyet-i kerimeler mevcuttur. Daha önce geçtiği gibi tekrar etmeye gerek görmedik.

Konuyu bu açıdan değerlendirirsek kâhin ve falcıların söyledikleri sözlerin, verdikleri haberlerin % 99'u yalan ve uydurma şeylerdir. Yalan sözleri söylemek, istikbal-den haber vermek büyük günahlardan olduğu gibi bile bile yalan sözlere inanmak, yalan haberlerin doğruluğunu tasdik etmek ve ona göre hareket etmek de şüphesiz günatır.

O halde Dinimizin kesinlikle haram kıldığı falcılık, kehanet ve büyücülüğe hiçbir müslümanın itibar etmemeleri, inanmamaları gerekir. Hatta elinden geldiğince onlara engel olmaya çalışmaları; insanları aldatma ve sömürme yollarını kapamaları ve yayılmasına mani olmaları gerekir.

Bugün, yayınlanan gazeteleri aldıkları zaman ilk okudukları haber, yıldız falı olan çok sayıda aydın geçinenler vardır. Yaşantısını fallara, kehanetlere göre düzenleyen, burç falına bakıp sevinen veya üzülen insanlar, hatta çok üzücü haberler okuduğu zaman yaşayışında büyük değişiklikler olan, ümitsizliğe düşen ve nihayet dünyası kararak intihara teşebbüs eden inanç yoksulu zavallı insanlar az değildir günümüzde...

Daha önce de belirttiğimiz gibi bütün bunlar, bu korku ve endişeler, ümitsizlikler, ruhi bunalımlar, sıkıntılar, sarsıntılar, karamsarlıklar evet hemen hepsi inanç yoksulluğundan veya inanç zayıflığından kaynaklanmaktadır.

Bir insan, şu kısacık dünya hayatında ne kadar güçlü görünürse görünsün, ne kadar zengin olursa olsun, ne de-

rece varlıklı bulunursa bulunsun kalbinde inanç olmayınca, ruhunda mânevi duygulara yer vermeyince, gönlünde imân nuru parlamayınca o insanın hiçbir değeri yoktur Allah katında... Ne değeri olsun ki?.. İnsanı, insan eden, üstün meziyetlere sahip kılan ve en şerefli yaratık derecesine yükselten, ona değer kazandıran, üstün meziyetlere haiz kılan İMÂN'dır. İslâmî inançtır. Allah'a ve O'nun Rasulüne olan itikattır. Kur'ân yolunda yürümektir.

Sevgili Peygamberimiz (S.A.S) Efendimiz bir Hadis-i Şeriflerinde şöyle buyuruyorlar:

“Başkalarını doğruluğa çağıran kimseye, kendisine uyanların sevabı gibi sevab verilir. Bununla beraber onların (kendisine uyanların) sevabından da hiçbir şey eksilmez.

- Sapıklığa çağıran kimseye de ona uyanların günahı gibi günah verilir. Bununla beraber ona uyanların günahlarından hiçbir şey eksilmez.” (Müslim, Riyazü's-Salihin Terc. C.1, S.216, 217)

İşte bu Hadis-i Şerife göre falcılar, kâhinler, büyücüler, istidraç gösterenler, ruh çağırıcıları; insanları doğru yoldan uzaklaştırıp batıla, hurafelere, küfre çağıran kimselerdir. Onların çağrılarına uyan, söylediklerine inanan, verdikleri haberlerin doğruluğunu tasdik eden kimseler günah kazandıkları hatta duruma göre küfre sürüklendikleri gibi aynı günah da, o günaha ve küfre çağıran aldatıcı falcıların, kâhin ve büyücülerin de üzerine yazılır. Kendi kazandıkları günahlar da ayrı...

Bu tip insanlar yeryüzünde şeytanın kuklaları değil de nedir? Şu kısacak dünya hayatında yolda yürümesini dahi bilmeyen, belli bir mesafeden ilerisini göremeyen, idraki

körelmiş, akli kıt, inancı zayıf, salih amelleri olmayan o zavallılar nasıl da istikbalde cereyan edecek hadiseleri bilebiliyor ve daha önemlisi kıyametin 1999 yılında kopacağını iddia edebiliyorlar?

Bu tür haberlerin yalan, asılsız ve safsata, insanı küfre sürükleyen birer günah tuzağı olduğu inkâr edilemez bir gerçektir artık.

Müslüman, hiçbir zaman falcının, kâhinin, büyücünün sözüne itibar etmez. Müslüman, Allah'ın ve O'nun Rasulü Hz. Muhammed (S.A.S)'in sözlerini tasdik eder. Müslüman, Ashab-ı Kiram'ın, Tabiin'in, tebeüttabiin'in, İslâm âlimlerinin, Evliyâullah'ın, Mezhep İmamlarımızın, gerçek Müslümanların sözlerini tasdik eder.

Müslüman, Peygamberlerin, Allah'ın izniyle göstermiş oldukları harikulade hâller olan mucizeler ve Allah'ın veli kullarından zuhur eden kerametler ile kâhinlerin kehanetleri arasında mukayese edilemeyecek kadar çok büyük farklılıkların olduğunu bilir ve öyle inanır.

Mucize ve keramet hak; kehânet ise batıldır. Safsata dır. Kâhinlerin verdikleri haberlere bakarak duruma göre sevinmek veya üzülmek, ümitlenmek veya endişe duy-mak, rahatlamak veya perişan olmak cehalettir. İslâm'ı bilmemek, Kur'ân'ın kâinatı aydınlatan nurundan mahrum kalmak demektir.

ÂYETLERİN AYDINLIĞINDA...

Rahmet ve Hidâyet kaynağı olan Kur'ân-ı Kerim'de Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor:

وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِي السَّمَاءِ بُرُوجاً وَزَيَّنَّاهَا لِلنَّاظِرِينَ *
وَحَفِظْنَاهَا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ * إِلَّا مَنْ اسْتَرَقَ
السَّمْعَ فَاتَّبَعَهُ شِهَابٌ مُبِينٌ *

“Gerçekten biz, gökte burçlar yarattık ve göğü bakan kimseler için yıldızlarla süsledik. Ve göğü taşlanan (Allah’ın rahmetinden kovulan) her şeytandan koruduk. Ancak kulak hırsızlığı eden şeytan vardır ki onu, apaçık bir yıldız takip eder (ve üzerine düşerek onu yakar)” (Hicr sûresi, 16. 17. 18)

إِنَّا زَيْنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِزِينَةِ الْكَوَاكِبِ * وَحِفْظاً مِنْ
كُلِّ شَيْطَانٍ مَارِدٍ * لَا يَسْمَعُونَ إِلَى الْمَلَأِ الْأَعْلَى
وَيُقَذَّفُونَ مِنْ كُلِّ جَانِبٍ * دُحُوراً وَلَهُمْ عَذَابٌ
وَاصِبٌ * إِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ فَاتَّبَعَهُ شِهَابٌ ثَائِبٌ *

“Gerçekten biz, en aşağıda olan gökyüzünü, yıldızlardan ibaret bir süsle donattık. (Hem o göğü) itaatten çıkan her şeytandan koruduk. O şeytanlar, melekler topluluğunun kelimasını dinleyemezler; her taraftan kovulup atılırlar. Uzaklaştırılırlar. Onlara (ahirette) devamlı bir azap var. Ancak (o şeytanlar içinden meleklerin sözünü) bir çalıp kapan olur. Onu da yakan parlak bir yıldız takip eder.” (Saffat suresi, 6. 7. 8. 9. 10)

Yukarıdaki âyetlerde geçtiği üzere Allah tarafından verilen şuuunât-ı Rabbaniyeyi, emirleri, âyetleri anlayarak Hak yoluna süluk etmek isteyen insanları gizliden gizliye

türlü engeller, vehimler, hayaller, desiseler, iğfallerle aldatarak akıllarını ve gönüllerini çelip arkalarından sürüklemek üzere dolaşan ve bu suretle insanlara karşı işleri, güçleri şeytanlık yapmaktan ibaret olduğundan dolayı şeytan denilen maddi ve manevi (gizli) bir takım süfli kuvvetler, habis ruhlar vardır ki bunlar semadan uzaklaştırılmış ve sema onlardan korunmuştur.

Bu şeytanlar; Melei âlâyi, İlâhi vahyi getiren Melâikei Mukarrebini dinleyemezler. Oraya yetişemezler. Ancak dünya semasından inerken kulak hırsızlığı ile çalıp kapmaca bir şey yapmak isterler. Arkalarından da bir ateş şûlesi, açık bir şihâb, bir şikâb-ı sakîb ile taşlanarak kovulurlar.

O şeytanlar yeryüzünde bazı kimseleri Hak tarafından gönderilmiş, bir medyum, bir ilham vasıtası imiş gibi mıknaşlayarak ispiritizm, menyetizm, sumnabolizm, pisişizm, metapisişizm gibi biri doğru çıksa bile çoğu yalan çıkan kehanet, cincilik kabilinden acaib bazı ruhiyat hadiseleri ve hayalleri ile aldatıp meleklere, Peygamberlere rekabet etmek isterlerse de Allah, onları o yüksekliğe yaklaştırmaz, arzularının tahakkukuna muvaffak etmez.

Yalanlarını, yalancılıklarını yüzlerine vurarak âteşin şûlelerle kovar.

Burada Şeytanlar, Hicr ve Saffat sûrelerinde geçtiği gibi kulak hırsızlığı yapan şeytanlar; rücum da şihablarla tefsir edilmektedir. Fakat bunda iki vecih vardır:

Birisi: Şihâbdan maksat, maddi anlamıyla gerçekten cevvi hevada ara sıra görülen ve yıldız kayması diye ifade edilen fişek parıltısı gibi şûleler olmaktadır.

Bunun özü: Ruhi hadiselerin cevvi ve semâvi hadise-

lerle maddeten bir alâkası vardır demek olur ki hakikatini ancak Allah bilir. Bir şihabın düşüşü, gözlerde bir intiba bıraktığı gibi düştüğü yerde hevai nesimi içinde yükselmiş bulunan bazı habis gazların ihrakıyla tasfiyesi veya tesmimi gibi bazı neticeler meydana getirebilmek veya tahteşşuur bazı lezzetler, cereyanlar ihdasıyla uykuda veya uyku ile uyanıklık arasında veya bazı şartlar altında rastladığımız fertlerin özel kabiliyetlerine göre rüye veya ilhama benzer bazı intibaları nakletmek gibi bazı ihtimallerle alakalı olabilir.

Lakin bu âyetteki rücum'u, böyle maddi anlam ile şihablara hamletmek âyetin zahirine pek uygun görünmez. Zira "vecealnaha" zamiri, mesabihe râci'dir. Mesabih ise yukarıda beyan ettiğimiz vechile şihablara münhasır değil, bütün kevâkibe âmildir.

Halbuki yıldızların hepsi birer şüle kabul edilebilseler bile şihablar gibi rücum hâlinde sükut ediyor görünmüyorlar. Âyette ise hepsinin rücum olması da açıktır. Nitekim o anlamı verenler de böyle tevil etmek istemişlerdir.

Buna karşı da şihabların yıldızlar kabilinden olup olmadığı münakaşaları yapılmış ve belâda Bahaüddin-i Amudi'den naklettiğimiz zinet ve şihab fıkrasında olduğu gibi şihabların yıldızlardan kopmuş olmaları veya mer-sud olmayan kevakib cümlesinden bulundukları tarzında cevaplar verilmiş ise de hiç biri âyete karşı hilaf-ı zahir olmaktan çıkmaz.

Buna karşı en uygun cevap olsa olsa yıldızların hepsinin veya bir çoğunun da sükut kanunlarına tebean şihablar gibi ve şu kadar ki mahsus olmayan bir cereyan üzere bulunduklarına ve bu cereyanların da dafialarıyla aynı hiz-

meti gördüklerine işaret olması söylenebilir.

Lâkin burada dediğimiz gibi mesabih kelimesinin me-câzen maddî ve mânevî umumi olmasına göre bu rûcumu maddi olmaktan ziyade manevî olarak mûlahaza etmek ka-naatimizce âyetin zahirine daha uygun olur ki bu da söy-lediğimiz iki vecihten diğer biridir.

Yani dünya semasını tezyin eden bütün kevkebler ve şihablar zahiri birer nur olarak cazibeli güzellikleri ferdi ve içtimai kıymet ve haysiyetleri, gözleri ve gönülleri açan zevki marifetleri ve ahenkî vahdetleri ile Allahü Teâlâ'nın sun'î kudretine, şumuli rahmetine, azamet ve izzetine delalet ve imâna hidayet edecek mânevi birer mısbahtırlar.

Aynı zamanda şeytanlara karşı fırlatılarak onların iğ-va ve idlallerini, şer ve zararlarını defetmeye sebep ola-cak mânevi mermilerdir ki işte Enbiya ve onların vârisleri olan Ashab-ı Kiram gibi büyük âlimler de böyledir.

Bu nedenle cin sûresinde beyan edildiği gibi biseti Mu-hammediye'de cinler, şeytanlar semaya yanaşamaz olmuş-lardır.

İşte âyetle birinci anlam böyle iki sûrette mûlahaza olu-nabilir. Ve bunun ikisinde de recim, şeytanlardır. Şey-tanlar taşlama işinin faili değil, hedefleridir.

İkinci mânaya gelince: rûcum, recmen bilgayb'de ol-duğu gibi gayb taşlamak bir takım zanlar ve evhamlar ile gaibden haber vermeye kalkışmak mânasına şeytanların atmaları, gayb taşlamaları, bu suretle marifet taslayarak halkı aldatmaları ve Allah'a isnad edilmek, O'nun ilmine havale olması lazım gelen hükümleri; yıldızlara, yıldızla-rın hassaslarına, kuvvet ve tabiatlarına isnad ederek ilmi salahiyeti kötüye kullanıp şirk ve küfre sevketmeleri için

birer şakavet, kaza ve kader gibi hükümlerde yıldızların etkilerini aşarak ahkâmı nücûm (yıldızlara ait hükümler) ile tâlî' ve takdirden bir takım istihraçlar ile istikbale ait gaybi haberler vermeye kalkışan müneccimler, kâhinler gibi halkı aldatmaya çalışan insan şeytanları demek olur. Her iki anlam da doğrudur.

Birincisinde cin şeytanlarının, diğerinde ise insan şeytanlarının durumları beyan edilmektedir.

Sabiiler gibi yıldızların etkisinden bilerek ondan hükümler çıkarmaya kalkışmak küfür ve şirk olduğunda İslâm âlimleri müttefiktiler.

Ancak onları müfessir değil de mesâbih buyurulduğu vechile İlâhi hükümlerin cereyanına deliller ve işaretler olmak üzere diğer ilimler ve fenler olduğu gibi teharri-i hakikat fikriyle neticeler ve hükümler çıkarmaya çalışmak da şer'an yasak değil mendub belki namaz vakitlerinde olduğu gibi lüzumuna göre vacib vazife olacağına da ihtilafa mahâl yoktur.

Çünkü ilim, ilim olmak itibariyle "hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?" âyetince memduhtur. Ve ilimde yakın maklub olmakla beraber zanni meseleler ve hükümleri ihtiva etmesi de mümkün olabildiği kadar meşruluğuna ve makbuliyetine mâni olmaz.

Ve deliller ile işaretlerden istidlâl sûretiyle çıkarılan hükümler, zayıf bile olsa gaybe hüküm sayılmaz, işaretlerin medlulü sayılır. Edillesinin kuvvet ve zaafına, fikriyat sahasındaki tatbikatları ve kullanılış tarzlarıyla gayelerinin hayır ve şerrine göre hükümleri ve haysiyetleri farkederek.

Fakat yıldızlar ve eflakın evza' ve şekilleriyle hâl ve hareketlerinden bahseden hey'et ve sema ilimleri denilen

“İnne fî halkıssemâvâti ve'l-erdı laâyâtın... Veli ta'lemu addessinîne ve'l-hisab..” gibi âyetlerle tahsiline teşvik edilmiş olan yıldızlar ilmi değil de onu bahane ederek yıldızların evzâından ileride olacak hadiseler ve gaybi bilgiler ile şunun bunun kader ve kısmetine dair hükümler çıkarmak anlamına tencim veya ahkâmı nücum tabir edilen müneccimlik işi yıldızların etkilerine inanmak suretiyle olmasa bile haddi zatında ilim denecek birşey olmayıp gayb taşlamaktan ve bazentesadûf etse bile esas itibariyle “Bütün müneccimler (kâhinler) yalancılardır” buyurulduğu üzere yalan söylemekten ibaret olduğundan İbn-i Sina dahi ona itimad edilmemesi gerektiğini selahiyetle beyan etmiştir.

Yıldızlara perestîş eden Sabiiler, İdris (A.S)’ın mucizesi iddiasıyla gaybdan haber verdiğine kail olmak istedikleri yıldızlara ait hükümlere önem vermişler ve semayı on iki burca ayırmışlardır.

Ve eflaktan yalnız perestîş edip heykellerini diktikleri mersud seb’ai seyyare felekiyyelerine göre arzda cereyan edecek hadiseleri bildireceği zu’miyle bir takım yıldızname kitapları yazmışlardı.

Bunun heyet ilmi açısından hesabâtı felekiyye ve nazariyyenin ilerlemesine bir sevki olmasıyla beraber diğer taraftan birçok halkı iğfal ve idlal eden bir şeytanlık vesilesi olarak kullanıldığı ve bu suretle insanların şirk ve küfür yollarına sürüklendiği de çok olmuştur.

Üzülerek belirtmek gerekir ki, müslümanlar arasında da bunun bir çok zararları olmuş ve buna haram diyen din adamları ve fukahânın sözlerini dinlemeyenler bunlara aldanarak nice zararlar görmüştür.

Cazibe-i umumiye ile ilgilenen arzımızın bütün gök tabakaları ve ışıkları erebilen bütün yıldızları ve aradaki esiri ve latif gizli ve açık âlemler ile alâkası bulunması sebebiyle “ve binnecmi hüm yahtedûn” hükmünce yıldızlardan hesap edilen bazı istidlâlî ve tecrübî bilgiler ile kaptanın denizde yol tayin etmesi gibi ilmî nice faydalar istihsal olunabilirse de levh-i mahfuzu okuyormuş gibi gayb ve istikbale hakim olacak vechile falcılığa ve istihracata kalkışılması bir kaç seyyare işi değil, laekal arzi ve semavi bütün hadiselerin tabii ve irâdi, fiili ve infiâli bütün şartlarını tayin etmeye mütevakkıf olduğundan bunun beşer için mümkün fenni bir ilim olamayacağında İslâm âlimleriyle beraber İbn-i Sina, Farabi gibi hekimler ve eski, yeni heyetçiler de müttefiktirler.

Şîfa haşiyelerinde beyan olunduğu üzere eski heyetçiler de demişlerdir ki Ashab-ı Kiram 12 burcu ve yedi seyyarenin feleklerindeki hâllerini, toplanma ve yedi seyyarenin feleklerindeki hâllerini, toplanma ve geleceklerini, tayfalarının verdiği elvana nazaran itibar edilen saadet ve nühuset tabiatlarını mülahaza etmekle bu ilme vakıf olabileceklerini iddia ediyorlar.

Halbuki rasadat ve kıyas ile ilmi heyetçe bulunmuş olan eflak yediye münhasır değil, altmışa yakındır. Bunların bazıları arzı muhit, bazıları değildir. Bunlara “eflakı tedâvir” denilir. Ve daha rasadla idrak olunamayan diğer feleklerin bulunması da mümkündür.

Bunda başka kevakibi sabiteden her birinin de seyyareler gibi birer felekleri bulunmasını da tecviz etmişlerdir.

Ashab-ı Ahkâm’ın ise bu talepleri nazarı itibare almak şöyle dursun haberleri bile yoktur. Bir hüküm verdikleri

zaman bütün bunlardan gafil olarak yalnız seb'ai seyyare ile hüküm veregelmişlerdir.

İş bu kadar da değil. Yine eski ehli heyet (astronomi ilmi ile uğraşanlar, rasathane çalışmaları yapanlar) nazarında semada kevakibi sehabiyeye denilen bir takım yıldızlar vardır ve saman yolu, kehkeşan dediğimiz mecerre vesaire gibi görülen beyazlıkların buüdlerinden dolayı gözlerimizle seçilemeyecek derecede küçük görünen yıldız kümelerinden mürekkeb manzumeler olduğuna dair kanaatler vardır ki bunları yeniler de teyid etmektedirler.

Bunlar ve bunların da felekleri olması lazım geldiği düşünülüğünde evzai felekiyyenin tayini insan aklının kavrayışından ne kadar yüksek olduğu anlaşılır. Daha ilerisinden vazgeçelim. Şu dairede mülhaza edilen ve arza az çok ziyası yetişebilen yıldızların özel halleriyle ve cevvi arzın ve bunlardaki cüziyyat ve özelliklerin cismânî ve rûhânî münasebetleri insan fenniyle tayin edilebilme ihtimâli nasıl bulunuyor?

Örneğin küçük bir Süha yıldızının diğer özelliklerinden kat'ı nazarla, yalnız arza gelebilen ziyâsının ve arz üzerinde ondan husule gelen intibaların; mesela, Zeydin Mukadderatı üzerinde ne gibi bir eser husule getirmiş olduğunu hesaba almadan sade 12 burç içinde seb'i seyyarenin evzai felekiyyesi üzerinde Zeydin yıldızına bakarak yarınki hâlinin ne olacağına dair bir hüküm vermeye kalkışmanın nasıl bir saçma, nasıl bir atma, nasıl bir aldatma ve aldanmadan ibaret olduğunu ve bunların fayda yerine ne büyük zararlara bâdi olacağını anlamayanlar nücum (yıldızlar) iler rücum (taşlama)u farketmeyen bedbahtlar veya farketmek istemeyen şeytanatkârlar demek değil

midir?

Evet dün bilmediğimiz birçok şeyleri yarın öğrenebiliriz. Bugün mümkün değil gibi istibbat ettiğimiz bir takım hakikatleri küçük bir hadiseden bir kanun keşfiyle yarın adiyyet sahasında tasdik edebiliriz.

Lâkin ilmin, âlemi imkânın ve semai hilkatın bize bakan haddiyle Allah'a ait olan hakikatinde büyük fark vardır. "Âlimül gaybi veşşehadeh" de ancak Allah'dır. Gaybı ancak O (Allah) bilir. Allah bildirmeyince Peygamberler de gaybı bilmez. Ancak bildirdiği kadarını bilirler. Onun için "Kul innemel ilmu ındallah" buyurulmuştur.

"Vemâ ûtitüm mine'l-ilmi illâ kalilâ" âyeti kerimesi bizim ilmimizin azlığını anlattığı gibi "ve in min şey'in illâ ındanâ hazâinühü vemâ nünezzilühü illâ bikaderin ma'lum" ile tenzilatâtı İlâhiyenin bir miktarı malumu bulunduğu da anlatılmıştır.

Allahü Teâlâ insanlara bahsettiği kabiliyetlerin had-dine göre enfüs ve âfakta ikame buyurduğu maddî, mânevî, aklî ve naklî âyetler ve delillerle nazar ve istidlal, tecrübe ve amel sahasında bizi mertebeden mertebeye rahmetinin yakınlığına yaklaştıracak nice nice ilerlemelere erdirecek ilim yolları ve dünya semasını hidayet mısbahlarıyla süslemiş olmakla beraber sonsuz idrak ederek gayb âlemine tahakküm edecek ve bu suretle kendisine şirk koşmaya kalkışacak bir yetkiye de mazhar etmiş olmayıp "Ve indehü mefatihul gaybi la ya'lemuhâ illa hüve" buyurulduğu üzere gayb hazinelerini tamamen kendi indinde tutmuş, levhi mahfuza da dilediklerini dilediği kadar muttali kılmış, o ledün ilmini güzide kullarından pek azına tattırmıştır.

Allahü Teâlâ, semâsını şeytanlardan mahfuz tutmuş, ilmi şeytanlık için kullanan ve kulak hırsızlığı ile gayb taşlamaya kehanet ve keramet satmaya ve böylece Enbiya ve Evliya hatta Allahü Teâlâ ile muahade ederek halkı aldatmaya kalkışan insan ve cin şeytanlarını recm için parlak mısbahtar, âteşin şirareli dafialar yaratmış, kullarını o mısbahtardan istifade ve o şeytanlardan, şeytan atmalarından ihtiraz ettirmek için yıldızların mısbaht olmak maysiyetiyle rücum olmak haysiyetlerini temyiz ettirmek üzere celâl ismine yemin ile “Velekad zeyyennessemâeddünya bi mesabiha vecealnâhâ rücûmen lişşeyâtin” buyurmuştur.

Sonra da o şeytanların ve onlara uyan kâfirlerin hâl ve âkıbetlerini anlatmak için buyuruyor ki: “ve a’tedna lehüm azabessaîr” ve onlar için sair azabı hazırladık. O şeytanlar dünyada recm olunduktan başka şeytanlıklarının veya attıkları yalanlarla alevlendirmek istedikleri fitne ve fesadın cezasını çekecekler, ahirette o seyr azabını tadacaklar.” (Hak Dîni Kur’an Dili C.7.S. 5200-5211)

HADİSLERİN AYDINLIĞINDA

Nebî Sallallahü Aleyhi Vesellem’in zevcesi Aîşe radiyallahu anha’dan rivayet olduğuna göre Rasulullah (S.A.S) ın şöyle buyurduğunu işitmiştir:

إِنَّ الْمَلَائِكَةَ تَنْزِلُ فِي الْعَنَانِ وَهُوَ السُّحَابُ فَتَذْكُرُ
الْأَمْرَ قُضِيَ فِي السَّمَاءِ فَتَسْتَرِقُ الشَّيَاطِينُ السَّمْعَ
فَتَسْمَعُهُ فَتُوجِّهِهِ إِلَى الْكُفَّانِ فَيَكْذِبُونَ مَعَهَا مِائَةَ كَذِبَةٍ
مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِهِمْ

“Melekler an’ane-ki buluttur-inerler de gökte kaza ve hükmolunan (istikbale ait) bazı şeyleri (kendi aralarında) görüşürler. Bu sırada şeytanlar (bu havadisi) kulak hırsızlığı ile kaparlar. (İşittiklerini de) kâhinlere gizlice ulaştırırlar. Bu haberlerle beraber yüz(lerce)yalan da kendiliklerinden ilave ederler.”

Not: Kâhin: falcı ve bakıcıya denilir. Kehanet de kâhinlik ve bakıcılık, falcılık sanatının adıdır. Hadis-i şerifte haber verildiği üzere İslâm’ın zuhurundan önce kâhinler, istikbale ait bazı şeyler haber verirler ve kainatın sırlarına vakıf olduklarını iddia ederlerdi.

Peygamberimiz (S.A.S) Efendimizin:

“NÜBÜVVETTEN SONRA ARTIK KEHÂNET YOKTUR” buyurduğu vechile Rasulullah’ın bi’setinden sonra gökyüzü Meleklerin muhafazası altına alınmış ve şeytanların istihbarat kapıları kapanmıştır. *(Tecrid’i Sarih t.C.9,S.22,23,H. No: 1326)*

Ebu Hureyre (R.A)den:

Ebu Hureyre (R.A)den rivayete göre bir defa Rasulullah (S.A.S) Huzeyl kabilesinden biriyle doğuşen iki kadın arasında hükmetmişti. (Şöyle ki):

Bu kadınlardan biri diğerine bir taş atmış ve attığı taş, gebe kadının karnına dokunarak karnındaki çocuğu öldürmüştü. Bunun üzerine Rasul-i Ekrem (S.A.S)e dâva ettiler.

Rasul-i Ekrem (S.A.S) de:

— Kadının karnındaki ceninin diyeti köle veya cariye guresidir (yanı bir diyetin nısf- öşrüdür) diye hükmetti.

Bunun üzerine diyet ve garabetle mahkum olan kadının velisi (secili ve kinayeli bir eda ile):

— Ya Rasulallah! Henüz yemeyen, içmeyen ve söz söylemeyen sayha etmeyen çocuğun diyetiyle nasıl mahkûm olurum? Bunun benzeri hüküm batıl olur, dedi.

Rasul-i Ekrem (S.A.S)de:

— Bu adamın kâhinlere benzemesi, kâhinlerin hakkı bozma ve hakikatı gizlemek için secili, kinayeli söz söylemeleridir) (*Tecrid-i Sarih t.C.12,S.95 H.No: 1937*)

H.z. Aişe (R.anha) validemiz şöyle demiştir:

İnsanlardan bir kısmı Peygamber (S.A.S)e kâhinler hakkında sordular. Rasulullah (S.A.S) da:

— Kâhinler bir şey değildir, buyurdu.

Bunlar:

— Ya Rasulullah, nasıl birşey değildirler ki, ara sıra söyledikleri doğru çıkıyor, dediler.

Rasulullah (S.A.S):

— O doğru olarak söylediği sözler, kâhin'in dostu olan cinnin melekten alıp kâhin'in kulağına tavuk sesleri şeklinde söylediklerinden ibarettir. Sonra kâhinler, bu cinin söylediklerine yüzlerce yalan karıştırırlar, buyurdu. (*Buhari ve Müslim, Tac terc. C.3,S. 420*)

İbn-i Abbas (R.A)den:

Nebi (S.A.S)in ashabından ve Ensardan bir adam dedi ki: Ashab, Rasulullah (S.A.S)ile beraber bir gece oturlurlarken bir yıldız düştü ve yeryüzünü aydınlattı.

Bunun üzerine Rasulullah (S.A.S):

— Cahilliyyet devrinde böyle bir yıldız düştüğü zaman ne derdiniz? buyurdular.

Ashab-ı Kiram:

— Allah ve Rasulü daha diyi bilir ama o gece büyük

bir adamın doğduğunu yahud büyük bir adamın öldüğünü sanırdık, dediler.

Rasulullah (S.A.S):

— Hayır! Bu yıldız, ne bir kimsenin doğumu için düşer, ne de ölümü için. Ancak Yüce Rabbimiz kullarla ilgili birşey yapmaya hükmettiği zaman, Allah'ın bu hükmü yayılınca önce arşı taşıyan Melekler Allah'ı tesbih eder, sonra bunlara yakın olan gök ehli tesbih eder ve sırası ile bu dünyanın semasına gelinceye kadar bunlar da tesbih ederler. Sonra arşa yakın olanlar, arşı taşıyan meleklerle; “Rabbiniz ne buyurdu? diye sorarlar. Onlar da Allah'ın hükmünü bunlara anlatırlar. Sonra semavat ehli bunu birbirine sorarlar. Ve bu suretle haber şu dünyamıza kadar ulaşır. Dünya semasına haber yayılınca cinler buna kulak misafiri olur. Ve bunu insanlardan dostlarına ulaştırırlar. İşte cinler bunu işitmek istedikleri sırada şihabla oradan kovulurlar. Olduğu gibi alıp getirdikleri doğrudur. Fakat bu işittiklerine birçok şeyleri de katarlar, buyurdu. (Buhari, Müslim, Tirmizi, Tac terc. C.3,S.421)

Ümmühatü'l-Mi'mininin bazısından (Allah onlardan razı olsun) rivayet edilmiştir;

Rasulullah (S.A.S) şöyle buyurmuştur:

“Kim bir arraf'a gelir de kendisinden birşey sorar ve onu tasdik ederse kırk gün namazı kabul olmaz.” (Müslim, Tac. Terc. C.3, H.No: 422)

Ebu Hureyre (R.A.)den:

Rasulullah (S.A.S) şöyle buyurmuştur:

“Kim bir arraf'a gelir ve söylediklerini tasdik ederse yahut hayız halindeki eşi ile cinsel ilişkide bulunursa veya eşi ile arka taraftan (dübürden) ilişkide bulunursa Mu-

hammed (S.A.S)e indirilen (Kur'an-ı Kerim) den uzak kalmıştır.” (Sünen sahipleri, Tac Terc. C.3,S.422)

Açıklama: Bu Hadis-i Şerifte adı geçen fiiller helâl sayılarak yapılırsa sahibinin dinden çıkmasını gerektirir. Zira dinde haram olan şeyleri helâl saymak, inkâr anlamını taşır. Helal kabul edilmeden yapılırsa bu fiiller yalnız günah olarak kalırlar. Bu Hadis-i Şerifteki ifade, bu gibilerden insanların fazlaca kaçınmaları lüzumunu belirtmek için şiddetli bir şekilde gelmiştir.

Muaviye b. Hakem es-Sülemi (R.A)den rivayet edilmiştir.

Müşarun ileyh şöyle diyor:

— Ya Rasulallah, cahiliyyet devrinde yaptığımız bir takım işler vardı. Kâhinlere müracaat ederdik, dedim.

Rasulullah (S.A.S):

— Artık kâhinlere gitmeyin, buyurdu.

— Uğursuzluğa inanırdık, dedim.

Rasulullah (S.A.S):

— Bu insanın içinde duyduğu bir şeydir. Enfüsîdir. Gerçekle ilgisi yoktur. Böyle birşey sizi maksadınıza varmaktan alıkoymasın, buyurdu.

— Bizden bazı kimseler, çizgiler çizmek suretiyle bazı şeylerden haber verirlerdi, dedim.

Rasulullah (S.A.S):

— Peygamberlerden de biri bu çizgi işi ile meşgul olurdu. Şu halde kimin çizgisi gerçeğe uyarsa, isabet etmiş olur buyurdu. (Müslim, Ebu Davud, Nesei, Tac. Terc. C.3, S.423)

Açıklama: Çizgi ile meşgul olduğu belirtilen Peygamberin İdris ve Danyal (A.S) olduğu rivayet edilmektedir. Onlar emr-i İlâhî ve ilham yolu ile bunu yaparlardı.

Kabisa (R.A) şöyle demiştir;

Rasulullah (S.A.S)ı şöyle derken işittim:

“Kuşların isim ve seslerini kötüye yorumlamak herhangi birşeyde uğursuzluğa inanmak ve çakıl taşları ile fal bakmak batıldır, haramdır.” (Ebu Davud, Tac tercümesi C.3,S.424 H.No:767)

İbn-i Abbas (R.A) den:

Birgin Rasulullah (S.A.S) karşıma çıktı ve şöyle dedi:

“Rüyamda bütün ümmetler huzuruma çıkarıldı ve Peyamberler, ümmetleri ile birlikte geçmeye başladı. Kimi Peygamber, ümmeti olarak bir tek kişi ile, kimi iki kişi ile kimi bir cemaat ile, kimi de bir tek kişi bile olmadan tek başına geçti. Bu arada her tarafı dolduran bir kalabalık gördüm. Bû kalabalığın benim ümmetim olmasını ümid ettim. Öyle çıkmadı. “Bu, Musa aleyhisselâm ve onun ümmetidir” dediler.

Sonra bana: “Bak!” denildi. Yine her tarafı dolduran bir kalabalık gördüm, Yine bana: “sağına ve soluna bak?” denildi. Bu defa da her tarafı dolduran bir kalabalık gördüm.” Bunlar senin cemaatindir” denildi. Bu kalabalık arasında 70 bin kişi vardı ki bunlar sorgusuz sualsiz cennete gireceklerdir.

Rasulullah (S.A.S) ın konuşması burada tamamlanınca insanlar dağıldılar. Fakat Rasulullah (S.A.S), bu yetmiş bin kişinin kim olduklarını bunlara açıklamamıştı.

Bunun üzerine Sahabiler, bu meseleyi konuşmaya başladılar. Ve “her halde bu 70 bin kişide bizler varız. Zira biz, şirkin hüküm sürdüğü bir zamanda dünyaya geldiğimiz hâlde Allah’a ve Rasulüne imân ettik. Fakat onlar, (yani bizden sonra olanlar) bizim evlatlarımız, dediler.

Sahabilerin bu konuşması Hz. Peygamber'e ulaştınca, Hz. Peygamber bu 70 bin kişiyi açıklayarak: "Onlar, uğursuzluğa inanmayan, hastalarını (cahiliyet üzere) okutmayan, dağlanmayan ve Rablerine tevekkül eden kimselerdir" buyurdular.

Bu açıklama üzerine Ukkâşe b. Mihsan kalkarak:

— Ben onlardan mıyım ya Rasulallah? deyince Rasulallah (S.A.S)

— Evet onlardansın, buyurdu.

Bir başkası daha ayağa kalkarak:

— Ben de onlardan mıyım deyince Rasulallah (S.A.S):

— Ukkâşe bu konuda seni! geçti, buyurdu.

Müslim'de hadis'in lafzı şöyledir:

Adamın biri:

— Ya Rasulallah, Allah'a dua et de beni onlardan kıl-sın, dedi. Rasulallah, (S.A.S)da:

— Ya Rabbi, bunu onlardan kıl, diye dua etti. Başka biri kalkıp o da:

— Ya Rasulallah, Allah'a dua et, beni de onlardan kıl-sın dedi. Rasulallah (S.A.S): "Ukkâşe bu konuda seni geç-ti, buyurdu. (Tac Terc. C.3, S. 425, H. No: 768)

TEK KURTULUŞ YOLU

Yüce Rabbimiz, bir imtihan için yarattığı ve sayısız ni-metler lutfettiği, insanları doğru yola iletmek, onlara emir ve yasaklarını tebliğ etmek, dünyada kendileri için takdir buyurulan zamanı iyi değerlendirmelerini, huzur içinde yaşamalarını sağlamak için zaman zaman insanlar arasın-dan seçtiği kullarını Peygamber olarak göndermiştir.

İnsanları doğru yola iletmek, huzur ve mutluluk için-de yaşamalarını, insanca bir hayat sürmelerini temin için gönderdiği Peygamberlerine de İlâhî emir ve yasakları ih-

tiva eden sahifeler ve kitaplar göndermiştir.

Kur'an-ı Kerim'den önce nazil olan semavî kitaplar birer topluluğa, belli bir zümreye hitap etmiştir. Fakat Şefkat ve merhamet örneği Peygamberimiz (S.A.S) Efendimize nazil olan Kur'an-ı Kerim ise yeryüzünde yaşayan ve kıyametin kopuşuna kadar gelecek olan bütün insanlara hitap etmektedir. O Allah'ın kelâmıdır. Ve son İlâhî kitaptır. Kendisinden önce nazil olan İlâhî kitapların hükümlerini ilga etmiştir. Şu anda yeryüzünde tilavet edilen ve 1500 seneden beri özelliğini yitirmeyecek olan Allah'ın keliması Kur'an-ı Kerim'dir. Ve Kur'an-ı Kerim'de yer alan İlâhî emir ve yasakları bize bildiren Kur'an âyetlerini bize tefsir eden son Peygamber Hz. Muhammed (S.A.S) in mübarek sözleri yani hadis-i şeriflerdir.

Müslümanlar olarak zorluklar, hadiseler, gelişmeler ve sorunlar karşısında başvuracağımız en güvenilir kaynak: Kur'an-ı Kerim ve Hadis-i Şeriflerdir.

Şefkat ve merhamet örneği Sevgili Peygamberimiz (S.A.S) Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde:

“Size iki şey bıraktım. Onlara bağlı kaldığınız müddetçe (asla) sapıtmazsınız. Biri, Allah'ın kitabı Kur'an-ı Kerim; diğeri, O'nun Rasulünün sünnetidir.” (*Et-tac el-camiu lil usul C.1,S.47*)

Evet bu iki güvenilir kaynağa inanan, güvenen, sınımsız sarılan, onların nuru ile yolunu aydınlatan asla pişman olmaz. Doğruluktan, doğru yoldan, insanlıktan asla sapıtmaz. Çünkü yolların en güzeli İslâm yoludur. Kur'an yoludur. Allah ve Rasulünün nurlu ve mübarek yoludur.

Diğer yollar, insanların yalnız dünyalarını mamur etmeyi hedef almaktadır. Ancak maddeten ilerleyen, zirve-

ye doğru tırmanan milletleri, devletleri gözler önüne getir diğiniz zaman huzursuzluktan, bunalımlardan kurtulamadıklarını görmekteyiz.

İngiltere, Fransa, Almanya, Amerika, Rusya, Çin, İtalya gibi maddeten ileri, ilim, fen ve teknik yönden üstün bir seviyeye yükselmiş olan ülkeler, maneviyat yoksulu oldukları için huzur yüzü görememekte, anarşi, sen-ben kavgaları, siyasi çekişmeler, cinayet ve intihar olaylarından kurtulamamaktadırlar. Dünya çapında her geçen gün meydana gelen olaylar bunun en açık örnekleridir.

Şu konu kesin olarak bilinmelidir ki: İnsanın hem fizikî yönüne, he de rûhî yapısına gereken önemi vermeyen toplumlar huzur yüzü göremez, anarşiden, kavga ve kargaşalıklardan, cinayet ve intihar olaylarından kurtulamazlar.

Hayatını Kur'an'a göre düzenleyen, Allah ve Rasulünün tarif buyurdıkları şekilde hareket eden, yaşayışını iman ile aydınlatıp salih amellerle tezyin denler en bahtiyar insanlardır.

Toplumdaki kötülüklerden, masiyetten, çirkin işlerden, sağlığa zararlı olan durumlardan tamamen uzak tertemiz bir yaşayış içinde olan kimseler, zihinleri bulandıran bunalımlara neden olan, mânevî yapıyı tahribe yönelik her hareketten de uzak olur, sakınır.

Bir işe teşebbüs ettiği zaman onun hayır mı, şermi olacağını büyücülere, falcılara, kâhinlere koşarak değil İslâm'ın meşru kılmış olduğu yollara başvurarak öğrenmeye çalışır.

Bu konuda İslâm'ın meşru kılmış olduğu yollardan biri de şüphesiz İSTİHARE'dir. İstihare, Cenab-ı Hakk'tan

hayrın etkisini dilemektir.

Bir müslüman teşebbüs ettiği bir işin âkıbetinin hayır mı şer mi olduğunda tereddüt ettiği zaman:

“Rabbim, şu azmettiğim işin yerine getirilmesinden ve ya terkedilmesinden hangisi hakkımda hayırlı ise onu bana müyesser kılmanı dilerim” anlamına gelmektedir, istihare...

İstihare namazı ve duası, mü'minler için genel ve rûhî bir sığınak olduğu için Sevgili Peygamberimiz (S.A.S) Efendimiz falcılığa ve kehanete karşı istihareye büyük önem vermiştir.

Ashab-ı Kiramdan (Cabir (R.A) anlatıyor:

Rasulullah (S.A.S), Kur'an'dan bir sûre talim eder gibi büyük küçük her işimizde bize istihare duasını öğretirdi, diyerek bu duanın ehemmiyet derecesini bildiriyor.

İstiharede fal ve kehanette olduğu gibi yalan söyleme, geçim vasıtası haline getirme, insanları aldatma, kalple-rine korku salma, günah işleme, harama meyletme, sapıklığa yönelme, batıl ve hurafe gibi İslâm Dîni'nin kesin olarak yasakladığı, haram kıldığı işler yoktur.

Yukarıda geçen istihare hadisinin Hz. Cabir (R.A) den başka İbn-i Mesud, Ebu Eyyub el Ensari, Ebu Bekir-i Sıddık, Ebu Said el-Hudri, Sa'd ibni Ebi Vakkas, Abdullah ibni Abbas, Abdullah ibni Ömer, Ebu Hureyre, Enes ibni Malik gibi Kibar-ı Sahabeden rivayet edilmiş olması ehmmiyeti işaret eder.

Enes ibni Malik (R.A) den gelen rivayet tarikinde:

“İSTİHARE EDEN KİMSE ZİYAN ETMEZ, İSTİ-ŞARE İLE HAREKET EDEN NADİM (PİŞMAN) OL-MAZ, İKTİSADA RİAYETKÂR OLAN DA İHTİYAÇ

GÖRMEZ’’ buyurulması da bu ehemmiyeti ayrıca açık bir şekilde belirtmektedir.

İstiharenin vicdanlarımız üzerindeki faziletkâr etkisi de çok önemlidir. İnsan, bir işin hayır veya şerrini, menfaat ve zararını kestiremediği, yerine getirilmesi veya terkidilmesinde mütehayyır kaldığı müşkil demlerinde istihare mü'min için en önemli bir istinatgâhtır.

Böyle bir zamanda mü'min İlâhi huzurda el bağlayarak iki rekât nafil namaz kılıp da Cenab-ı Hakk'tan hayır ve saadete sevketmesini dilemekle gönlünde hiç şüphesiz bir hafiflik hisseder. Hayrın teveccüh edeceğine emin olarak iradesi kuvvetlenir.

İcabet şartlarına yakın olan dualarımızın Allah tarafından kabul buyurulacağına her mü'min vicdanen emin ve itikad eder bulunduğundan istihare ettiği iş hakkında hayırlı tarafın tecelli edeceğine de kalben emin ve müstehrik bulunur. Duanın kabule karîn olduğunun en açık şahidi istihare eden kimsenin istihare ettiği iş hakkında gönlünde bir inşirah, derin bir inzicab duymasıdır.

İstihare eden kimsenin ruhunda böyle bir inzicab ve temayül uyanmazsa istiharenin yedi defaya kadar tekrar edilmesi de Enes bin Malik (R.A) den rivayet edilmiştir.

Rasulullah (S.A.S), Enes bin Malik'e:

— Ey Enes! Bir işe teşebbüs etmek istediğinde o iş hakkında yedi defa istihare eyle... Sonra kalbinden geçen rûhî temayüle bak; Çünkü hayır, kalbe doğan o inzicab ve temayüldür, buyurmuşlardır.

İstihare eden mü'min:

“Ya Rabbi! Şu işin âkıbetinin hayır veya şer olacağını idrakten acizim” diyerek kendisinden ilim sıfatını nef-

yedip İlahî ilimden istiane etmiş bulunuyor ki tam ehli sünnet inancıdır. İnsanların ilim sıfatından nasib almaları Cenab-ı Hakk'ın bildirmesiyledir.

İslâm Dini, istihare gibi doğrudan doğruya Barigâh-ı İlâhî'den hayır dilemek esasını vaz' ederek bütün cahiliyyet hurafeleriyle mücadele ettiği gibi FALCILIK ve KEHANETLE de mücadele etmiştir.

Kur'an-ı Kerim'de ezlam ile falcılık, şeytanın vesveselerinden neşet eden çirkin bir adet olduğu, fenalıkta şarap içmeye, kumar oynamaya ve putlara tapmaya müsavî bir cürüm bulunduğu bildirilerek bunlardan sakınılması emredilmiştir. (*Tecrid-i Sarih terc. C.6,S. 544-546*)

“HER İŞTE İSTİHARE EDİLİR” denildiğine göre, işlenmesi veya terkedilmesi mübah olan her iş hakkında istihare cari olduğu müstefad olunur. Nikâh, yolculuk gibi büyük işlerde istihare edildiği gibi küçük işlerde de istihare edilebilir.

Nice hakir görülen işler vardır ki, küçüktür diye istihare edilmeyerek onun fiil veya terkine devam edilir de neticede zarar görülür.

İşte bu nedenledir ki Rasul-i Ekrem (S.A.S) Efendimiz, Ashabını büyük, küçük her iş hakkında istihareye teşvik ederek kendilerine:

“Her ihtiyacınız hakkında hayır dileyiniz, nalinınızın tasmaşı koptuğunda bile...” buyurmuşlardır.

“İstihare duasını Kur'an'dan bir sûre öğretir gibi talim buyurdu” sözü, bu duaya Rasul-i Ekrem (S.A.S) in siddetle itina ve ihtimam buyurduklarının en açık ve en yüksek bir delilidir. (*Tecrid-i Sarih Terc. C.4,S. 136*)

İstihare, insanın istikbalde hayır ve saadete mazhar ola-

bilmesi için Cenab-ı Hakk'ın ilim ve kudretinden istiane etmesi ve insanlığın fal, remil gibi mübtela olduğu hurafelerden tahlisi gayesine matuf bir vaz'ı dinidir.

Tarihin her döneminde ve her millette istikbale ait şuunat-ı kevnîyyeyi vukuundan önce sezebilmek için türlü türlü falcıların revac bulduğu malumdur.

Arapların Ezlam'ı, Fars ve Rumların tavla ve satranç oyunları ile remiller, tencimler hep bu cümledendir.

İstikbâlin kesif zulmetleri arasında saklanan hayır ve saadet ışığını göremeyen insanlar, mukadderat tayini için böyle hurafelerden istiane edegelmişlerdir.

Bugün 20. medeniyet asrında en ileri milletlerin en münevver içtimai sınıfların arasında bununla meşgul olan zekaların eksik olmadığını hayretle görüp işitiyoruz.

Teşebbüs edilecek bir iş hakkında Allahü Teâlâ'dan ilim ve kudret dilemek, Rıza-i İlâhînin intişafını istemek ve kemâl-i ihlâs ile Dergâh-ı Sübhaniye yönelmek tamamıyla kulluğa yakışır bir durumdur.

Kalbi Allah duygusu ile çarpan her olgun insanın bir tarafa teveccüh edemeyip hayran, serkerdan kaldığı zamanlarda Barigâh-ı İlâhiye teveccüh etmesi kadar doğru bir hareket olmaz.

Böyle sadakat ve ihlâs ile Yaratıcısına teveccüh eden bir kalbe çok sürmeden maksad hakkında mülhem olacağından şüphe edilmemelidir.

İşte insanlığı hurafelerden men eden İslâm Dini, ivaz (karşılık, ücret) olarak hayır ve saadetin, rıza ve inayetin Cenab-ı Hakdan dilenmesini göstermiş ve bu suretle istihareyi meşru kılmıştır. (*Tecrid-i sarîh terc. C.4, S. 142*)

Cabir bin Abdullah (R.A.)’den rivayet edilmiştir:

“Rasulullah, Kur’ân’dan bir sûre öğretir gibi (büyük, küçük) işlerimizin hepsinde bize istihare (duasını) talim ederek buyurdu ki:

— Sizden biriniz, bir işe kalben azmettiğinde o kimse farz değil (istihare niyetiyle nafil olarak) iki rekât namaz kılsın (namazdan) sonra şöyle de(yerek dua et)sin:

اَللّٰهُمَّ اِنِّى اَسْتَخِيْرُكَ بِعِلْمِكَ وَاسْتَقْدِرُكَ بِقُدْرَتِكَ
وَاسْأَلُكَ مِنْ فَضْلِكَ الْعَظِيْمِ فَاِنَّكَ تَقْدِرُ وَلَا اَقْدِرُ
وَتَعْلَمُ وَلَا اَعْلَمُ وَاَنْتَ عَلَامُ الْغُيُوْبِ. اَللّٰهُمَّ اِنْ كُنْتَ
تَعْلَمُ اَنَّ هَذَا الْاَمْرَ خَيْرٌ لِّىْ فِىْ دِيْنِىْ وَمَعَاشِىْ وَمَعَاوَةِ
اَمْرِىْ عَاجِلِ اَمْرِىْ وَاَجَلِهٖ فَاقْدِرْهُ لِّىْ هَذَا الْاَمْرَ شَرًّا لِّىْ
فِىْ دِيْنِىْ وَمَعَاشِىْ وَمَعَاوَةِ اَمْرِىْ عَاجِلِ اَمْرِىْ وَاَجَلِهٖ
فَاَصْرِفْهُ عَنِّىْ وَاَصْرِفْنِىْ عَنْهُ وَاَقْدِرْ لِّىْ الْخَيْرَ حَيْثُ كَانَ
ثُمَّ اَرْضِنِىْ بِهِ

“Allahümme İnnî estahîruke bi filmike ve estakdiru-
ke bi kudretike ve es’elüke min fadlike’l-azîm. Feinneke
takdiru velâ akdiru ve ta’lemü enne hâzel emre hayrûn
lî fi dînî ve meâşî ve âkibeti emrî fakdirhü lî ve yessirhü
lî. Sümmе bârik lî fih. Ve in künte ta’lemü enne hâze’l
emre şerrûnî fi dînî ve meâşî ve âkibeti emrî. Fasrifhü annî
vasrifnî anhü. Vakdir lîl hayre haysü kâne. Sümmе ardi-

nî bih.”

“Ya Rab! (Hakkımızda hayırlısını) bildiğin için sen(in dergâh-ı inayetin)den bana hayırlısını (bildirmeni) dilerim. Ve (hayırlı cihete) gücün yettiğinden sen(in hazine-i lüt-fun)dan beni kudretlendirmeni dilerim.

Ya Rabbi! Hayırlı olan cihetin tebyin ve takdirini Senden o büyük fazl(ve kerem)inden isterim. Allahım! Sen (her şeyi) bilirsin halbuki ben bilemem. Muhakkak sen şurumuzdan uzak olan her şeyi de pek yakından bilirsin.

Ya Rabbi! Bilirsin (ki, bildiğinden hiç şüphe yoktur) şu azmettiğim iş, dinime, dünya ve ahiretime taalluku cihe-tiyle (yahut istihare eden kimse dünya ve ahiret emrimde der) benim için hayırlıdır. Bunu bana mukadder kıl. (be-ni buna muvaffak kıl) ve bunu bana müyesser eyle.

Sonra işlemeye kudret bahşettiğin ve bana müyesser kıldığın bu işi bana mübarek kıl. (hayır ve bereketini artır.) Yine bilirsin (ki bildiğinde hiç şüphe yoktur) şu az-mettiğim iş, dinime, dünya ve ahiretime taalluku itibariyle (yahut istihare eden kimse dünya ve ahiret emrinde der) benim için şerdir. Bu işi benden, beni (ve gönlümü) de bu işten çevir. Ve hayır (zaman ve mekândan) her nerede ise o hayrı bana makdur (ve müyesser) kıl. Sonra nefsimi bu hayrı makdure razı kıl.”

Hız. Câbir (R.A) demiştir ki:

İstihare eden bir mü'min, (duanın “bu iş” diye kina-ye yoluyla zikredilen her yerinde) ihtiyacını adıyla anar. (Tecrid-i Sarih terc. C.4, S. 133-134)

Nevevi, istihare namazının birinci rekâtında Fatiha'-dan sonra “KUL YÂ EYYÜHEL KÂFİRUN...”, ikinci rekâtında da “KULHÜ VALLAHÜ EHAD...” sûreleri-

nin okunması müstehabdır, diyor.

Netice itibariyle teşebbüs edeceğimiz işler için istihare etmek en sağlam ve en güzel, en güvenilir bir yoldur. Evlenme, yolculuk gibi büyük işlerde olduğu gibi küçük işlere teşebbüslerde de istihare yapılabilir.

İstihare namazının nasıl kılındığını da kısaca izah etmek faydalı olur kanaatindeyiz.

İSTİHARE NAMAZI

İstihare namazı: “Hakkında bir şeyin hayırlı olup olmadığına dair mânevi bir işarete nail olmak isteyen kimse yatacağı zaman iki rekât namaz kılar. İlk rekâtında (KÂFİRÜN) sûresini, ikinci rekâtında da (İHLÂS) sûresini okur, sonunda da istihare duasını okur. Sonra da abdestli olarak kibleye yönelerek yatar.

Rüyada beyaz veya yeşil görülmesi hayra, siyah veya kırmızı görülmesi de şerre delalet eder. Bu vechile istihare namazının yedi gece yapılması ve kalbe ilk lâhik olana bakılması da bir Hadis-i Şerif ile beyan buyurulmuştur. (Büyük İslâm ilmi hali, S.207, 208)

HACET NAMAZI

Dünyevi ve uhrevi ihtiyacı olan bir kimsenin kılacağı bir namaz vardır ki ona da hacet namazı adı verilir. Nafile bir namazdır. Böyle bir ihtiyacı olan kimse:

Güzelce abdest alır, yatsı namazından sonra iki veya dört rekât bir kavle göre on iki rekât namaz kılar, sonra Cenab-ı Hakk’a senada, Rasul-i Ekrem (S.A.S) Efendimize salat-ü selamda bulunur. Daha sonra hacet duasını okuyup hacetin yerine gelmesi için Cenab-ı Hakk’a niyazda

bulunur.

Hacet namazının birinci rekâtında Fatiha'dan sonra üç defa "ÂYETE'L-KÛRSÎ", diğer üç rekâtında da birer "FATİHA" ile birer defa "İHLÂS" ve "MUAVİZE-TEYN" sûrelerinin okunması hakkında Hadis-i Şerif rivayet edilmiştir. (Büyük İslâm İlmihali, S.207)

Hacet duası:

HACET DUASI

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ سُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ
الْعَظِيمِ. الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. أَسْأَلُكَ مُوجِبَاتِ
رَحْمَتِكَ وَعَزَائِمَ مَغْفِرَتِكَ وَالْغَنِيمَةَ مِنْ كُلِّ بَرٍّ
وَالسَّلَامَةَ مِنْ كُلِّ إِثْمٍ، لَا تَدَاغِ لِي ذَنْبًا إِلَّا غَفَرْتُهُ وَلَا
هَمًّا إِلَّا فَرَجْتُهُ وَلَا حَاجَةً هِيَ لَكَ رِضًا إِلَّا قَضَيْتَهَا،
يَا أَرْحَمَ الرَّحِمِينَ...

"Lâ ilâhe illallahü'l-halîmü'l-kerîm. Sübhanallahî rabbi'l-arşı'l-azîm. Elhamdü lillahi rabbi'l-âlemîn. Es'e-lûke mûcibâtî rahmetike ve azâime mağfiretike ve'l-ğanimete min külli birrin ve's-selâmete min külli ismin, lâ teda'li zenben illâ hâceten hiye leke rıdan illâ kadeyte-hâ, yâ erhame'r-râhimîn..."

"Halim ve Kerim olan Allah'tan başka ilâh yoktur. Büyük Arşın Rabbi Allah'ı takdis ederim. Âlemlerin Rabbi Allah'a hamdolsun. (Allahım!) Senden rahmetini gerek-

tiren ve mağfiretini kesinleştiren (âlemleri) her sevaptan pay ve her gûnahtan selamet isterim. Ey merhametlilerin en merhametlisi! Bende affetmediğın bir günah, önlemediğın bir keder ve gidermediğın meşru bir ihtiyaç bırakma.” (Et-Terğib ve't-Terhib, C.1, S.476)

Bize düşen birer kul olarak varlıkta da darlıkta da, genişlikte de sıkıntılı anlarımızda da ellerimizi açıp boynumuzu bükerek acizyetimizin idraki içinde Cenab-ı Hakk'a yalvarmak, dua ve niyazda bulunmaktır, kabul ve icabet Allah'a mahsustur.

ve icabet Allah'a mahsustur.

Allah dilerse duamızı kabul eder, dilerse reddeder. Dilerse ihtiyacımızı giderir, dilerse karşılıksız bırakır.

Allah, dilediğini dilediğine verir. Dilediğini aziz, dilediğini ise zelil kılar. Dilediğine ihsanda bulunur, onu zengin eder, kimseye muhtaç etmez. Fakir, kimsesiz ve yetimleri görüp gözetken faziletli insanlar seviyesine yükseltir. Dilediğinden de geri alır ve fakir düşürür, yoksullaştırır, başkalarına muhtaç bir dereceye düşürür.

Allah'ın her şeye hakkıyla gücü yeter. Karanlık bir gecede, kara taşın üzerinde yürüyen kara karıncanın halinden haberdardır. Allah'ın eşi ve benzeri yoktur.

Yegâne kuvvet ve kudret sahibi ancak ALLAH'dır ve tek sığınağımız da O'nun himayesidir.

FALCI, KÂHİN VE MÜNECCİMİ TASDİK ETMENİN İSLÂMÎ HÜKMÜ

Cenab-ı Hak şöyle buyuruyor:

“Gaybı bilen Allah’dır. (İlmi ona mahsus olan) gaybe kimseyi muttali kılmaz. Meğer ki hoşnud olduğu Peygamber ola. (Ona gaybın bazısını bildirir ki o da mucize ola...) Allahü Teâlâ onun (Rasulünün) önünde ve arkasında (onu muhafaza etmek için) bekçiler (melekler) koyar. (Vazifelendirir). (Cin sûresi, âyet: 26-27).

İbn-i Cevzi diyor ki:

Allamü’l-Ğuyub, Âlimin bil Ğayb ancak Allah’dır. O’ndan başka kimse gaybı bilmez. Onun mülkünde, O’nun şeriki ve ortağı yoktur.

Yani insanlardan hiçbir kimsenin bilmediği şeye gaybî umurlara hiçkimse muttali olmaz. Ancak Allah’ın hoşnud olduğu kimseler müstesnadır. Çünkü Cenab-ı Hak, Rasullerinden dilediğine hikmeti muktezasınca gaybî umurları bildirir, ta’lim eder.

Çünkü Peygamberlerin sıdkına ve hakkaniyetlerine delil, mucize olarak haber vermeleridir.

Bundan maksat şudur ki: Cenab-ı Hak kullarından Rasul olarak seçtiği kimseleri gaybından dilediği şeye muttali kılar, ona gaybi olan şeyleri bildirir. Ta ki nübüvvetine delil olsun.

Bu gayb haberleri, Peygamberlere Cenab-ı Hak tarafından verilen bir ihsan-ı İlâhîdir.

Binaenaileyh yukarıdaki açıklamalardan anlaşılıyor ki; gaybı ancak Allahü Teâlâ bilir. Ve O’nun sevdiği ve seçtiklerinden bildirdiği kimseler...

Yıldızlar bazı gaybi şeylere delalet edebilir. Ancak yıldızlar, gaybi olan şeyleri bildirir diye itikad etmek küfürdür. Bu şekilde inanıp (yani yıldızların gaybı bildirdiklerine inanıp) kâhinlerin sözlerini, müneccimlerin yıldızlara ba-

kıp verdikleri haberleri tasdik eden kimse ise kâfir olur.

Rasulullah (S.A.S) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyorlar:

“Kim bir arrafa veya kâhine gidip onun söylediklerini tasdik eder ve inanırsa muhakkak Muhammed’e indirileni (Kur’ân’ı) inkâr etmiş olur.”

Buhari ve Müslim, Zeyd bin Halid el Cüheni (R.A) den şöyle rivayet ediyorlar:

Zeyd bin Halid diyor ki: Rasulullah (S.A.S), bize sabah namazını kıldırıldı. Ve o gecede yağmur yağmıştı. Namazı bitirince bize dönerek şöyle buyurdu:

- Rabbimizin ne buyurduğunu bilir misiniz? diye suâl edince Ashab-ı Kiram (rıdvanullahi aleyhim ecmain):

- Allah ve Rasulü daha iyi bilir, dediler. Bunun üzerine Rasul-i Ekrem (S.A.S) şöyle buyurdu:

- Allah buyurdu ki; benim kullarımdan bir kısmı bana mü'min olarak sabahladı. Bir kısmı da kâfir olarak sabahladı. Ama Allah'ın fazlu Keremiyle yağmur yağdı, diyenler bana mü'min olanlardır. Ve yıldızların hakiki tesire sahip olduğunu inkâr edenlerdir.

Fakat “falan yıldızla yağmura kavuştuk. O yıldız bize yağmuru getirdi” diyenler ise bana kâfir, yıldızla mü'min olmuşlardır. Demek yıldız vesaire esbaba (sebeblere) hakiki tesir verenler Allah'a şirk koşmuş sayılırlar.

Âlimler demişlerdir ki:

Eğer bir Müslüman: “Falan yıldız yağmuru getirdi veya o yıldızdan dolayı yağmur yağdı derse, eğer o şahıs, bu yıldızın mucid ve hakiki fail olduğunu, bu yağmur işini yıldızın meydana getirdiğini irade edip bu niyetle söylese, o, adam şüphesiz kâfir ve mürted olur.

Fakat o şahsın gayesi, maksadı, yani bir yıldız, yağmurun yağacağına alamettir, bu yıldızın görünmesiyle yağmur yağar. Fakat yağmuru fiiliyle halkedip icad eden, yağdıran ise Allah'dır, derse ve böyle de itikad ederse o adam kâfir olmaz.

Yalnız böyle demekte kerahet olduğuna dair ihtilaf vardır. Muhtar olan kavle göre (mutırnâ binev'i kezâ ve kezâ...) diye söylemek mekruhtur.

Çünkü bu tabir, kâfirlerin, dalalet ehlinin kullandıkları bir tabirdir. Hadisin zahiri de buna delalet eder. Yani şirkvari tabirlerden ne niyetle olursa olsun sakınmak mü'minin şiarıdır.

Rasulullah (S.A.S) şöyle buyurmuştur:

“Kim bir arrafa, kâhine gidip onun söylediklerini tasdik ederse onun kırk gün namazı kabul olmaz.” (Müslim)

Hiz. Aişe (R.anha) validemiz demiştir ki: Bazı kimşeler, Rasulullah (S.A.S) a kâhinlerden sual açtılar da Rasul-i Ekrem (S.A.S):

- Onların yaptığı aslı olan bir şey değildir, buyurdu. Onlar:

- Ey Allah'ın Rasulü onlar bize bazı zamanlar bir takım haberler veriyorlar da hakikate uygun oluyor, dediler.

Bunun üzerine Rasul-i Ekrem (S.A.S):

- O söz, Hak (tarafın)dan (vazifeli meleğin) ilhamıdır. Cinni onu süratle kapar da dostunun kulağına iletir. Onlar da onunla beraber yüz yalan karıştırırlar.” buyurdu. (Buhari ve Müslim)

Buhari, Hiz. Aişe (R.anha) validemizin Rasulullah'ı şöyle buyururken işittiğini rivayet ediyor:

“- Melekler, bulutların arasına İnerler de gökte hük-

molunan işleri birbirlerine bahsederler. Bu sırada şeytan, kulak hırsızlığı yaparak konuşulanı duyar ve onları kâhinlerin kulağına fısıldar. Onlar da o haberle beraber kendiliklerinden yüz yalan ilave ederek söylerler.”

Kabise b. Ebil Muharik (R.A) diyor ki; Rasul-i Ekrem (S.A.S) den şöyle buyurduğunu işittim:

Ebu Davud der ki: “Ettark” Zecr anlamındadır. Yani kuşun men’i demektir. Şöyle ki; kuşun uçuşmasını uğur kabul etmek veya uğursuzluğa yorumlamak.

Örneğin, kuş eğer sağ tarafa uçarsa bunu uğurluluk sayarlar, sol tarafa uçarsa bunu da uğursuzluğa delalet ederlerdi. İyafe ise çizgi çizmek demektir.

Cevheri diyor ki:

Cibt: Sanem (put), kâhin, sahir vb. şeylere şamildir.

Hız. İbn-i Abbas (R.A), Rasul-i Ekrem (S.A.S)’in şöyle buyurduğunu rivayet ediyor:

“Kim ilm-i nücumdan (yıldızlar ilminden) birşey öğrenirse sihir dalından bir miktar öğrenmiş demektir. İlmi nücumdan bilgisi arttıkça sihirdeki bilgisi artmış demektir.” (Astronomi ilmi ile uğraşanlar müstesna).

Hız. Ali (R.A) şöyle demiştir:

“Kâhin sahirdir (sihirbazdır). Sahir de kâfirdir. Cenab-ı Hak’dan dünya ve ahirette afiyet ve günahlardan ismeti niyaz ediyoruz.” (Kitabü’l-Kebair S.169, 171)

Kâhin; bazılarına göre sihir (büyü) yapan kimse, bazılarına göre ise arraftır. Zan ve tahminle gaybdan haber veren kimsedir.

Bazılarına göre Kâhin, cinlerden bir dostu olan ve kendisine bütün haberleri getirdiğini iddia eden kimsedir.

Burada çok önemli bir konuyu belirtmek gerekiyor.

Astronomi ve Kozmoğrafya gibi gök cisimlerinden bahsedilen ilimlerin kehanetle hiçbir ilgisi yoktur. (Bazı kimseler, her fırsatta rasathane çalışmalarını kehanet olarak tanıtmaya çalışırlar ve böyle isimler verirlerse de bu çok yanlıştır. Rasathane çalışmalarının, Astronomi ilmi ile ilgili gelişmelerin kehanetle hiçbir ilgisi yoktur. Astronomi ilmi ile ilgili çalışmalar teşvik edilmiştir Yüce Dinimizde.)

Kâhin; şeytanların kendisi için dilediği şeyi yaptıklarına inanırsa kâfir olur. Şeytanların yaptıkları şeylerin hayalden ibaret olduğuna inanırsa kâfir olmaz. (Hanefi'ye göre)

Kâhin, yıldızlara yakın olup yapılmasını istediği şeyleri yıldızların yaptığına inanması gibi küfrü gerektiren bir şeye inanırsa kâfir olur. Küfrü gerektiren bir şeye inanmazsa kâfir olmaz. (Şâfi'ye göre)

İmam Ahmed b. Hanbel'e göre; Kâhin'in hükmü, sihrin (büyünün) etkisine inanan bir kimsenin hükmü gibidir. Bir rivayete göre öldürülür. Diğer bir rivayete göre tövbe etmezse öldürülür.

Sihir (büyü) bilen öldürülmesine gelince;

Eğer sihir yapma işiyle uğraştığı bilinirse kendisine tövbe etmesi için mühlet verilmeden öldürülmesi vaciptir. Çünkü yeryüzünde fesat çıkarmaya çalışmaktadır. Eğer sihir yapma işiyle uğraşmaz ve küfrü gerektiren bir şeye de inanmazsa yalnız sihri bildiğinden dolayı öldürülmez.

Sihri bilen kimse küfrü gerektiren bir şeye inanmadıkça kâfir olmaz.

Sihri bilen kimse, sihir yapma işiyle uğraştığı takdirde küfrü gerektiren bir şeye inansın veya inanmasın mutlak surette öldürülür.

Bir kimse sihir yapar ve yaptığını inkâr ederse, sihir yaptığı sabit olduğu takdirde insanlardan şerrini defetmek için tövbe etmesine mücade verilmeden öldürülür. Bir kimse, sihrin tesirine inanmadığı halde tecrübe için sihir yaparsa kâfir olmaz.

İmam-ı Azam'a göre, sihir yapan kimse ister müslüman, ister zımmi, ister hür, ister köle olsun sihir yaptığını ikrar eder veya sihir yaptığı şahidlerle sabit olursa, kendisine (tövbe etmesi için mühlet verilmeden öldürülür. Bazılarına göre sihir yapan Müslüman ise öldürülür. Fakat kitabı (Hak kitaplardan birine inananlardan) ise öldürülmez. (İbn-i Abidin terc. C.0, S.49)

Kadi (R.A) demiştir ki:

Araplarda kehanet üç kısma ayrılır.

BİRİNCİSİ: Bir insanın cinlerden bir dostu olurdu. Bu cin semaya gidip Meleklerden haber almak için kulak hırsızlığı yapıp aldığı haberi kâhin'e bildirirdi.

Bu çeşit kâhinlik Peygamberimiz (S.A.S)'in gelmesiyle son buldu. Cinler, şeytanlar, semaya gidemez oldular. Gidenlerde şehaplarla (gök taşlarıyla) recmedildi.

İKİNCİSİ: Meydana gelecek şeyleri ihbar etmektir. Veya aktarında olacak hadiseleri haber vermek suretiyle yapılan kâhinlik. Bu kısmın mevcudiyeti istibad edilmez.

Mutezileler ve bazı mütekellimin bu iki kısmı nefiy edip muhâl görmüşler. Halbuki bunda muhâliyet yoktur. Mümkündür. Yalnız kâhinler, bazen doğru bazen de doğru ile birlikte çokca yalan karıştırırlar.

İslâmiyet umumi olarak bunları (kâhinleri) dinleyip tasdik etmekten nehyediyor.

ÜÇÜNCÜSÜ: Kâhinliğin diğer bir şekli de müneccim-

liktir. Bu çeşit kehanette Cenab-ı Hak, kudretiyle bazı insanlara bir kuvveti halkeder. Fakat bunun yalan yönü, doğru yönüne galib olduğu için bu da batıldır.

Arraflık (kaybolan şeylerin yerini veya götürenin bazı mukaddematlarla Hadis'e veya Kur'ân'a dayanmadan haber vermek şeklindeki bir kehânet çeşididir.)

Tark, Tiret, iyafet, müneccimlik vs. kâhinliğin her çeşidini Şer'i şerif yalanlamış ve meşgul olmayı yasaklamıştır.

Hülasa kehânet (kâhinlik) batıldır ve haramdır. (Müslim bi şehri Nevevi).

Kehânet, günümüzde hangi isimler altında çıkarsa çıksın, hangi renkte yayılırsa yayılsın, hangi şekiller alırsa alsın, hangi konuda haberler verirse versin inanmak, tasdik etmek ve doğruluğunu ikrâr etmek haramdır, büyük günahlardandır.

KEHÂNET KONUSUNDA HZ. EBUBEKİR (R.A) İN ÖRNEK BİR DAVRANIŞI

Mâzi, istikbâle ışık tutar. Mâzide cereyan eden olaylar, sonradan gelen nesiller için birer ibret tabloları durumundadır. İyi hareketler gıpta edilir. Aynı durumlarla karşı karşıya gelindiği zaman aynen tatbik edilmek istenir. Kötü durumlar olunca da geçmişteki hadiselerden ders alındığı için aynı akıbete düşülmez. Çünkü o kötü durumun yapıldığı takdirde neticenin nasıl olacağı bilinmektedir.

İşte geçmişte cereyan eden hadiselerden biri de asrı sadette sadakat örneği Hz. Ebubekir (R.A) ile hizmetçisi arasında meydana gelmiştir.

Hiz. Aişe (R.anha) validemizden rivayet edildiğine göre

şöyle demiştir:

Ebubekir-i Sıddık (R.A) ın bir hizmetçisi vardı. Hizmetçi kazancının bir kısmını Hz. Ebubekir'e getirirdi. O da hizmetçisinin verdiğinden yedi. Birgün hizmetçisi kazancından birşey getirdi. Ebubekir (R.A) da ondan yedi. Bunun üzerine hizmetçi:

— Onun ne olduğunu biliyor musun? diye sordu.

Hz. Ebubekir (R.A):

— Söyle bakalım nedir? deyince:

— Cahiliyye devrinde biraz kâhinlik ettim. İşte bu yediğin şey ona karşılık bana verilen ücrettir.” dedi.

Bunun üzerine Hz. Ebubekir (R.A), parmağını ağzına sokarak bütün yediklerini kustu.” (Bu hadisi, Buhari rivayet etmiştir. Riyazu's-Salihin Terc. C.2, S.28, 29 H.No: 596)

HZ. ALİ (R.A) NİN BİR MÜNECCİME SÖYLEDİĞİ SÖZLER

Hz. Ali (R.A), Nehrivan'a giderken Misafir bin Avf bin Ahmek karşısına çıkıp kendisine:

— Ey Mü'minlerin emiri! Bu saatte yola çıkma. Mutlaka yola çıkman gerekiyorsa (isimlerini vererek) şu saatlerden birinde çık. Eğer bu saatte yola çıkarsan senin ve arkadaşlarının başına büyük bir musibet gelir. Yok eğer dediğim saatlerden birinde çıkarsan muzaffer olur, umduğun şeye erersin, dedi.

Hz. Ali (R.A):

— Rasulullah (S.A.S) ın müneccimi yoktu. Bizim de olmayacaktır. Şu atımın karnında ne olduğunu biliyor musun? diye sordu.

Misafir bin Avf:

— Eğer hesap edersem atının karnında ne olduğunu bilirim ve söylerim, dedi.

Bunun üzerine Hz. Ali (R.A):

— Kim senin bu sözünü kabul eder ve doğruluğunu tasdik ederse Allah'ın kelâmı olan Kur'ân-ı Kerim'i inkâr etmiş olur. Cenab-ı Hak: “Kıyametin ilmi (ne zaman kopacağını bilmek) muhakkak ki Allah'ın katındadır. Yağmuru (dilediği zaman) o yağdırır. Rahimlerde olanı (erkek mi dişi mi olduğunu) o bilir. Hiç kimse yarın ne kazanaçağını (başına nelerin geleceğini) bilemez. Hiçbir kimse nerede (ve nasıl) öleceğini de bilemez. Şüphesiz ki, Allah, ALİM (her şeyi hakkıyla bilen)dir. HABİR (her şeyden layıkıyla haberdar olan)dır.” buyuruyor. (*Lokman Sûresi, 34*)

Rasulullah (S.A.S), gaybı bildiğini iddia etmezdi. Sen: “Şu saatte yola çıkarsan muzaffer olursun” diye iddia ediyorsun, dedi.

Misafir bin Avf:

— Evet biliyorum, diyerek iddiasını tekrarlayınca Hz. Ali (R.A)

— Sen zarar ve ziyanı ancak Allah'ın önleyeceğine inanmıyorsun. Bu durumda kim inanır sana?.. Söylediklerini kabul edip doğruluğunu tasdik eden kimsenin de işlerinde sana güvenmesi gerekir. Sen, yola çıkan bir insanın zarar göremeyeceği saati kesin olarak bildiğini iddia ediyorsun. Bu sözüne inanan kimsenin Allah'a şirk koşan müşrikler gibi olmayacağından emin değilim.

Allahım! Senden başka hayır ve şer verecek hiçbir varlık yoktur.

Ey Müneccim! Sana inanmıyoruz, söylediklerini de kabul etmiyoruz. Bize yolculuğa çıkmamamızı tavsiye ettiğin o saatte çıkıyoruz.

Ey insanlar! Bize kara ve deniz karanlıklarında yolumuzu tanımamız için şu yıldızlar ilminden lüzumlu olan miktardan fazla sakın bir şey öğrenmeyin. Yıldızlardan hüküm çıkaran kimse Allah'ı inkâr eden kimse gibidir. Allah'ı inkâr eden kimse ise ateştedir (yani cehenneme girecektir) dedi ve tekrar müneccime dönerek:

— Allah'a yemin ederim ki, eğer bundan sonra senin yıldızlara bakıp onlardan hüküm çıkardığını ve onunla amel ettiğini duyarsam, ömrüm olduğu müddetçe seni zindandan gün ışığına çıkarmam ve iş başında olduğum sürece de seni yiyecekten yoksun bırakırım, dedi ve müneccimin kendisine yola çıkmaması gerektiğini (eğer o saatte yola çıkarsa başına büyük bir musibetin geleceğini) haber verdiği saatte yola çıkarak Nehrivan'a gitti, düşmanlarını temizledi. Bunun üzerine askerlerine hitaben şöyle dedi:

— Eğer o müneccimin bize yola çıkmamızı tavsiye ettiği saatte yola çıkıp da netice itibariyle bu zaferi kazanmış olsaydık o zaman: "Müneccimin tavsiye ettiği saatte yola çıktığı için muzaffer oldu" derlerdi.

Şunu kesin olarak bilin ki; Rasulullah'ın müneccimi yoktu. Ondan sonra bizim de olmaz. Bununla beraber Cenab-ı Hak, bize Kisra ve Kayserlerin geniş ülkelerini fet-hetmemizi nasip etti, dedi ve devamla:

— Ey insanlar! Allah'a tevekkül edin ve yalnız O'na güvenin. Zira O, her şeye Kadir'dir, demek suretiyle insanları bu konuda irşad etti. (*El Kenz, C.5, s.235*)

NE YAPMALIYIZ?

Falcılık ve kehânet gibi manevî bünyemizi kemiren ve milyonlarca insanı arkasından sürükleyen bu ve benzeri tehlikeler karşısında birer müslüman olarak ne yapmalıyız? Nasıl hareket etmeliyiz? Her konuda olduğu gibi bu konuda da sevgili Peygamberimiz (S.A.S) Efendimiz bizim en güzel örneğimizdir.

Bakınız bir hadis-i şeriflerinde ne buyuruyorlar:

“Size iki şey bıraktım onlara bağlı kaldığınız müddetçe (asla) sapıtmazsınız. Biri Allah’ın kitabı KUR’ÂN; diğeri O’nun Rasulünün (Peygamberinizin) SÜNNE-TİDİR.”(1)

Bu hadis-i şerif, yeryüzünde yaşayan mü’minler için bir mihenk taşı, bir ölçü, bir metoddur. Öz ifadeyle bir kurtuluş yoludur...

Bugün yeryüzünde topların, tüfeklerin, savaş araç ve gereçlerinin yerlerini fikir ve düşünce savaşlarına bıraktıkları malumdur. Bu fikir savaşında; fikrini, düşüncesini ve inandığı davasını karşısındakine anlatabilen, öğretebilen insan, galibiyeti elde etmektedir. Günümüz-

de fitneler çoğalmış, evlere kadar girmeyi başarmış ve zihinleri alt üst etmeye yönelmiştir. Asrımız adeta fitneler asrı olmuştur.

Bu fikir savaşında hedef, en fazla gençlerdir. İslâm düşmanları büyük bir gayretle gençleri, yaradılış gayelerinden, mânevi değerlerden, ahlâki faziletlerden uzaklaştırarak hemen her şeyi şehvet ve mide açısından değerlendiren, mâneviyatsız, niçin yaratıldığından habersiz, ahlâk yoksulu haline getirmek istemektedirler. Saf, masum ve tertemiz olan gençlerin zihinleri, çarpık ve sapık ideolojilerle doldurulmaya çalışılmaktadır. Bugün, yaratılış gayelerinden uzaklaşan binlerce gencin ruhi bunalımlar sonucu intihara, cinayete teşebbüs etmeleri veya vatani ve milletine ihanet etmeleri bunun bir ifadesi değil midir?

Bir müslüman, gerçek anlamda İslâm'ın icaplarını yerine getirdiği zaman garip karşılanmakta, hatta bazen yadırganmaktadır bile.

İslâm düşmanları tarafından kasıtlı ve planlı olarak bazı bidat ve hurafeler de dinin birer gereğiymiş gibi müslümanların arasına sokulmaya çalışılmaktadır. Bu bidat ve hurafelerin cazibesine kapılan zayıf inançlı, İslâmi şuurdan yoksun kimseler de onun tehlikesini, itikadî yapısında meydana getireceği tahribatı düşünmeden bağına basmaktadır.

Bu konuda ne yapmalı, nasıl hareket etmeliyiz? Her geçen gün müslümanların arasına sokulan yeni yeni bidat ve hurafelere sarılıp dinden uzaklaşan, küfre düşen zavalılara nasıl engel olabiliriz?

İşte bugün kanayan yaramız budur! Bu derin yaraya

derman olduğumuz gün, zafer güneşi doğacak ve zafer doğru yolu bulan, hidayete eren ve Allah'a inananların olacaktır inşaallah.

Bakınız bu hususta sahabilerden bazıları neler söylüyor:
Ubey bin Ka'b (r.a.) den:

“Sakın yol ve sünnetten ayrılmayın. Zira yeryüzünde hiçbir kul yoktur ki; yol ve sünnet üzerinde olup Allah'a inanınca Allah korkusundan gözlerinden yaş aksın da Allah ona azab versin ve yeryüzünde hiçbir kul yoktur ki, yol ve sünnet üzerinde olup Allah'ı içinden anınca Allah korkusundan titresin de yaprakları kurumuş bir ağaç durumuna girmesin. İşte bu ağaca şiddetli bir rüzgâr değdiği zaman, yaprakları nasıl dökülüyorsa, onun da günahları öylece dökülür. Allah yolunda ve sünnete uygun amellerde ağır ağır yürümek, Allah yoluna ve sünnete aykırı yolda koşup yorulmaktan (çok daha) iyidir.

Öyle ise siz de, yapmakta olduğunuz amelin -ister ağır ağır yürüyerek ister koşarak olsun- Peygamberlerin yol ve sünnetine uygun olmasına gayret gösterin.”(2)

Said bin el Müseyyeb (r.a) den:

Ömer (r.a) bir yolculuktan Medine'ye dönmüştü. Minbere çıkıp şöyle bir hutbe verdi:

- Ey insanlar! Önünüzde apaçık çıgırlar açılmış, size açık hükümler konulmuş ve eğer şuna buna bakıp sola sağa sapmazsanız, size dümdüz ve geniş bir yol gösterilmiştir...”(3)

İbn-i Abdil Berr, Abdullah İbn-i Mesud'un da her perşembe günü kürsüye çıkıp şöyle dediğini naklediyor:

- Ey insanlar! Müslümanlıkta temel olan söz ve gidiş

olmak üzere-iki şeydir. Sözlerin en üstünü veya en doğrusu Allah'ın sözleridir. Gidişin en güzeli de Muhammed (S.A.S) in gidişidir. Şeylerin en kötüsü de, dinde yeri olmayıp din adına ortaya çıkarılan yeni bir şeylerdir. Şunu bilin ki; din adına (sonradan) ortaya çıkarılan herşey bidattır. Dünya meşgalelerinin sırtınıza binmemesi için dikkatli olun ki kalbiniz katılaşmasın ve uzun alemler sizi gaflete sürüklemesin. Çünkü kişiye doğru, yol almakta olan ölüm uzak da olsa yakındır. Esas uzak olan yerinde durup kişiye doğru gelmeyen şeydir.”(4)

Abdullah bin Mesud (r.a) den:

“Sizden kim, herhangi birine uymak istiyorsa, Muhammed (S.A.S) in ashabına uysun. Zira onlar, bu ümmetin, kalbi en temiz, ilmi en derin, zorlanması en az ve yolu en düzgün olanlarıdır. Rasulullah'ın ashabı o kimselerdir ki; Cenab-ı Hak, onları seçkin Peygamberin arkadaşlığı için seçmiştir.

Onların kadrini bilin. Ve arkalarından gidin. Çünkü onlar doğru yoldadırlar.”(5)

Yine Abdullah bin Mesud (r.a) den:

“Sünnete uyunuz. Bağlılıktan ayrılmayın ve bidata sapmayın. Bu sizin için yeter.”(6)

Huzeyfe (r.a) den:

“Allah'dan korkun ve sizden öncekilerin yolundan ayrılmayın. Hayatıma yemin ederim ki eğer onların yolundan giderseniz ileriye doğru fersah fersah yol alacaksınız ve eğer onların yolunu bırakıp da sağa sola kayarsanız, koyu bir dalaletle düşmüş olacaksınız.”(7)

İbn-i Mesud (r.a) den: “Sünnete sarılın, sünnetten ay-

rılmayın. Allah'a yemin ederim ki; sünnetten ayrılmazsanız ileriye doğru hızla yol alırsınız. Eğer sağa sola saparsanız derin bir dalaletе düşmüş olursunuz.”(8)

Netice itibariyle diyoruz ki;

Bu tavsiyelere riayet edip İslâm'ın emrettiği hak, hakikat, hidayet ve mübarek yoldan ihlas ve samimiyetle ilerleyerek Allah'ın rızasına eren, gerçeği gören, nuru bulan, İslâm yolunda yürüyen, iki cihan saadetine kavuşan ve böylece cennete girmeye hak kazanan bahtiyar kullardan olalım.

★ ★ ★

- 1- Et-Tac el-Camiu li'l-Usul C.1 S.47
- 2- Hayatü's-Sahabe C.3 S.722
- 3- A.g.e. C.3 S.772
- 4- A.g.e. C.3 S.773
- 5- A.g.e. C.3 S.724
- 6- Heysemi, C.1 S.181
- 7- A.g.e. C.3 S.724
- 8- A.g.e. C.3 S.726

İÇİNDEKİLER

	Sayfa
ÖNSÖZ	3
A - BİRİNCİ BÖLÜM (Falcılık)	
Yolların ayrılış noktası	7
Âyetlerin aydınlığında	15
Hadislerin aydınlığında	23
Falcıların verdiği haberler	32
Bir gazetecinin tesbitleri	37
Mezarlıktaki falcılık	42
İhtiyar falcı	51
Hint falcılığı	61
Meslek sırlarını açıklayan falcı	68
Falcılığın İslâmî hükmü	73
Fala inanmak küfürdür	74
B - İKİNCİ BÖLÜM (Kehanet)	
Kehanet nedir? Kâhin kimdir?	105
Kâhinlerin verdiği haberler	106
Altın dişli kâhin	110
Bâtıl inanışlar	121
Kehânet ücreti ve bugünkü durum	127
Bir kâhinin âkıbeti	130
Müslüman olduktan sonra kâhinliği terk etti	134
	211

Gayb nedir?	137
Tılsımlı mektup	149
Kıyamet 1999 yılında mı kopacak?	160
Âyetlerin aydınlığında	166
Hadislerin aydınlığında	176
Tek kurtuluş yolu	182
Falcı, Kâhin ve Müneccimi	
tasdik etmenin hükmü	193
Kehânet konusunda Hz. Ebubekir (R.A) in	
örnek bir davranışı	200
Hz. Ali (R.A) nin bir müneccime söylediği	
sözler	201
Ne yapmalıyız?	204
İçindekiler	211
Araştırmacı-Yazar Bayram Altan'ın Eserleri	214

İSTİFADE EDİLEN ESERLER

- 1- Kur'ân-ı Kerim
- 2- Hak Dini Kur'ân Dili-Elmalılı M.Hamdi Yazır-İstanbul-1979
- 3- Kur'ân-ı Hakim ve meâl-i Kerim-H. Basri Çantay-İst.1976
- 4- Tecrid-i Sarih terc. Ahmed Naim, K. Miras-Ankara-1979
- 5- Riyazussalihin Terc. H.H. Erdem, K. Burslan-Ankara-1962
- 6- İhyau ulumuddin-İmam-ı Gazali-terc. A Serdaroğlu-İst.-1974
- 7- İslami araştırmalar ve şer'i fetvalar-Hasaneyn Muhammed Mahluf-terc. Naim Erdoğan-İstanbul-1971
- 8- Fatih minberinden mü'minlere hutbeler-A. Şeref Güzelyazıcı-İstanbul-1970
- 9- Feyzül Kadir (Şerhi Camius-sağır)-Muhammed Abdurrauf el Münavi, Beyrut-1391
- 10- İslam Tarihi (Hz. Muhammed ve İslamiyet)-M. Asım Köksal-İstanbul-
- 11- İbn-i Âbidin-İstanbul-130
- 12- Et Tac el Camiu lil Usul fi ehadisirrasul-Şeyh Mansur Ali Nasıf-Mısır-1962
- 13- Kırk mevzuda kırk Hadis-M.Emre-İstanbul-1978
- 14- Kur'an ahkamı ve Mezheb imamlarımızın görüş farkları-Celal Yıldırım-İstanbul-1972
- 15- Büyük İslam İlmihali-Ö. Nasuhi Bilmen-İstanbul-
- 16- Nazar ve Büyü-Bayram Altan-İstanbul-1987

İŞTE, YEPYENİ BİR ESER

Günümüzde **FALCILIK ve KEHÂNET**, pek çok insanı arkasından sürükleyen korkunç bir tehlike hâline gelmiştir.

Yüksek tirajla bazı gazetelerde yer alan kıyametin 1999 yılında kopa-çağı ile ilgili istikbale matuf haberlerin gerçek yönü var mıdır?

Uzaktan ve yakından koşup gelen genç-ihtiyar, kadın-erkek hemen her yaştaki insanın kaderinde neler olduğunu, ileride ne gibi hadiselerle karşılaşacaklarını, kaç defa evleneceklerini, kaç çocuk sahibi olacaklarını ve daha ilginç kaç yaşında, nerede ve nasıl öleceklerini haber vermeleri doğru mudur?

Yeryüzünde bulunan bazı süper devletlerin yıllar itibariyle âkîbetleri- nin ne olacağını, savaşlarda zafer mi yoksa hezimet mi elde edeceklerini; ilmi inkişafların, içtimâî gelişmelerin nasıl olacağını, Devlet büyüklerinin ne zamana kadar yaşayacaklarını ve nasıl bir çalışma göstereceklerini haber vermeleri gerçek midir?

Daha garibi, nerede ve ne zaman deprem, sel ve yangın gibi tabii âfet-lerin olacağını, ne kadar insan ve mal zayıyatının meydana geleceğini söy-lemeleri hakikat midir?

İşte falcılık ve kehânet konusunda zihninizi meşgul eden sorunların cevabını bu eserde bulacaksınız!...

Araştırmacı-Yazar sayın **Bayram ALTAN**'ın hazırladığı bu yepyeni eser, bütün ümitlerini büyücü, falcı ve kâhinlere bağlayanları İslâmî açı- dan aydınlatacak, batıl fikir ve düşünceleri bir tarafa itip gerçeğe yönel-melerine yardımcı olacaktır.

Saygılarımızla...

ÇELİK YAYINEVİ - 1989

ÇELİK YAYINEVİ

Beyazsaray No: 13 Beyazıt/İSTABUL Tel: 520 99 55